

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЕР

УЧЕНИЦИТЕ

НА ПСИХОЛОГА

НАСЛЕДСТВО ОТ
ТАЙНИ

ИЗДАНИЕ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР НАСЛЕДСТВО ОТ ТАЙНИ КНИГА 1

Превод: Лазар Христов

chitanka.info

Монако, Сейнт Мориц, Баден-Баден, Ню Йорк... И всичко се срутва! В началото на 1993 година, след смъртта на могъщия си баща, прекрасната Шенън Кийфи се превръща в бедно момиче. За да бъде наясно със своето бъдеще, тя трябва дълго да се лута из тайните на предците си. Моди Молино е най-стилната дама на Стария континент. Тя ще помогне на Шенън да преодолее страшните тайни от миналото и да изобличи престъпниците от настоящето.

След всички кошмари, животът продължава — блестящ и прекрасен.

ГЛАВА 1

МОДИ

Арднаварна, Конемара

Тъй като това е разказ за миналото, а също и за настоящето, най-после трябва да си призная, че съм „старица“. Макар че ако някой от вас ме беше нарекъл „старата Моди Молино“, сигурно щях да насъскам кучетата срещу него — далматинците, скупчени зад гърба ми на този голям стар стол като две несъразмерни пъстри възглавнички.

Нека се разберем по въпроса за възрастта, за да не се налага да го разглеждаме отново. Никога не мисля за себе си като „стара“, но толкова отдавна започнах да лъжа за възрастта си, че вече наистина не си спомням на колко години съм, макар че Невярната Бриджид в кухнята все не ме оставя да забравя.

— Как може да кажеш на Джорджи Путнъм, че си само на седемдесет? — попита ме тя само преди няколко дни, — след като той знае, че е десет години по-млад от тебе?

— Това е женска привилегия — отговорих ѝ аз остро, макар че, да си призная, се изчервих от срам.

Всъщност Невярната Бриджид ми се пада нещо като добра приятелка. Родени сме горе-долу по едно и също време. Беше млада, когато започна работа в Голямата къща и оттогава изобщо не сме се разделяли. Искате ли да знаете защо ѝ викат „Не-вярната Бриджид“? Селяните я кръстиха така на младини. Беше хубаво момиче, едро и налято, и сменяше мъжете един след друг, но тъй и не се омъжи. Винаги съм ѝ казвала, че според мене причината е, че си пада малко драка.

— Що не си затваряш устата, мадам, — вика ми тя, когато я дразня с това, — ще накараш целия свят да ти повярва на клеветите. Никога не съм била драка, както разправяш. Доколкото си спомням, беше по-скоро обратното.

Може и да е права.

Като момиче в никакъв случай не можех да мина за красива; дори хубава е прекалено оптимистично описание. Приличах на майка си, Сиел Молино, бях дребна, кльощава и червенокоса, с лице като на пакостлива котка, а баща ми все се оплакваше от шумния ми смях. Луничките бяха проклятието на живота ми, докато станах на двадесет години и срещнах Арчи. Той имаше навика да ги брои. Искан да ви кажа, че това занимание понякога може да бъде опасно. Или може би не бива да ви го казвам. Мама винаги ми повтаряше, че трябва да овладее изкуството да бъде дискретна и да се науча кога да замълча, но аз така и не усвоих ни едно от тези неща и не смятам тепърва да се променям.

Ще попитате на какво приличам сега? Всъщност не съм се променила особено. Пак съм крехка, слаба, с пронизващо сини очи и с боядисани червени къдрици, вероятно прекалено младежки, но аз си ги харесвам така. Не свалям от главата си любимата си широкопола черна шапка „Джек Ийст“ и понеже като повечето ирландци съм смахната на тема коне, обикновено ходя с бричове от еленова кожа, модел 1930 година, които се разширяват на бедрата, и с „ловджийско розов“ жакет. Е, да, поизбелял и износен е, но щом като тъй или иначе съм стара, искам поне да се чувствам удобно в дрехите си. Например, ботушите ми стоят като ръкавици и все още са изключителни. Направени са от най-известния обувар в Лондон. Да, по онова време фамилията Молино е получавала „само най-доброто“. Годици наред, векове наред „само най-доброто“.

Освен това ние никога нищо не изхвърляхме. Аз си пазя всичките рокли, които изобщо съм притежавала, освен онези, любимите, износени от много употреба. Ако преместите Клара, жълтата котка, която тъкмо роди малките си в гардероба ми, ще намерите оригинални дрехи от Шанел 1930 година и нови Модели от Диор 1947 година. Продължавайте да ровите и ще се натъкнете на някои неща от Шиапарели и на мамините рокли от Поаре, Дусе и Вионе. Там има и дрехи от Форчъни, Фат и Уърт, които също обичам да нося. Тук все още се преобличаме за вечеря. Нали разбирате, човек трябва да се държи на ниво.

Къщата, Арднаварна, се намира в същото положение. Макар да е затрупана под грамада от вещи, насъбрани през последните сто и

петдесет години, и да е поолющена, тя все още е най-хубавата къща, в която съм стъпвала някога.

„Ти си предубедена“, ще кажете вие и ще бъдете прави, обаче къщата все пак си е хубава. Тя е в ирландски стил от времето на крал Джордж, нито твърде голяма, нито твърде малка. Сега, когато пиша, бялата мазилка се люци, стените са обрасли изцяло с благоуханни летни рози, а поляната пред прозореца ми представлява дебел килим от маргаритки, заобиколени с буен гъсталак от неподрязани цветя и напираси бурени, макар да ми се струва, че бурените преобладават.

Високите прозорци са широко отворени, за да уловят светлината на късното следобедно слънце и кълбата лютив пушек от комините ни. Предната врата е чудесен образец на най-добрия стил от времето на крал Джордж. Тя е обградена от двете страни с високи, тесни прозорци, а отгоре има още едно прозорче с изящна резба. Вратата е широко отворена, както обикновено, за да кани приятелите на гости, и това донякъде обяснява защо ирландските селски къщи са известни с това, че в тях винаги е студено.

Самата аз винаги съм възприемала Арднаварна като някаква скъпоценност, опакована в зеленината на поляните, оградите, храстите и обраслите с дървета хълмове, които се издигат зад къщата и се надвесват над нея, сякаш искат да я защитят. А отдясно, в една пролука между възвишенията, човек може да зърне морето.

Вътре стените са облепени с избелели тапети и протъркана басма. Нищо не е подменяно от години, откакто мама закъса с парите през четиридесетте. Но все още сме запазили останките от великолепието и спомените си: на бюфета са накамарени сребърни трофеи за конски надбягвания, които се нуждаят от лъскане, а до тях са хромираните шейкъри за коктейли и сребърните джорджийски кофички за лед. Дъбовият под е покрит с протъркани персийски килимчета, а огромните китайски вази са натъпкани с изсъхнали хортензии и рози, избелели и придобили приятен бледожълтеникав цвят, който чудесно си пасва с потъмнялото старо дърво.

Има и широка, скърцаща дъбова стълба, която винаги ме издаваше през безразсъдната ми младост — всяка лудория можеше да се провали от една погрешна стъпка на второто стъпало от горе на долу. А завесите от златен бродат са толкова стари, че човек не трябва да ги дърпа, за да не се посипят на прах в ръцете му. В украсената с

решетки от ковано желязо камина непрекъснато мъждука запален торф, който опушва мраморните комини, а лютивият му мирис се смесва с деликатния аромат на сухи листа, с вкусната миризма на токущо изпечени кифли и бисквити от кухнята, и с неизменния прах. А, като се огледам наоколо, ми се струва, че на всеки стол има купчина книги, около милион стари екземпляри на „Кон и хрътка“ и на „Ирландско поле“, а също и по една-две котки.

Макар че обичам това място, аз не съм родена тук. Дошла съм на този свят през един летен ден, ту слънчев, ту дъждовен, през 1910 година, в Голямата къща на по-малко от една миля оттук.

Баща ми вече бил свалил долу хубавото порто, което сега пия вечер; разбирате ли, той очаквал момче, а за момчетата винаги слагали бутилки хубаво порто в избата, за да отлежи, докато синът навърши двадесет и една години. Когато съм се появила аз, баща ми, естествено, само ме погледнал, свил рамене и казал на майка ми: „Е, щом това е най-доброто, което можем да направим, поне ще се постареем да я научим да язди като мъж.“

И той го направи. Хората си спомнят кошчетата, а аз помня конюшните. Първите ми спомени са свързани с миризмата на коне. И, за щастие, аз ги заобичах така, както другите момиченца обичат куклите. Никога не съм се страхувала от тях. Имах си свое малко пони от Конемара, сиво-кафеникаво и кротко, и когато навърших три години, папа вече ми беше простил, че не съм момче. Мисля, че много се гордееше с безстрашната си малка ездачка.

Татко и мама пътуваха много и винаги ме вземаха със себе си, още от годината на раждането ми. Мама каза, че няма намерение да си седи вкъщи, а татко заяви, че и наум не му е идвало да я зареже сама, така че всички тръгнахме заедно. Пътувахме до Париж, разбира се, и до Довил, за да гледаме конните надбягвания. После в казината на Монте Карло и Биариц — мама обожаваше блъсканицата. Връщахме се, за да ловуваме и да ходим на риболов, после прекарвахме сезона в Лондон, Аскът и Гудууд и пътувахме с кораб до Каус. А, да, имаше и партита. Никога вече няма да има такива чудесни партита. А може би това са празни приказки и всички партита ти харесват, когато си на седемнадесет години. Освен това ходехме в Баден-Баден и в Блек Форист, и карахме ски в Сейнт Мориц.

О, да, като дете пътувах много, имах си гувернантка, цял сандък с играчки и двама родители да ме гледат. Десетгодишна, вече бях свикнала да пътувам с водния влак от гара Виктория в Лондон до Париж. А на четиринадесет бях редовна пътничка във влака за Ривиерата. Толкова често минавах по този маршрут, че лесно бих могла да извърша пътуването и сама, но естествено, не ми позволяваха да го направя. Всички портиери на най-добрите хотели ме познаваха: в „Кларидж“, „Ланкастър“, „Отел дьо Пар и“, „Грити Палас“.

На вас, младоци с дънки и каубойски ризи, свикнали с колегите и кариерата си, думите ми вероятно ще ви прозвучат толкова странно, сякаш идват от друга планета, но когато мама и татко решиха, че вече се изплъзвам от контрола им и ме изпратиха да довърша образованието си в Париж, ми се стори, че животът ми е свършил. Също като прословутата Лили я аз бях заточена далеч от Арднаварна. Но за Лили ще стане дума по-късно — „всяко нещо с времето си“, както казваше мама, когато ставах нетърпелива. И все пак е странно как разговорът все се връща към „пропадналата“ Лили Молино, но тя наистина не беше от жените, които можете да забравите.

Както и да е, бях заточена за една година. И се борих срещу това, ох, как се борих! Изплаках реки от сълзи, но без никакъв резултат. А когато отидох в онова училище, то ми хареса — макар че никога не си признах, разбира се. Продължих да се оплаквам до самия край, за да им създавам чувство за вина.

Изпратиха ме там, за да се превърна в „млада лейди“, но никой не се изненада, когато не се получи. Мама казваше, че съм индивидуалистка и винаги ме е поощрявала да се държа естествено. Бях жизнерадостна, буйна и винаги весела, с пламтящи червени къдрици, смешно малко лице и сините очи на рода Молино. Едва на седемнадесет, вече се радвах на огромна популярност сред безбройните си приятели. После се завърнах вкъщи и трябваше да бъда дебютантка. Представете ли си, да ме облекат цялата с къдрав бял тюл и да ми сложат пера в косата като на надуте какаду?

Когато навърших двадесет години, главата ми беше пълна само с коне и мъже. Точно в тази последователност. Само в Париж нещата стояха обратно: първо мъжете и после конете. Нали разбирате, никога не съм била красавица, но ме смятаха за забавна, защото не спирах да

бърборя и бях наследила високия заразителен смях на мама, който привличаше хората.

„Моди Молино не се надува“, говореха за мен. „Тя е любезна с всички.“ Но трябва да си призная, че обичах да клюкарствам почти толкова, колкото и да яздя през полето в мъгливите есенни дни. Освен това обожавах Париж и дрехите и дори сега не ми се ще да ви кажа колко пари пръснах за шапки. Особено за онези малки шапчици за коктейли, които носехме през тридесетте. Имаше една жена на „Фобур Сен О’норе“, как ли се казваше? А, да, мадам Симонета. Тя правеше онези малки нещица от мрежа и пера, които струваха цяло състояние. Но те бяха божествени и си заслужаваха всяко пени. Още ги пазя на горния етаж заедно с останалите дрехи.

На кого му идваше наум през онези безгрижни дни какво ни очаква скоро? Винаги казвам, че отначало прекарах десет чудесни години, после всички ние, младите глупчовци, трябваше да пораснем. А когато настъпи 1939 година, много от нас трябваше да умрат.

Приятелите ми бяха разпръснати по цяла Европа, а също така в Англия и Ирландия. Някои от тях се биеха дори на другата страна. Това объркваше всички ни: в един момент заедно флиртувахме и се срещахме на партита, а в следващия трябваше взаимно да се мразим. Но предполагам, че това е предназначението на войните, малцината слуги на злото въвлечат добрите и храбрите в битка, за да осъществят собствените си цели.

Моят младеж беше сред първите, които отидоха на война. Става дума за Арчи Хърбърт, който броеше луничките ми.

О, Арчи беше толкова хубав. Висок, чернокос, с аристократична осанка, малки тъмни мустачки и изразителни кафяви очи. Той изглеждаше направо божествен с униформата си в цвят каки, с излъскани кафяви кожени презрамки и колан, и с блестящи златни копчета. Разбира се, аз го обичах до полуда. Беше професионален армейски офицер с мисия в Париж, когато обявиха войната, и остана там, за да види какво можеше да направи. Немците го плениха и го изпратиха в Германия — нали разбирате, той произхождаше от твърде високопоставено семейство и за нацистите беше голяма чест да го задържат.

Той ми изпрати едно писмо, ако изобщо можеше да се нарече така... няколко реда, като половината бяха задраскани от цензурата. Не

получих нито дума повече. Продължих да му пиша, като се надявах, че още е там и може би получава писмата ми. После, след войната, се разбра какво е станало с него. Беше умрял в лагер за военнопленници през 1942 година. Уморили бяха от глад този добър, красив млад човек. Май така и не успях да се съвзема от това.

Разбира се, ние всички дадохме своя принос във войната. Аз се записах във флотата, най-вече защото тяхната униформа беше най-хубава. Искаше ми се да се запиша в кавалерията, но там не взимаха жени, а така или иначе вече не използваха коне. Във флотата ме произведоха в чин офицер, но не заради висшето ми образование, господ знае, че никога не съм го имала. Но пък знаех три езика. През цялата война така и не видях кораб, но си поживях, докато возех офицерите из Лондон. После ме прехвърлиха към Адмиралтейството да премествам онези миниатюрни фигурки на подводници и разрушители по една голяма релефна карта на световните океани.

Ох, милички, през войната падаше голямо флиртуване. Бог знае, че в Лондон липсваха почти всички греховни удоволствия: нямаше копринени чорапи, нямаше парфюми, нямаше дрехи, а храната беше дяволски оскъдна. Макар че в „Кафе дьо Пари“ все още сервираха свястно пиене, преди да го улучи бомбата. А и добрите хотели, „Кларидж“ и „Савой“, се мъчеха да готвят прилични обеда от това, което имаха, за по няколко шилинга. Нощните клубове продължаваха да работят, кръчмите също. Там свиреше музика, а ние танцувахме и много се смеехме — а също и много плачехме. После войната свърши и когато еуфорията премина, видяхме колко малко от приятелите ни се завърнаха вкъщи. Младежите, с които се бяхме смели и шегували, момчетата, с които бяхме играли тенис и бяхме танцували. С които се бяхме любили. Нашият свят никога вече нямаше да бъде същият.

След войната се върнах вкъщи, в Арднаварна. Мама още си беше тук. Грижеше се за кокошките, за овцете и за кравите си. Мама се беше превърнала в истинска малка фермерка. Чак по-късно разбрах причината. Трябвало е да се изхранва сама. Никой от нас не беше обръщал особено внимание на парите. Когато ги имахме, ги харчехме, а когато нямахме — просто затягахме коланите. Но семейство Молино винаги е имало пари, пък и не бяхме прахосници — не купувахме яхти, не проигравахме състояния в Монте Карло, нито си позволявахме да харчим за капризите на прочути любовници или да купуваме приказни

накити. Векове наред семейството винаги е имало пари. Само че сега нямахме. Или поне не бяха толкова много.

Нали знаете, че най-големият син винаги наследява къщите и парите, обаче баща ми е бил вторият син, така че не беше наследил кой знае какво. Беше получил само малко пари от баба си, но предполагам, че дотогава вече са били на привършване. Богатството на мама беше инвестирано в чужбина — в германска стомана, във вече несъществуващите корабни превози и в банкрутирали каучукови плантации — все губещи капиталовложения.

Тази шокираща новина бе една от причините да се омъжа. Той беше ирландец. Добро момче, което познавах откакто се помнех. Но след загубата на Арчи не можех да си намеря място. Мъжът ми ужасно ме отегчаваше и след година го заряхах. После срещнах един друг мъж. Всъщност би трябвало да поясня, че това беше втората ни среща. Той беше морски офицер, познавах го от Адмиралтейството. В началото, когато се записах във флотата, го бях возила с официалната кола. Още тогава ми бе харесал и продължавах да го харесвам.

Естествено, това, че още бях омъжена, ни създаваше проблеми, и ние просто заживяхме заедно в Арднаварна. Никой нямаше нищо против. Неприятностите започнаха, когато се опитах да се разведа и да се омъжа за него. О, хората нямаха нищо против да живееш с някого, те си затваряха очите за това. Но да се разведеш по онова време? Да пази господ. И той ме предпази в лицето на епископа.

Трябваше да избирам — или да се разведа, да се омъжа за онзи човек и да живея в изгнание, или да си остана вкъщи, в Арднаварна. Избрах Арднаварна и никога не съм съжалявала за решението си, макар че така или иначе първият ми съпруг почина няколко години по-късно и отново бях свободна жена. Превърнах се във Веселата вдовица Молино — понеже като всички жени от рода Молино не бях взела името на мъжа си. Между другото, то се произнася Молину, само по този начин звучи правилно.

Животът продължаваше. Имах безброй приятели, пръснати по различните континенти, и най-после получих парите на дядо си Молино, та можех да ги посещавам толкова често, колкото си исках. Имах си конете, Париж пак се връщаше към вихъра на американския джаз и модните дрехи... о, аз отново заживях както в хубавото старо време.

След това заминах за Индия заедно с татко и мама. Татко падна лошо от едно пони при игра на поло и след няколко дни разви тетанус. След една седмица почина и аз трябваше да върна мама вкъщи. Тя беше съкрушена от смъртта му, аз също, разбира се.

Мама се установи спокойно в Арднаварна, като се грижеше за градината си — о, тя изглеждаше приказно по онова време, уверявам ви, и аз скоро отново заживях постарому, прелитайки от Лондон до Париж и Дъблин като пеперуда. Но винаги се връщах в Арднаварна за ловния сезон. Конюшните ни бяха сред най-добрите в страната, далматинците ни бяха най-чистокръвните, произлезли от собствените кучета на прословутата Лили, а градините ни — най-красивите в Конемара.

А после, когато накрая мама почина, аз завинаги се върнах у дома, в Арднаварна.

Отново започнах да говоря за себе си, както все ми натяква Невярната Бриджид, а имах намерение да ви разкажа за онова, което се случи едва вчера, за цялото вълнение и за неочакваните си гости.

ГЛАВА 2

Сутринта бе валяло и кучетата бяха уморени след обичайната си разходка покрай брега. Всъщност те тичат, а аз яздя хубавия си дорест кон Кесиди или буйния кафяв Малахи, който може да хвърчи като вятър и често го прави, независимо дали искаш или не. Той е стар хитрец и трябва да го надхитриш, за да му покажеш кой командва, тогава ездата е цяло удоволствие. Да, Малахи е безстрашен, бърз и як като вол.

Най-често минаваме по горската пътека и слизаме до водата, после препускам по брега с крясъци и смях като полудяла, толкова ми е приятно. А кучетата тичат край мен колкото им държат краката и се скъсват да лаят от радост. Това е най-хубавото време на деня за мен. Вятърът пици в ушите ми, ударите на сърцето ми заглушават шума на прибоя, а движението на коня под мене е като песен. Искам да ви кажа, че след любенето това е най-хубавото нещо на света. Ох, ето че душата ми отново преля като препълнена чаша вино и тайните ми изскочиха наяве. „Стига толкова,“ казваше мама, лека й пръст, когато говорех прекалено много. Както виждате, тя беше права.

Никога ли не сте били в Конемара? Е, в такъв случай си струва да дойдете, защото да видиш Конемара за пръв път е като да попаднеш насън в божата земя. Пейзажът се променя през няколко мили: в един момент е мрачен и потискащ, с оголени синьо-зелени планински вериги и може би с някой забързан, кристалночист поток, устремен отвисоко към скоротечна кафява река. После пустият скален пейзаж остава назад и следват цели мили торфени блата с цвят на тъмен шоколад и странни, обрасли с тръстика сребърни езера, край които се извисяват дървета. На онези места, където земята се спуска към океана, се виждат миниатюрни къщички от грапав бял камък, чиито покриви са закрепени към земята с въжета, за да не ги отнесе бурният зимен вятър.

Небето на Конемара привлича художници от всички краища на света. То има цвета на лунен камък и опал, а понякога е седефеносиво

като морето и в такива дни ми се прииска да мога да рисувам. Ако продължите, може би ще съзрете някоя самотна крава с цвят на карамел, която си седи кротко на скалните издатини и кротко преживя, без да откъсва очи от вас. А може и някое малко конемарско пони да изтопурка по пътя край вас без стопанин, заедно с мъничкото си бяло конче, което препуска до него с буйна, развята от вятъра грива и рошава опашка, подобно на приказно видение. Някои хора смятат, че тази гледка навява самота, но според мен това е най-спокойното място, което може да се намери в този уморен стар свят.

Както и да е, следобедът беше слънчев и топъл. Аз яздех Кесиди, но този път кучетата не бяха с мен. Те останаха да се излежават мързеливо на стъпалата пред къщата, а аз промених обичайния си маршрут и подкарах извън нашите земи по покритата с листа алея. След малко видях един малък фиат, каран от младо червенокосо момиче, който се катереше нагоре по криволичещия път към Голямата къща.

Не е лесно да откриеш Къщата; старият знак беше съборен още преди години, но и без това не беше нищо особено, просто направен на ръка надпис върху парче дърво. Сега то се е килнало пиански към земята, като че ли на никого вече няма да му се наложи да търси пътя към Арднаварна. Къщата се намира на едно малко отклонение от второстепенния път и лесно може да остане незабелязана заради счупения знак и всичко останало. Така че веднага разбрах: тя не беше обикновена туристка, която се е заблудила и изгубила, докато е търсела входа на националния парк. Тази червенокоса млада жена беше дошла с определена цел.

Тъй като любопитството е един от моите недостатъци, аз, естествено, я последвах, само че минах по лесния път през дърветата. С времето алеята е заприличала на утъпкана пътека и е почти невъзможно да минеш по нея, ако вали и е разкаляно. Отдавна е отминало времето, когато до Арднаварна е водел коларски път, поддържан в отлично състояние от семейство Молино. Испитах съжаление към момичето, което щеше да се друса в колата повече от миля, докато стигне до ронещите се каменни порти на Голямата къща с двойка лъвове върху тях, държащи в лапите си фамилния ни герб. Орнаментираната желязна порта е затисната от тежки скални блокове, от някогашната хубава алея е останала само обрасла с бурени пътека, а

буковите дървета са станали толкова големи, че закриват слънцето. Дворът изглежда мрачен и потискащ дори и в слънчеви дни.

Тя зави по алеята и потегли към къщата, а аз подкарах Кесиди зад колата, като се прикривах сред дърветата, за да не ме види тя. Алеята е дълга цяла миля и се вие между дърветата, като не дава възможност да се види нищо, освен сивите каменни кулички, та може да ви изкара от кожата, докато се мъчите да разгледате къщата. Но щом пътеката свърши, виждате нейния силует право пред себе си, а следобедното слънце я осветява отзад и тя все още изглежда обитаема.

Момичето слезе от колата, бръкна в джобовете на дънките си и се загледа в къщата. Видях как раменете ѝ се свлякоха от разочарование. Защото къщата представлява само една потъмняла черупка. Покривът е продънен на дузина места, а зейналите прозорци са обрасли с бръшлян. Разбира се, още има следи от предишния блясък: внушителният портик с четирите коринтски колони и огромната входна врата, която е широка, за да минеш през нея с кон. Чувала съм, че моят прапрадядо обичал да влиза на кон в голямата каменна зала всяка Нова година и да изпива чаша шампанско. „Това носи късмет на Молино,“ казвал той. За съжаление, много грешал.

Слязох от коня и пристъпих няколко крачки до момичето.

— Защо си дошла, искаш да видиш старата развалина ли? — подвикнах аз.

Тя се обърна.

— Говоря за себе си, а не за къщата, разбира се — казах аз и избухнах в смях от малката си шегичка. — Коя си ти, че си навлязла в земите ми?

— Вашите земи ли?

— Ами да, разбира се, че са мои — нетърпеливо отговорих аз. — Всички го знаят. Предполагам, че си чужденка. На никого наоколо не би му дошло наум да дойде да види старата къща.

Тя ме гледаше безмълвно и от погледа ѝ си личеше, че се чуди на възрастта ми, на червените ми момичешки къдрици, на смачканата черна шапка, килната на главата ми, на избелелия розов жакет, на овехтелия провиснал брич и на идеално лъснатите ми ботуши.

— Ако търсиш замъка Арднаварна, това е той — казах весело. — Или по-скоро това, което е останало от него. Той приличаше на заешка дупка — имаше петдесет и две стаи, по една за всяка седмица в

годината. Беше студено като в ада, майка ми казваше, че е по-студено дори от московската зима. При това в къщата имаше четиридесет камини, които винаги горяха с пълна сила — не ги гасяха дори когато семейството не беше в къщата. Да затоплиш тази къща беше като да подаваш гориво на кораб, освен това излизаше десет пъти по-скъпо да я поддържаш. Но ти сигурно искаш да научиш какво стана. Беше през хиляда деветстотин двадесет и втора, когато имаше „проблеми“ с ирландците и ни посетиха *онези момчета*. Те бяха местни хора и аз ги познах, въпреки че бяха маскирани. Казаха, че ужасно много съжаляват, но имали инструкции да запалят къщата. „Давайте тогава,“ викам им аз ядосано. „Проклетата къща ще се затопли за пръв път, откакто е построена.“ Бях само на дванадесет години и бях самичка с тъпата гувернантка, която беше избягала да се скрие в оранжерията. Естествено, всичките прислужници знаеха какво ще се случи и се бяха разбягали като елфи на разсъмване. *Онези момчета* ми дадоха петнадесет минути да взема каквото искам и аз няхах време за мислене. Имахме картини на Рубенс, на Ван Дайк, фамилни портрети и сребърни прибори. Освен това перлите на майка ми... всичко беше безценно и незаменимо. Накрая естествено изтичах в конюшните и пуснах конете и кучетата. Отворих кокошките и ги изкарах, но всичко останало изгоря. Никога не съм съжалявала за решението си дори за миг — засмях се, като си припомних лицето на мама, когато ѝ разказах за случилото се. Но майка ми така и не ми прости за перлите.

Момичето просто ме гледаше, смутено, с широко отворени очи, без да знае дали да каже, че съжалява или че се радва за мен, и аз нетърпеливо плясках бедрото си с камшика, докато я чаках да се представи.

— Е? — попитах настойчиво. — И така, коя си ти?

Тя се изпъна, както би направила пред учителката си, като приглаждаше неловко смачканата си бяла памучна блуза. Имаше ситно къдрава медночервена коса, спокойни сиви очи с тъмни мигли и лунички също като моите. Веднага изпитах симпатия към нея. Тогава тя каза:

— Аз съм Шенън Кийфи.

— Ти си от рода О'Кийфи, така ли? — това беше най-изненадващото нещо, което би могла да каже, и аз отново се разсмях,

този път страшно развеселена. — Така значи — казах ѝ, — винаги съм се чудела кога ли някое от копелетата на Лили ще дойде насам.

Тя пламна като домат от притеснение.

— Това е една от причините да дойда — възкликна тя. — Искам да разбера каква е била тази Лили.

— Каква е била Лили ли? Ами тя е имала лоша слава. По тия места са я наричали „пропадналата Лили“ и може би са имали право. Лили е притежавала красота, за която се носят легенди; тя е оплитала мъжете с връхчетата на пръстите си и е разрушавала всичко, до което се е докосвала. Тя е разделяла семейства, братя и сестри, любовници, съпрузи и съпруги. Дори деца. А ако се чудиш откъде знам всичко това, Шенън Кийфи, знам го от майка си, Сиел Молино, която беше помалката сестра на Лили.

Очите ѝ се разшириха от интерес.

— О — каза тя развълнувано, — тогава вие можете да ми разкажете всичко за нея?

— Зависи защо те интересува — отговорих аз хитро. В края на краищата нямах намерение да разкривам семейните тайни на някаква си непозната. Сложих пръсти в устата си и изсвирих. Кесиди дотича от гората при мен. — Виж какво ще ти кажа — допълних, като се метнах пъргаво на седлото, — ти не си първата, която иска да научи нещо за Лили. — И като се впуснах в галоп по алеята, извиках: — Карай по пътеката след мен, Шенън Кийфи.

Тя подкара фиата след мен по пътеката наляво от алеята за коли. Тази пътека е за коне и е толкова тясна, че къпините едва не изподдраха колата, а папратовите вейки почти се затваряха над нея. После дърветата изведнъж оредяха, папратите се раздалечиха и пред очите ни се изпречи Арднаварна.

Слънцето осветяваше високите прозорци, от комина се издигаше лютив торфен пушек, а далматинците живописно се изтягаха на стълбите. Вратата беше широко отворена, както обикновено, зад къщата се виждаха зелените хълмове, малкият коняр свиреше някаква жална мелодийка на тръстикова си свирка и тя звучеше като славеева песен.

Щом подушиха непознатата, кучетата вдигнаха глави, скочиха на крака и се хвърлиха към нас. Аз сляхох от кобилата и я плеснах отзад. Това я накара да се отправи към конюшната, където момчето щеше да

се погрижи за нея. След това подгоних кучетата назад, като размахвах ръце.

— Лягайте долу, проклетници — извиках им сърдито и те се отдръпнаха и приклекнаха, като размахваха глупаво опашки, макар да знаеха, че не искам да ги обидя. — Те са лаещи тъпаци — обърнах се към Шенън Кийфи, — но въпреки това страшно ги обичам. Всъщност не бих могла да живея без тях.

Момичето гледаше къщата с онзи отнесен израз, който показва, че човек се е влюбил, и това ме накара да се усмихна от удоволствие.

— Хайде да прием чай — казах гостоприемно и я поканих в къщата. Красивите ѝ очи бяха разширени от удоволствие, докато оглеждаше разхвърляния салон и прашните стари стаи и вдишваше аромата им. Тогава усетих, че я харесвам.

— Това е най-прекрасната къща, в която изобщо съм стъпвала — каза тя тихо, с треперещо гласче, сякаш вълнението я беше задавило. — Като че ли е жива — тя се засмя. — Почти я усещаш как диша.

— Вярно е — съгласих се скромно аз, като я побутнах пред себе си към кухнята, защото няма нищо по-мило от малко ласкателство, когато става дума за нещо, което ти е мило на сърцето.

Невярната Бриджид е толкова дебела и е с такъв едър кокал, колкото аз съм крехка и подобна на птичка. Тя има кръгло лице и тройна брадичка, а сивата ѝ коса е разделена на път точно по средата и над ушите е пристегната с бели пластмасови шноли. Розовата ѝ престилка обикновено е с три инча по-къса на гърба и открива гънките на дебелиите ѝ колена. Освен това, когато работи в кухнята, невероятно малките ѝ крачета обикновено са обути с чифт стари зелени гумени ботуши, които ѝ стигат над коленете. „Така ми е удобно“, казва тя и хич не ѝ пука как изглежда.

— Това е Невярната Бриджид — казах аз, като отместих купчина вестници, книги и няколко задрямали жълти котки в отдалечения край на масата. — Бриджид, доведох Шенън Кийфи да пие чай с нас — допълних по-високо. През последните няколко години Бриджид беше започнала да оглушава.

— Тъкмо извадих една тава бисквити — отговори тя кисело. — Следващият път, когато решите да каните някого на чай, мадам, няма да е зле да ме предупредите, та да се подготвя както си му е редът.

С тези думи тя домъкна огромна чиния току-що опечени бисквити и я стовари на масата. После отиде до шкафа и измъкна оттам огромен буркан сладко.

— Пресни малини, сама съм ги брала — прошепнах заговорнически, когато Бриджид тресна буркана със сладкото на масата пред нас. След това донесе синя керамична купа със сметана и я остави до сладкото.

— Кейкът още не е изстинал, та ще трябва да се задоволите с т'ва — изсумтя тя и се затътри обратно към печката.

Аз си знаех как да я изкарам от кожата, затова разказах на Шенън защо ѝ викат „Невярната“. Бриджид ми хвърли ядосан поглед и аз се ухилих.

Изгоних далматинците, които седяха на столовете като статуи на търпението и чакаха храна, и налях силен черен чай в малки керамични чашки.

— Заповядай, Невярна Бриджид — подвикнах подигравателно, защото знаех точно какво ще ми отговори.

— О, нали знаеш, че винаги си пия чая в старото канче за бърснене на баща ти — изсумтя тя и доприпка до масата. Да, моята Бриджид робува на навиците си.

Откакто я познавам, а вие знаете, че това са много години, Бриджид сякаш не е спряла да тича — точно както аз никога не млъквам — тя все бърза напред-назад и е пъргава като боксьор категория „петел“, въпреки теглото си и старите гумени ботуши.

Казах на Шенън с пълна с бисквити уста:

— Естествено, Бриджид е по-стара от мене. Тя ме гледаше, когато бях малко дете. Сигурно вече е прехвърлила стоте.

— Никога не съм те гледала като дете — тросна се разпалено Бриджид, като размахваше заплашително ножа над бухналия кейк. — Ние сме връстници и ти го знаеш. Ама никога не си го признаваш.

Дадох на нахалните котки и на далматинците парченца бисквити и намигнах на момичето:

— Ще трябва да простиш на Бриджид — казах великодушно. — Тази бабичка така и не се научи къде ѝ е мястото.

Бриджид се намуси, но не каза нищо, а аз се усмигнах лъчезарно на Шенън и реших, че е време да чуя историята ѝ. Взрях се в нея отблизо. Личеше си, че е красавица, макар че тепърва щеше да се

разхубавява. Имаше великолепна медночервена коса като мен навремето, макар моята никога да не е била и наполовина толкова лъскава. И божествени сиви очи, толкова ясни и чисти, че усещах как един ден ще подлудяват мъжете. В случай, че още не ги бяха подлудили, де.

Наведох се напред, изучавайки луничките ѝ.

— Имам един крем — прошепнах аз, — правен е по рецепта на майка ми в едно село от другата страна на Килмор. Премахва луничките като с вълшебна пръчица. Майка ми все казваше, че сигурно е така, щото се прави близо до светите монахини в абатството.

— Хъм! — шумно се обади Бриджид, застанала край печката.

— Не ѝ обръщай внимание — казах, като примъкнах стола си към момичето, — и ми разкажи за себе си.

— Ами — тя се поколеба, — баща ми се казва Боб Кийфи.

Усетих как Бриджид се обърна към нас, за да слуша, но не каза нищо. Аз също премълчах.

— Чудя се дали не го познавате?

— От къде на къде? — попитах предпазливо.

Тя ме погледна объркано.

— Нали знаете името О'Кийфи. А и ме нарекохте едно от копелетата на Лили.

Кимнах, като отпивах от чая си, и зачаках да чуя какво ще каже, преди да издам семейните тайни.

— Това е дълга история — изрече тя с дълбока въздишка. — Предполагам, че ще е най-добре да започна от началото.

— Може и от там — съгласих се аз, докато Бриджид си притегли стол, и двете седнахме и се заслушахме.

ГЛАВА 3

ШЕНЪН

— Мисля, че всичко започна преди три месеца, на двадесет и четвъртия ми рожден ден — започна Шенън. — Онзи уикенд баща ми направи парти в къщата ни на Лонг Айленд, за да отпразнува едновременно моя годеж и рождения ми ден. — Тя се усмихна накриво, но красивите ѝ сиви очи останаха сериозни. — Всъщност това беше третият ми годеж за две години. Татко ме попита: „Ще издържиш ли този път?“ И аз го уверих искрено, че този път е задълго. Той беше безкрайно радостен, че съм щастлива, макар да ми се струва, че Бъфи, моята мащеха, беше доволна, че най-после ще ѝ се махна от главата. Всички познаваха „Големия Боб Кийфи“ — каза Шенън с горда усмивка. — Макар че той не обичаше да говори за себе си, списанията години наред описваха биографията му. Но когато човек постигне успех като него, някак си се превръща в обществена собственост и няма лични тайни. Или поне аз мислех така. Той никога не разказваше на журналистите за частния си живот, а само за бизнеса. Беше постигнал всичко сам, беше натрупал, милиони и всички искаха да знаят как го е постигнал. „От пъдар станах цар“, казваше той. И това беше всичко. Говореха, че търгува с недвижима собственост, а той само се смееше. Наричаше се „строител“ и винаги искаше да построи най-голямата сграда от всички. Неговите небостъргачи бяха най-високите постройки в десетки американски градове. Строеше собствената си мечта, сто двадесет и пететажната кула Кийфи на Парк Авеню, проектирана от И. М. Пей. Хората намираха за странно това, че той никога не споменавахе миналото си. Присмиваха му се и казваха, че се срамува от факта, че е сирак. Но това не беше вярно, той никога не се срамуваше да си признае, че е бил беден. Понякога, като го гледах как разказва за проектите си по телевизията, се изненадвах колко е хубав. Вестникарите го описваха като „як, посивял мъж към шейсетте, който може да накара просяк да му даде дребните си пари и всяка хубава жена да се раздели с дрехите си.“ — Шенън се усмихна

иронично, като си го припомни. — Струва ми се, че бяха прави. Той имаше пронизващи светлосини очи и гъста посребрена коса, която някога е била толкова черна, колкото може да бъде само косата на истинските ирландци, и винаги се обличаше безупречно. Но ръцете му бяха като на работник, големи и силни. Той казваше, че са такива по наследство и че произхожда от хора, свикнали с тежката работа, понеже от векове обработват твърдата като камък ирландска земя. — Тя въздъхна под бремето на спомените. — За него се разказваха много истории, освен това се разнасяха ужасни слухове за изневерите му, но съм сигурна, че те не са били толкова многобройни, и знам, че се е опитвал да бъде дискретен заради мен. А предполагам, че и заради Бъфи. Убедена съм, че той не беше забравил какво значи да си беден и самотен; даваше много пари за благотворителност, но винаги анонимно, защото мразеше известността. Но славата и клюките все някак си го намираха.

Всички списания и вестници в САЩ бяха разказвали как Робърт О'Кийфи е бил отначало бедно момче, сирак, и как е работил на строежите в Бостън години наред, за да са издържа като студент в Масачузетския технологичен институт. Когато най-после сложил дипломата за инженер в джоба си, се оженил за Мела, ирландско девойче от Лимърик. Всички я описваха като слабо червенокосо момиче с нежна красота; тя била голямата любов в живота му и също като него сираче.

Той си намерил стабилна работа като строителен инженер и двамата си купили една малка къщичка в покрайнините на Бостън. Година по-късно, когато се родила Шенън, разбрал, че е получил от живота всичко, за което бил мечтал. Били щастливи и доволни, чудесно малко семейство.

После всичко се разпаднало: Мела се разболяла от рак и болестта ѝ била открита в твърде напреднала фаза. Починала, когато Шенън била на две годинки. Боб се затворил в къщата и всяка вечер започнал да се напива до безсъзнание, сам с мъката си, докато разтревожените съседи се грижели за детето.

По-късно той разказвал, че след месец мъката му се превърнала в гняв срещу земята, която продължавала да се върти без любимата му Мела, а после гневът му прераснал в ярост срещу самия него, задето не е могъл да ѝ помогне. Спрял да пие и погребал отчаянието и яростта

си в работата. Поверил бебето на грижите на една дружелюбна съседка и запълнил с работа всеки изпратен му от бога час, като не оставил в съзнанието си място за нищо друго, освен сляпата амбиция.

Той твърдял, че му провървяло: винаги се оказвал на нужното място в нужния момент. Бързо постигнал известен успех, но това не му било достатъчно. Взел назаем огромни суми от банкерите, които били очаровани от красноречието му и впечатлени както от пълната му отдаденост на работата, така и от сериозните му познания и прогнози. За четири години малката му фирма се разраснала. Спечелил си слава на човек, който знае какво прави и какво иска и е решен да го постигне. Банките бързо усетили качествата му на победител. Те му давали всичко, което искал, и никога не съжалявали, защото Големият Боб О'Кийфи никога не ги подвеждал.

Когато Шенън станала на шест години, баща ѝ купил апартамент на Парк Авеню в Ню Йорк и наел моден декоратор, за да го обзаведе. Той настанил Шенън там с една прислужница и с бавачката ѝ и я записал в училището на Урсулините. Говорело се, че от благодарност към съдбата Боб оказвал помощ и давал известни суми за различни благотворителни цели. Тогава започнал да се появява и на най-добрите партита в града.

Още на първото парти, където отишъл първата седмица, той срещнал Барбара ван Хютън — Бъфи. Тя била висока и стройна, с рокля от черно кадифе, с добре поддържана руса коса до раменете, с изваян нос, а погледът на хиацинтовите ѝ очи бил самоуверен. Произхождала от известен род, но нямала пари. За Боб тя била идеалният образ на момичето от висока класа и той се оженил за нея след шест месеца.

Приятелите на Бъфи казвали, че когато се омъжила за него, тя изтъргувала социалното си положение за парите му. И били прави. Той ѝ дал един милион с брачния договор и по милион за всяка година от брака им, като парите трябвало да се превеждат на сметката ѝ на годишнината от сватбата им. Тя била толкова спокойна, колкото съпругът ѝ бил избухлив, толкова студена, колкото той страстен, и според клюките само година след сватбата той си намерил любовница. По-късно се оказало, че тя е само първата от многото.

Шенън каза:

— Знаех за последната любовница на баща си, Джоана Белмонт, макар че не вярвам много хора да са били наясно, освен Бъфи, която си пазеше интересите. — И добави горчиво: — Тя искаше да си запази инвестициите. Очевидно не е смятала Джоана за голяма заплаха. Сигурно е мислела, че тя е само някаква артистка. Всъщност Джоана наистина е била артистка, обаче със сигурност знам, че не е работила, откакто е срещнала баща ми. Разбирате ли, тя е красива. На тридесет и пет е, един и осемдесет и осем без ток, руса и смятам, че бихте я нарекли блестяща. Почитателите ѝ от театъра казваха, че тя има усмивката на Дорис Дей, тялото на младата Джинджър Роджърс и краката на Шърли Маклейн. Предполагам, че на татко тази комбинация му се е сторила ненадмината. И може би Джоана също го е обичала, защото сигурно не ѝ е било лесно да пази всичко в тайна, като се има предвид буйният ѝ темперамент.

Тя уморено сви рамене:

— Както и да е, това беше положението в нощта на партито.

ГЛАВА 4

Лонг Айленд, Ню Йорк

Вечерта беше гореща и влажна. Четиристотинте гости вече бяха погълнали обилната вечеря от хайвер с пържени яйца, омар, малинов шоколад и шампанско от добра реколта под осветените с фенери дървета и на дългата тераса с изглед към далечното езеро. Сега те танцуваха под зелено-белия копринен навес, широко разпънат на двора. Нагънатите завеси бяха дръпнати, за да уловят всеки полъх на вятъра. Елегантно облечените жени се разхождаха по поляните, като си вееха с хартиени китайски ветрила с дълги дръжки, предварително осигурени от Бъфи срещу горещината. Тя беше осигурила също чадъри и покривала над пътеките в случай, че завали. Бъфи беше от онези жени, които не оставят нищо на случайността, и Шенън си мислеше, че от мащехата ѝ би излязъл добър адвокат на някоя корпорация. Обаче Бъфи не одобряваше кабаретното шоу, което трябваше да започне. Въпреки протестите на жена си, баща ѝ беше настоял на това. „То е толкова ирландско“, се бе оплакала тя. „За бога, та аз също съм ирландец“, беше изръмжал той. „А също и Шенън, независимо от всичките ти усилия да я цивилизоваш“. Той беше наел традиционен ирландски оркестър и една трупа ирландски танцьори и певци, които да научат гостите му как се танцува джигата.

Боб Кийфи си проправи път през веселата тълпа от танцуващи, грабна дъщеря си за ръката и я поведе на сцената. Накара оркестъра да замълчи с махване на ръката си и гласът му се разнесе над поляните без помощта на микрофона.

— Дами и господа, приятели — извика той и младежите послушно впериха погледи в него, а разхождащите се извън навеса се обърнаха, за да го чуят.

— Както знаете, това парти е в чест на рождения ден на Шенън — каза той. — Но тези хора са тук в чест на нейната ирландска червена коса и на смеещите ѝ се ирландски очи. — Сред последвалия смях взе микрофона и добави: — Дами и господа, цигулките, флейтите

и акордеоните ще свирят за вас, а тези красиви младежи — той махна към танцьорите зад гърба си, — ще ви покажат как се танцува истински.

Музиката започна, Боб прегърна Шенън и я завъртя. След няколко минути подът се тресеше под краката на танцуващите и гостите се върнаха от поляната под навеса, привлечени от магнетизма на особената музика.

По-късно, когато танцуваше с годеника си, Шенън видя, че баща ѝ е сам и си проправя път към края на покритото пространство. Наблюдаваше танцуващите, облегнат на перилата с ръка в джоба на чудесно скроения си вечерен костюм, и тя си помисли колко странно самотен изглежда за човек с толкова много приятели.

Бъфи също го гледаше. Шенън забеляза как тя му хвърли типичния си хладен поглед и разбра какво точно си мисли. Мислите на мащехата ѝ не бяха тайна за нея. Тази жена имаше само две неща наум. Пари и положение.

Бъфи винаги беше мразила бедността. На двадесет години си беше представила как ще остарее и ще се бори да запази социалното си положение и красотата си с оскъдните си средства, както беше правила през цялото си моминство, и бе решила да се омъжи по сметка. Знаеше, че ѝ трябва някой „предприемач“, новобогаташ, който да прави пари, като че ли току-що ги е изобретил. И беше намерила този човек в лицето на Боб О'Кийфи.

По онова време тя беше на двадесет и шест, а Боб бе прехвърлил четиридесетте. Венчавката беше пищна. Цялото ѝ семейство и приятелите ѝ бяха сред гостите, а неговата дъщеря, осемгодишната Шенън, беше шаферка. Буквата „О“ бе дискретно отстранена от името О'Кийфи и тя се превърна в Бъфи Кийфи, а Шенън стана нейна заварена дъщеря. Беше чудесна домакиня; говореше си на малко име с всички, които си заслужаваха, а бе и красива. И въпреки това тя научи, че съпругът ѝ си е намерил любовница само година след сватбата, а след нея последваха други. Независимо от това Бъфи и Големият Боб Кийфи си останаха социална легенда, най-бляскавата двойка в Ню Йорк и Палм Бийч.

Шенън се отдръпна от прегръдката на Уил Девънпорт. Тя каза с усмивка:

— Пусни ме за малко, Уил. Ще се задуша. Искам вода и чист въздух.

— Ще ти осигуря и двете — каза той галантно, като я изведе отвън на поляната и се отправи да търси чаша вода.

Шенън се усмихна, докато го гледаше как върви. Тя го познаваше точно от три месеца и нямаше търпение да прекара остатъка от живота си с него. Той беше висок, тъмен и красив, колкото може да бъде един млад човек. Романтичен — изпращаше ѝ цветя през цялото време. Ухажваше я с думи и дребни подаръци. Не беше много богат, както ѝ бе казал, впечатлен от богатството на баща ѝ, но тя знаеше, че това няма значение, защото баща ѝ също е бил беден, когато е започвал.

Тя не помнеше родната си майка, но си спомняше деня, когато баща ѝ се беше оженил за Бъфи, помнеше и себе си като шаферка с лимоненожълта копринена пола, която шумолеше, докато вървеше по прохода в църквата. Бе стояла неподвижно като статуя, без да смее да мръдне, за да не би шумоленето на полите ѝ да заглуши свещените думи. След това Бъфи просто взе живота им в свои ръце.

Когато стана на единадесет години, Шенън беше прекалено висока за възрастта си и кльощава като див заек, с буйна пламтящо червена коса. Тя имаше лунички, които ненавиждаше, а зъбите ѝ бяха толкова издадени напред, та разбираше, че ще трябва да носи шините години наред. Възлестите ѝ колене стърчаха от омразните къси, хубави роклички, с които обичаше да я гизди Бъфи, и я правеха да изглежда точно като куклата Ана-парцалана. Имаше огромни сиви очи и се държеше нахакано, за да прикрие своята неувереност. Лицето ѝ бе широко и симетрично, а носът ѝ леко вдлъбнат от онзи път, когато осемгодишна беше паднала от понито си. Мащехата ѝ настоя този дефект да се отстрани по-късно.

Бъфи се грижеше да посещава подходящи училища, да има подходящи приятели и да ходи на партита с деца „от своята класа“, но истината беше, че двете имаха много малко общо, освен баща ѝ.

Въпреки това имаше доста щастливо детство, защото баща ѝ я обичаше като зеницата на окото си. Но макар да я обожаваше, Боб Кийфи не беше грижовен баща; бе прекалено зает да прави пари, за да ѝ обръща внимание. Въпреки това никога не пропускаше важните събития в живота ѝ и се гордееше с единствената си дъщеря.

„Ти притежаваш всички качества, дете,“ казваше той с възхищение. „Можеш да постигнеш всичко, което искаш, също като татко си. Но помни едно, малката ми, трябва да се бориш за онова, което искаш, и трябва да го искаш наистина. Това е разликата между нас, ирландците, и тези закостенели стари богаташи. Те са дошли тук на «Мейфлауър», а ние — на корабите с ковчезите. А я виж къде сме стигнали.“ И той умираше от смях, като си помислеше къде е стигнал, важен и могъщ като хората край себе си, но по-богат от тях, със също такава снобееща жена като техните и дъщеря, за която да пилее любовта и парите си.

Но колкото и да е странно, когато тя питаше: „Но кои са ирландските ни прадеди, татко? Защо нямаме никакви лели и чичовци?“, той винаги се затваряше като мида и ѝ казваше да не си блъска главата над този въпрос, защото ще ѝ каже, когато порасне. А след това бързо я водеше да пие чай в някой скъп хотел.

Шенън порасна, оградена от „реалния свят“ с парите им и със скъпите частни училища. Прекарваше летните си ваканции в компанията на скучни възрастни хора на яhti в Средиземноморието, а зимите — с други възрастни досадници по вили в Барбадос. Най-хубавото време на годината идваше с летните лагери, където няколко седмици лудуваше с връстниците си и си говореха за момчета.

С годините зъбите ѝ се изправиха, коленете ѝ се закръглиха, крайниците ѝ станаха дълги и гладки, а тялото — гъвкаво, но тя си запази вдлъбнатинката на носа въпреки съветите на Бъфи да се оперира. Тялото ѝ се закръгли на необходимите места и остана стройно там, където трябваше. Но косата ѝ си остана пламтящо червена и луничките все още бяха проклятието на живота ѝ. Притесняваше я това, че очите ѝ са истинско огледало на душата ѝ. Бяха сиви като дълбоко езеро и отразяваха всяко нейно чувство. Знаеше, че не може да скрие мислите си; всеки можеше да ги отгатне по очите ѝ.

Беше на четиринадесет, когато за първи път видя баща си с любовница. Заедно с две други момичета бяха избягали от училище в Бостън и трите отишли да пазаруват и да пият чай в Риц-Карлтън. Баща ѝ беше с една хубава млада жена с тъмна коса и светла кожа. Той държеше ръката ѝ под масата. Шенън бе усетила как бузите ѝ пламнаха. Те не я бяха забелязали, погълнати един от друг. Докато ги

гледаше, баща ѝ нежно прокара пръст по бузата на момичето. Докосна пълните ѝ устни и тя целуна ръката му, като я притисна за миг. Шенън се беше извърнала и побягнала, последвана от приятелките си. „Няма нищо страшно,“ бяха я успокоявали те, „всички мъже го правят“.

След това баща ѝ усети, че нещо не е наред, защото тя не го поглеждаше в очите, и накрая му каза какво е видяла. Той ядосано закричи напред-назад по килимчето в библиотеката на апартамента на Пето Авеню.

После я погледна умолително. „Смятах да ти кажа, че си прекалено малка, за да разбереш тези неща. Но очевидно не си толкова малка. Разбрала си това, което си видяла.“ Той сви рамене. „Няма да те моля за прошка, защото си ми дъщеря, а не жена. Но и не мога да ти кажа, че всичко е наред, защото не е. Мога само да те помоля да се опиташ да забравиш и да се надявам, че някой ден, когато пораснеш и помъдрееш, ще ми простиш. И запомни едно, дъще. *Никога не се доверявай на мъжете.*“

Партито продължаваше и Шенън отново танцуваше с Уил, когато видя, че баща ѝ напуска мястото, където се беше усамотил от тълпата. Погледите им се срещнаха и уморената бръчка от челото му изчезна, докато си пробиваше път към нея.

— Ще танцуваш ли със стария си татко? — попита той. Погледът му преливаше от любов, когато я взе в прегръдките си, тъничка и неуловима като бриза.

— Благодаря за чудесното парти, татко — промълви Шенън, отпуснала глава на гърдите му.

Той въздъхна със съжаление:

— Винаги съм искал най-доброто за теб, още от деня, в който се роди — колеба се, после тъжно каза: — Знам, че не се застоявах много край теб, докато растеше. — Той безпомощно сви широките си рамене: — Толкова неща пропуснах. Все бях прекалено зает да преследвам мечтата си. Но имах нужда от това, Шенън. Отначало трябваше да осмисля съществуването ни след смъртта на майка ти, а после ей така. Обичах работата си, парите бяха допълнителен стимул. Но понякога жертвах теб.

Тя го прегърна буйно.

— Не, татко, не си ме жертвал, наистина. Винаги беше край мен, когато имаше нещо сериозно. Помниш ли, когато паднах от понито и

получих сътресение? Щом се събудих в болницата, ти ми държеше ръката. Ами когато пях и танцувах ужасно в училищната пиеса? Ти седеше на първия ред и ръкопляскаше като луд. И всяка сутрин на Коледа и на онези скучни ваканции с големите.

Той направи гримаса и тя се разсмя.

— Ти ще ме заведеш и до олтара. — Нежно притисна глава към широкото му рамо и усети гладката материя на сакото му под бузата си. Когато баща ѝ я прегръщаше, винаги се чувстваше в безопасност от света.

Някой го потупа по рамото. Един хубав младеж му се усмихна и каза:

— Не може да я запазите цялата вечер само за себе си, господин Кийфи. Няма ли да я отстъпите за малко и на другите?

Боб се отдръпна, погледа за момент как младежът я завъртя на дансинга, после излезе от покритата площ. Гледаше младата си дъщеря, толкова щастлива и безгрижна, толкова свободна в своя свят. Късата ѝ пола се въртеше, а дългата ѝ коса се вееше като весело, смело, медночервено знаме. После се обърна и остави безгрижния свят зад гърба си, като се запъти сам и незабелязан към мястото, където кадифеното нощно небе се сливаше със сребърните води на езерото.

ГЛАВА 5

Късно на следващата сутрин Шенън бавно се разбуди. Тя протегна ръце над главата си като мързелива котка и прокара пръсти през рошовата си медночервена коса. Споменът за предишната вечер я накара да се усмихне. Искаше ѝ се партито да се повтори отново.

Засмя се при мисълта за това как всички бяха танцували рил^[1] с шикозните си дрехи и как мъжете бяха смъкнали официалните си сака, когато ритъмът се бе ускорил и те се бяха уморили. Всички утоляваха жаждата си с леденостудено шампанско и танцуваха до зори, макар че „дядковците“, както ги наричаха приятелите ѝ, отдавна се бяха разотишли по стаите си.

Отпусна се на възглавниците и потъна в размисъл за новия си годеник Уил, като си повтаряше, че той е най-добрият, най-хубавият, най-очарователният младеж, когото изобщо е срещала. С изключение на баща ѝ, разбира се, защото Големият Боб Кийфи беше човек от особена класа, когато ставаше дума за чар, вид и доброта.

Затвори очи и си представи как върви по прохода в църквата, облегната на ръката на баща си и загърната в бяло облаче от коприни и дантели, а Уил я чака пред олтара с познатия израз на любов в очите, и въздъхна от удоволствие.

Наметна се с един халат и мързеливо слезе долу, изпълнена с радостно чувство на задоволство. Прислужниците бяха работили цяла нощ и къщата беше безупречно чиста. На масите и по шкафовете имаше свежи цветя и липсваше какъвто и да било намек за цигарения дим от предишната вечер. Никой не би познал, че изобщо е имало парти, ако не беше раираното зелено-бяло платнище, все още разпънато над поляната.

В кафе машината на мраморния плот в стаята за закуска кипеше прясно кафе и тя си наля една чаша, с чувство на вина прибави лъжичка захар и започна да го пие доволно. През прозореца забеляза Уил на тенис корта. Предположи, че той играе с местния професионалист и възкликна от възхищение пред куража му.

Взе кафето си, отиде до кабинета на баща си и почука на вратата. Отговор не последва и тя надникна вътре. Тази стая се отличаваше от останалата част на къщата: беше малка и разхвърляна и Шенън се усмихна; личността на баща ѝ беше оставила своя отпечатък в кабинета му.

Големият Боб Кийфи в никакъв случай не можеше да се нарече „подреден“. Той разхвърляше вещите си навсякъде, където му паднеше. Старомодното му бюро с плъзгаща се повърхност беше затрупано с хартия, шкафове пълни с архитектурни планове, масичката покрита с чертежи, а двата смачкани фотьойла от червена кожа не се виждаха под папките. На стените висяха две от любимите картини от колекцията му на ирландски художници: един ранен портрет на Орпез, на който беше изобразена бледа червенокоса жена с розова сатенена рокля, за която той казваше, че му напомняла първата му жена; и един грозен пейзаж от Йейтс, който само той харесваше.

На бюрото му имаше евтина рамка, пълна със снимки на Шенън през различните години, а на стената беше закачено онова, което той наричаше най-голямото си съкровище и постижение — сложената в рамка диплома на Шенън от Харвард. „Сега съм сигурен, че няма да умреш от глад“, беше ѝ казал със смях на помпозното празненство в ресторанта „Лок Обер“ след церемонията по връчването на дипломите. „Моето момиче има както красота, така и мозък.“

Телефонът иззвъня, раздирайки мирната тишина, и Шенън го вдигна веднага. Беше партньорът на баща ѝ Брад Джефрис и ѝ се стори, че се изненада, когато чу гласа ѝ.

— Обаждам се само да благодаря — каза той бързо. — Партито беше страхотно, Шенън.

Шенън познаваше Брад откакто се помнеше. Двамата с жена му бяха присъствали на партито предната вечер, макар че тя не ги беше видяла да танцуват, и сега си припомни, че май никой от двамата не се забавляваше особено.

Другият партньор на баща ѝ, красавецът Джек Уекслър, също беше там с най-нашумялата напоследък нюйоркска манекенка под ръка, но май и той не беше танцувал много.

Надраска набързо една бележка на баща си, в която го молеше да се обади на Брад, прибави: „Обичам те, татко, и ти благодаря,“ и се подписа със завъртулка. След това тръгна да търси мащехата си.

Обаче Бъфи също не беше в стаята си. Спалнята ѝ с бяло-сините тапети и шумолящи сини завеси от тафта беше празна. Нямаше никой и в огромната ѝ гардеробна с редици добре подредени шкафове, нито в банята със светли плочки, и когато накрая Шенън откри прислужницата, тя ѝ каза, че мащехата ѝ е отишла рано сутринта в града.

Върна се в стаята си, облече бански и шорти и тръгна към тенис корта да намери Уил.

Шенън с изненада видя кой е партньорът му по игра. Не беше клубният професионалист, а Джонас Бренън. Извинете, поправи тя самата себе си с усмивка, имах предвид Джонас К. Бренън. Или Джей Кей, както той предпочиташе да го наричат.

Джей Кей бе протеже на баща ѝ, въвел го в бизнеса направо от някакъв забутан южняшки колеж. Младият Джонас се бе появил в офиса му, стиснал в ръце дипломата си и късичката си биография, и беше висял там три дни по ред, докато изнервената секретарка не го беше заплашила, че ще повика полицията. „Няма да си тръгна, преди да съм се срещнал с господин Кийфи“, бе казал той упорито и не беше отстъпил.

Накрая Боб го бе приел като награда за упоритостта му. Той беше разгледал документите и дипломата му и презрително ги беше захвърлил на бюрото си. Бе казал: „Голяма смелост се изисква да настоявате за среща с мен с тези данни.“

„По дяволите, сър, нямаш никакъв избор“, сърдито беше извикал младежът. „Израснах в онова градче. Знам, че е забутано, и колежът му е същият. Баба ми и дядо ми обработваха чужда земя на изполица, баща ми беше пияница, майка ми продаваше бира в местната кръчма, а също и себе си, когато беше в настроение. Какъв друг колеж да си позволя? Обаче това не е критерий за кадърността ми.“

Боб беше притихнал и го бе разгледал. Джонас беше среден на ръст, набит и як, с гладка кестенява коса и неспокойни, яростни кафяви очи зад очилата със златни рамки. Той си припомни себе си на тази възраст: беден и изпълнен с гняв и презрение. Едва ли се е различавал от това момче.

Това се беше случило преди десет години. Сега Дж. К. Бренън беше на тридесет и две години и нямаше нищо от бизнеса на Кийфи,

което да не му е известно. Той беше дясната ръка на Боб и Кийфи би му поверил дори живота си.

Не и Шенън обаче; тя се беше изсмяла, когато Дж. К. непохватно бе започнал да я ухажва. „Никога не бих отишла на любовна среща с човек на име Джонас“, беше казала тя заядливо и за неин ужас Дж. К. бе порумениял и рязко ѝ беше обърнал гръб. Оттогава той винаги странеше, а тя се бе засрамила от дребнавата си злоба и беше направила всичко възможно да го предразположи, когато пътищата им се пресичаха. Въпреки това и двамата се държаха на разстояние. Това беше положението и такова щеше да си остане. Той беше едно, а тя — съвсем друго, двамата бяха различни като огън и вода.

Небето бе облачно и сиво, а въздухът — неподвижен и влажен, Уил и Джонас се потяха.

— Добро утро, Джей Кей, — провикна се тя, докато Уил се навеждаше през мрежата, за да я целуне по бузата. — Сигурно двамата се чувствате страхотно тази сутрин.

— Както би могло да се очаква — каза сериозно Джей Кей и тя се разсмя. Той винаги приемаше нещата буквално.

— Хайде да поплуваме в езерото — обърна се тя към Уил. — Там сигурно подухва бриз. Ще се поохладиш. — Обърна се с усмивка към Джонас. — Разбира се, ти също, Джей Кей.

Той сви рамене, а добре избръснатото му лице почервения.

— Благодаря, но предполагам, че трябва да обсъдите много неща. В края на краищата не сте се виждали поне няколко часа. — Той се извърна рязко и се запъти към къщата.

Шенън въздъхна и каза раздражено:

— Защо винаги се държи толкова непохватно? Кара всички да се чувстват неудобно. Освен татко.

— Въпреки това е хитро копеле — каза Уил, като събличаше фланелката си. — Хайде да скачаме в езерото. Имам нужда от прохлада.

Пътеката към езерото беше оградена с чинари, повод за гордост и радост на Боб, защото му напомняха за Прованс и за един пейзаж от Ван Гог, който висеше в офиса му в центъра „Кийфи“ в Манхатън.

„Всеки път, когато погледна тази картина, целият свят ми се струва по-светъл, беше казал той на Шенън. Имах го на пощенска картичка и го бях закачил на стената си в колежа. Никога не съм си

представял, че бих могъл да го притежавам. Мислех си само, че може би един ден ще ми се удаде да го видя в музея. А сега виси на стената в офиса ми. Това е смисълът на успеха за мен, дъще. Възможността да осъществяваш мечтите си.“

Но този ден влажността беше накарала комарите да излязат и Уил и Шенън хукнаха с радостни писъци по сенчестата пътека, като размахваха диво ръце над главите си.

— Виж! — възкликна Шенън, като се взираше в орнаментираната дървена беседка, надвесена над водата на петдесетина метра от тях край брега. — Там има някой. Още е с официален костюм! — Тя се засмя. — Сигурно така и не е стигнал до дома си.

Те се отправиха към беседката, хванати за ръце, като се смееха като деца на находката си. Когато се приближиха и видяха осребрената коса и широките рамене, Шенън за миг се спря объркана. Тя изтича стресната към беседката, но внезапно спря на стълбите и стисна дървените перила. Ръката ѝ се плъзна към устата, за да заглуши вика, който така и не дойде. Очите ѝ станаха кръгли от ужас и ѝ притъмня. На пода лежеше пистолет. Бялото официално сако на баща ѝ беше цялото изцапано с кръв, а черепът му бе пръснат от куршума. Боб Кийфи беше мъртъв.

---

[1] Рил — ирландски танц — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Малкият местен съд, където след седмица се проведе разследването, беше пълен с репортери. Телевизионните камери чакаха отвън, но Бъфи, красива и измъчена с черния си костюм и широкопола черна шапка, извърна глава. Шенън, облечена с черна ленена блуза и пола и с тъмни очила, за да скрие зачервените си от плач очи, се разтрепери, когато съдебният лекар започна да коментира нараняванията на баща ѝ и обстоятелствата, при които е настъпила смъртта му.

Лекарят каза, че звездообразното разкъсване покрай входната рана е било причинено от газовете на изстрела, което доказвало, че е стреляно от упор. Като вземаше предвид затрудненията му в бизнеса, съдебният лекар заключи, че Робърт Кийфи се е самоубил. Той обяви, че причината за смъртта е самоубийство.

— Това не е вярно! — буйно извика Шенън. — Това не е вярно. Баща ми никога не би се самоубил. Никога, никога. Вие не разбирате... не го познавате като мен. Той просто... просто не би ме изоставил по този начин...

Бъфи я стисна за ръката, за да я накара да млъкне.

— Млъкни, Шенън — студено прошепна тя. — Човекът просто си върши работата. А ти само даваш материал за скандалните статии.

Хиацинтовите ѝ очи наредиха на Шенън да я следва, когато излизаше от залата, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Изразът ѝ беше хладен и спокоен, но отвътре тя кипеше от яд срещу Боб Кийфи, който беше вкарал доброто ѝ име и репутацията ѝ в жълтата преса и я бе изоставил да оправя кашата. Защото всичко това несъмнено беше каша.

Истината беше излязла наяве още на следващия ден след смъртта му. Затрудненията в бизнеса му. Носеха се слухове, че банките ще започнат да събират огромните си заеми; говореше се, че Кийфи е просрочил изплащането им; имаше голям спад в търговията с недвижими имоти; бяха загубили доверие в сделките му. „Той стана

прекалено голям дори за самия себе си“, крещяха вестникарските заглавия с дебели черни букви.

Боб Кийфи беше погребан на следващия ден след разследването. Бъфи бе възплъщение на идеалната вдовица, красива с черния си воал край гроба. Денят беше мрачен и дъждовен и Шенън отчаяно си мислеше, че дори Господ е изоставил баща ѝ в последния му час. Както съдът, така и гробището беше пълно с репортери и телевизионни камери, но церемонията бе семейна. Само Бъфи и Шенън. Никой друг нямаше право да присъства. Когато всичко свърши, двете с Бъфи безмълвно се върнаха въкъщи с лимузината.

Стъпките им кънтяха по черно-белите плочки в хола. Сякаш след като Големият Боб си бе отишъл, къщата беше съвсем празна.

Бъфи захвърли шапката и ръкавиците си на едно красиво кресло от френския Прованс и закрачи към малката дневна. Шенън я последва, като си мислеше, че макар Бъфи да бе живяла с баща ѝ шестнадесет години, тя нямаше представа какво наистина изпитва тази жена след смъртта му.

В камината гореше огън и Бъфи застана пред него. Тя се облегна на мраморния комин, като се разглеждаше в красивото венецианско огледало.

— Боже мой, изглеждам ужасно — каза тя с отвращение, като докосна внимателно тънките бръчици под очите си. — Нищо чудно, като се има предвид какви проблеми ми създаде баща ти. И това още не е свършило. О, не, то ще трае дълго време.

Шенън седна на крайчеца на един скърцащ пъстър диван със силно стиснати ръце и загрижено впери поглед в нея.

— Трябваше да го усетя още когато го срещнах — каза яростно Бъфи. — Хората ме предупреждаваха. Обаче аз не им обръщах внимание. „Някакъв забогатял ирландец“, казваха всички, „стой си при хората от твоята черга, Бъфи. Не се занимавай с такива като него.“ Но бях глупава, възхищавах се на духа му. Харесваше ми, че е спечелил парите си, а не ги е наследил. Трябваше да знам, че „както дошло, така си и отишло“ — тя се обърна и се втренчи в Шенън, хиацинтовите ѝ очи святаха гневно. — По дяволите, той е виновен за всичко.

Шенън нервно зарови пръсти в косата си.

— Но той не е виновен за смъртта си, Бъфи. Той не се е самоубил. Сигурна съм. Татко никога не би направил подобно нещо.

Той никога не би избягал от отговорност. Ако е имал проблеми с бизнеса, е щял да намери начин да ги реши.

— О, я не бъди толкова наивна и тъпа. Той не е имал друг изход — Бъфи се извърна от камината и се отпусна на един стол. Шенън я гледаше разтревожено. Никога не я беше виждала в такова състояние; винаги бе толкова сдържана и държеше положението под контрол. Погледът на Бъфи беше тежък и лицето ѝ бе изопнато от гняв. Изведнъж се бе състарила и истинската възраст ѝ личеше.

— Вчера се срещнах с адвокатите — каза тя, като си взе цигара от една сребърна табакера и замислено я тръсна на масата, преди да я запали. Отпусна русата си глава на възглавничките и жадно вдъхна дима, загледана в тавана. Макар че говореше, забеляза, че боята на гипсовите тавани трябва да се поднови. Тя сви рамене. Това вече не беше нейна грижа. — Всичко трябва да се продаде — каза тя рязко. — Тази къща, апартаментът, антиките, картините. Адвокатите са работили денонощно, за да се опитат да спасят нещичко лично за нас, но всичко ще трябва да се продаде, за да се върнат парите на банките и на кредиторите. — Тя се обърна към Шенън. Светлата ѝ коса блестеше в светлината на лампата, докато тръскаше пепелта от цигарата си с идеално поддържан нокът. Гласът ѝ беше равен и спокоен, сякаш обсъждаше с готвачката менюто за следващото парти.

Шенън я гледаше безмълвно, докато тя продължаваше:

— Слава богу, че проявих достатъчно разум да се предпазя с брачния си договор. Поне това не могат да ми вземат — каза тя и в гласа ѝ прозвуча задоволство. — И бижутата, разбира се. Те винаги са били моя собственост.

Шенън знаеше всичко за брачния договор, баща ѝ винаги го беше смятал за хубава шега. С по един милион всяка година плюс първия милион и всичко в изгодни инвестиции, Бъфи сигурно имаше вече доста над петдесет милиона, а също и бижута за още няколко. Бъфи беше много богата жена.

Прислужницата им донесе кафе и го сложи на малката масичка до господарката си. Бъфи взе сребърния чайник и напълни две чашки, после подаде едната на Шенън, която бързо я постави на пода до краката си. Ръцете ѝ още трепереха и тя имаше усещането, че в душата ѝ, там, където по-рано имаше сърдечност, топлина и любов, е зейнала огромна празнота. Седеше с жената, която от шестнадесет години ѝ

беше мащеха. Жена на баща ѝ. И тази жена говореше, сякаш съвместният им живот възлизаше на куп долари.

— Ще имаш предостатъчно пари, Бъфи — каза тя разтревожено. — Би могла дори да откупиш тази къща и апартаментите и тогава всичко ще си остане постарому.

Бъфи се засмя тихо, пресекливо и невесело.

— Шенън, няма ли да осъзнаеш, че всичко се е променило? Баща ти е мъртъв. Бизнесът му се е провалил и той ни остави да събираме останките. Е, аз нямам намерение да се занимавам с това. Утре заминавам за Барбадос. Ще остана там с Джанет Росмор, докато нещата не отзвучат. След това може би ще успея да започна живота си отново.

— А какво ще стане с мен? — още щом го каза, на Шенън ѝ се прииска да не го беше изричала. Детинските ѝ думи увиснаха в тишината между тях и мащехата ѝ извърна глава, за да избегне погледа на разтревожените ѝ сиви очи.

Бъфи сви рамене, деликатното движение едва раздвижи слабото ѝ тяло.

— Мисля, че това вече не ме засяга, Шенън. В края на краищата ти си голямо, пораснало момиче. Трябва да си ми благодарна за това, което направих за теб. Грижих се за теб, докато беше в училище и в колежа. Постарах се да се запознаеш с подходящи хора. А сега, след като си сгодена за Уил, смятам че той отговаря за теб. — Тя се изправи и опъна полата си. — Честно казано, Шенън — произнесе тя и в гласа ѝ отново прозвуча гняв, — баща ти се оказа дребен крадец. След всичко, което ми причини, не искам да имам нищо общо със семейство Кийфи. Никога вече.

Тя яростно загаси цигарата си в големия кристален пепелник, завъртя се и бързо се отправи към вратата. Шенън беше като зашеметена. Проследи я с поглед, но Бъфи не се обърна назад.

— Отивам да си събера багажа — извика тя през рамо и гласът ѝ заглъхна, докато се отдалечаваше, а високите ѝ токчета тракаха по мраморните плочи в хола. — Предлагам ти да направиш същото, Шенън. Съдебният пристав ще дойде преди да си се усетила.

Шенън я гледаше без да разбира. Дори когато се съвзе; ароматът на цигари „Голоаз Блонд“, примесен с този на парфюм „Шалимар“,

остана. И макар че Бъфи още не си беше отишла наистина, Шенън разбра, че нея все едно я няма. Тя беше съвсем сама.

ГЛАВА 7

Шейсет и четиригодишният Брад Джефрис от седемнадесет години беше партньор на Боб и президент на „Кийфи Холдингс“. Той беше започнал като надзирател по строежите и сам си беше пробил път.

Той говореше пред събранието на представителите на пет от основните американски банки и на четири международни. Изкашля се и нервно си оправи вратовръзката. После започна да върти в ръцете си очилата за четене и прочете предварително подготвеното изложение, с което молеше да дадат на „Кийфи Холдингс“ известно време, за да разплете обърканата корпоративна и финансова мрежа, която беше оставил след себе си Боб Кийфи, преди да си поискат обратно заемите и да се свържат с ФБР.

— Позволете на нас, останалите партньори, които наследихме тази бъркотия, да направим всичко, на което сме способни, за да върнем парите ви, господа — каза той в заключение и с очакване заразглежда безизразните лица на зрителите си.

По лицето на Джей Кей премина иронична усмивка. Брад изглеждаше като олицетворение на вината. Макар че, доколкото му беше известно, старият глупак нямаше никакви прегрешения, ама съвсем никакви. Сега беше ред на Джек Уекслър. Джек беше архитект, четиридесет и петгодишен ерген, който притежаваше привлекателност като тази на Дик Трейси — зализан и с яка челюст, осъзнаващ собствената си важност, талантлив и любимец на жените. Той беше проектирал за Боб няколко сгради, които спечелиха награди, и му бе партньор от десет години. Сега Джей Кей го гледаше как се моли да го финансира, за да довърши „Кийфи Тауър“.

— Поверете ми тази сграда, господа — казваше Уекслър, — и ви обещавам да се вместя в планираната сума. Както ви е известно, горните двадесет етажа с офиси предварително са наети от застрахователната компания „Евро Насионал“ за нов централен офис, а седемдесет процента от останалата част на сградата са договорени,

включително и галерията с магазините. Ако не спазим предвидения краен срок, тези фирми имат право да анулират договорите и да изискат парите си. Вие знаете също, че тези пари възлизат на много голяма сума — в този момент ние нямаме толкова пари.

Той не каза „благодарение на онова гадно копеле Боб Кийфи“, но ядосаният израз на лицето му показва какво мисли.

— Ако развалите сделката сега, „Кийфи Холдингс“ ще изгуби вложенията си в строежа на „Кийфи Тауър“, до последния цент, а вие, господа, ще останете без пари. Естествено, можете да вземете сградата и да я продадете, но ще видите доста зор. Полузавършен сто двадесет и пететажен небостъргач, за който всички знаят, че бъка от проблеми, няма да е лесен за продаване в днешната нестабилна икономическа обстановка. Моля ви за време, господа, за да получим всички ние шанс да си върнем парите. Ако откажете да ни подкрепите, до един ще загубим всичко, защото „Кийфи Холдингс“ не разполага нито с цент, за да изплати заплатите на строителните работници следващата седмица.

Джей Кей наблюдаваше безизразните лица на банкерите, докато си водеха бележки в жълтите си официални тефтери. Сега беше негов ред. Той си оправи сакото и огледа заповеднически хората на масата, като се наслаждаваше на усещането за власт, докато те се взираха в него и го чакаха да им каже как да си получат парите обратно.

— Господа — каза той с равния, уверен тон, който беше възприел от шефа си. — Боб Кийфи ми беше приятел и наставник. Дойдох при него още като момче, направо от колежа, и всичко, което знам за бизнеса, го научих от него. Но той не можа да ме научи на нищо за финансите, защото те бяха слабата му страна. Всички знаят, че на Боб му харесваше богатия живот. Това е разбираемо, защото и той като мен произлизаше от бедно семейство. Сам си е проправил път в живота и бързо е постигнал успех, защото беше умен и дяволски го биваше в това, което вършеше. Построи внушителни жилищни и административни сгради; даваше на хората това, от което се нуждаеха и то на приемлива цена, а това винаги е крайъгълен камък за всеки бизнес. Но Боб притежаваше също чудесно ирландско красноречие и умееше да обясни какво иска и защо е напълно справедливо да го получи, и за половин час караше хората да повярват и в най-невероятните му планове. Мисля, че всички ние станяхме жертва на красноречието му, господа, а накрая и самият Боб си повярва. Мечтите

му се разраснаха неимоверно, но когато ги споделяше с вас, вие му вярвахте, защото никога по-рано не беше грешил. Беше доказвал правотата си много пъти. Имаше успех. Или поне така изглеждаше, защото дори ние, неговите партньори в бизнеса, които бяхме най-близко до него, научавахме само онова, което той решаваше да ни каже. Всъщност Боб Кийфи беше от хората, които никога не казват на дясната си ръка какво прави лявата. Грандиозните му проекти ставаха все по-големи, заемите му също растяха. Накрая беше принуден да прибегне до измама, за да прикрие следите и дълговете си. Боб ви предложи акции и облигации като гаранция, но въз основа на устните ви споразумения никой не го е молил да покаже тези акции и облигации. Предполагаше се, че те се намират в сейфа на „Кийфи Холдингс“ и че вие ще ги изискате при необходимост. Сега знаей, че в действителност той е разполагал с акции на половината стойност от онези деветстотин милиона долара две години преди да ги предложи като гаранция. Те са принадлежали на „Кийфи Холдингс“ и той е имал правото да ги продаде, но е трябвало да ни уведоми. И несъмнено не е имал право да предлага нещо, което вече не е притежавал. — Той погледна бележките си. — Петдесет милиона на Швейцария, двеста милиона на френски банки, сто милиона на английски банки и много повече на американските. На пръв поглед това са били железни заеми; нищо не би могло да се обърка, а дори това да се случи, парите ви са били сигурни. Но Боб Кийфи ви е взел парите и ги е вложил в дузина различни проекти, а също и в джобовете си. Ежемесечните събрания на компанията, на които присъствахме Джефрис, Уекслър и аз в качеството си на секретар на фирмата, и на които обсъждахме текущата работа, бъдещите проекти, а също и финансирането им, са документирани до минута и са подписани от нас с Боб. Той беше старомоден човек и пазеше много информация в главата си. Често бяхме объркани, но през последните няколко години той изобщо не отговаряше на въпросите ни. Имаше твърде много проекти, за които нищо не знаехме, и той сам се занимаваше с тях. Господа, Боб Кийфи беше авантюрист. Обичаше показността. Харесваше му ролята на важна обществена фигура. Харесваше признанието, уважението и блясъка. Така си връщаше за трудния си живот като сирак, когато е трябвало да постига всичко с много усилия. Той обичаше музиката, изкуството и красивите жени, а всички тези неща струват пари. И той

ги пилееше, без да се скъпи. Ако не беше любовта му към изкуството, тази бъркотия може би никога нямаше да излезе наяве, или поне щеше да остане в тайна още няколко години и аз искрено вярвам, че самият Боб е смятал, че може да оправи нещата. Че един ден ще спре да краде от Питър, за да плати на Пол, че този нов небостъргач, а после и следващият ще се продадат за толкова милиони, че да покрият дълговете му и той отново ще може да спи нощем. Обаче Боб мечтаеше да закачи в новата сграда „Кийфи тауър“ втора картина на Ван Гог. Тя, както и предишната, щеше да бъде материален символ, на сбъднатите му мечти.

Всички го гледаха: те знаеха, че Боб Кийфи е предложил шестнайсет милиона долара за „Градината на Асилъм“ на Ван Гог, която е била нарисувана в Сен Реми, „Кийфи Тауър“ беше лебедовата песен в кариерата му. Той беше мечтал светът да види докъде е стигнал от нулата. Беше мечтал да му покаже колко са богати и могъщи той и фирмата му и колко великолепна ще бъде сградата „Кийфи Тауър“ на Парк Авеню с прочутата картина на Ван Гог в залата.

„Всеки турист — всеки човек — в Ню Йорк ще минава през залата на «Кийфи Тауър» само за да види тази картина на Ван Гог“, им беше казал той. „И всички те ще се отбиват да изпият по едно кафе в кафенето, или по някоя чашка в бара, или за да си купят някоя книга или шал, или пък някое бижу в бутиците. Тази картина ще донесе стотици пъти повече приходи, отколкото струва. И ще прослави името Кийфи по целия свят. Ще видите, че преди да сте разбрали какво става, вече ще строим подобни сгради в Сидни, Токио, Хонконг. Тази е само първата от многото.“

Картината на Ван Гог, символ на младежките мечти на Кийфи, беше довела до провала му. Банките изведнъж започнаха да проявяват предпазливост и вече не бързаха да му дават заеми. Една след друга всички му бяха отказали. Кредитът му беше свършил. Неизвестно откъде се разнесе новината, че Кийфи има проблеми, доверието към компаниите му се изпари и „Кийфи Холдингс“ закъса. Поради драматичния спад в цените на акциите изпадналите в паника банкери бяха поискали още гаранции, които да покрият загубите. Боб им беше запушил устата за няколко седмици с увещания от рода на това, че „всичко това е грешка“ и че той естествено разполага с тези пари и

всичко ще се оправи, ако само му дадат време да подреди нещата. Но не бяха последвали никакви гаранции. А после Боб Кийфи се беше самоубил.

— Колегите ми молят за още време — каза Джей Кей на bankerите, — но, честно казано, аз не мога да направя същото — той усети как учудените им погледи се обърнаха към него. — Боб Кийфи ни остави бъркотия за един милиард долара. Нямам представа какво е направил с всичките тези пари, но за човек като него, който обичаше пътуванията, показността, хазарта, властта на парите, нищо не беше прекалено голямо или прекалено скъпо. Знам, че плащаше стотици милиони над цената, за да купи местата за строеж, които непременно искаше, и всичко беше купено с взети назаем пари. — Той уморено сви рамене. — Не знаех нищо за частните сделки на Боб. Каквото и да е правил, го е пазил в тайна. Бях толкова близък с него в ежедневието, колкото и жена му. Мислех си, че познавам човека. Но съм грешил. Оказа се, че Боб Кийфи не е същият човек, за когото сме го смятали ние с вас. Той злоупотреби с нашето доверие, господа. И това е истината.

Докато седяше отново, той срещна смаяните погледи на другите двама партньори, а bankerите зашумоляха с листата си и започнаха да се съвещават. Всъщност нямаше какво повече да се каже. Джей Кей току-що беше потвърдил най-лошите им подозрения и те имаха само един изход. С „Кийфи Холдингс“ беше свършено.

Така и не се разбра как новината за това, че Дж. К. Бренън е натопил мъртвия си шеф на тайно събрание на bankerите на фирмата, е стигнала до вестниците, но едновременно с това се появи съобщението, че банките са наложили запор върху имуществото. След това всеки, който имаше малко пари, можеше да участва в наддаването. ФБР беше замесено, а също и Комисията за контрол на финансите и всички документи на фирмата бяха иззети от главния офис за проверка.

Седмица по-късно, когато взе такси до центъра „Кийфи“ на „Юнайтед Нейшънс Плаца“, за да се срещне с партньорите си, Джей Кей си мислеше за обърканото, бледо, тъжно лице на Шенън Кийфи по време на разследването. Застрахователната компания на Кийфи отказваше да изплати полицата, с която той беше застраховал живота си за двадесет и пет милиона долара в полза на дъщеря си, поради

решението на съда, че се е самоубил. Тя нямаше да получи нищо. Колко жалко, помисли си той с въздишка, че в подобни случаи страдат невинните, но сега не можеше да ѝ помогне с нищо. Беше прекалено късно.

Уекслър и Джефрис бяха вече там, стояха до прозореца и се съвещаваха. Те виновно вдигнаха погледи, когато Джей Кей влезе в осем, точно на секундата, и бързо се разделиха, сякаш ги беше хванал, че заговорничат. Джей Кей се усмихна. Той захвърли сакото си на облегалката на канапето, нави ръкавите си и седна на стола на Боб.

— Е, господа — каза той, като склучи ръце и удобно се облегна на бюрото на Боб, сякаш то му принадлежеше. — Защо не ми кажете какво сте решили?

Уекслър погледна Джефрис, после сърдито каза:

— Нямах търпение да седнеш на неговия стол, нали?

Джей Кей се усмихна студено.

— За разлика от вас двамата аз поне дочаках да го погребат.

Брад попита с треперещ глас:

— Кажи ни истината, Джей Кей. Ти ли уби Боб?

Джей Кей се облегна назад и впери в тях безизразен поглед. Той склучи ръце на тила си и се протегна, а после въздъхна уморено:

— Защо пък аз? Какъв мотив имам да убивам човека, който ми помогна да се издигна в йерархията?

— За да седнеш на неговия стол — мрачно повтори Уекслър.

— Аз бях по-добре, докато Кийфи беше жив, и вие го знаете — той ги погледна. — Може би трябва да попитам дали ти, Джек, или ти, Брад, не сте убили любимия ни шеф. В края на краищата вие имате много по-сериозни мотиви от мен. — Той се ухили мрачно. — Боб, ти колко си откраднал от него за тия години? Десет, двадесет милиона? Или може би повече? Ти знаеше, че Боб е мечтател. Той те беше наел, за да следиш работата в офиса, докато той е навън и урежда поръчките и финансирането. А ти започна да крадеш от него още от първия ден и за тези седемнайсет години ръката ти все беше в меда. С разрастването на бизнеса твоите кражби също ставаха все по-големи. Добре, че Боб така и не научи за онази тайна скъпа ферма с коне в Кентъки, нали, Брад? Хубавите, скъпи, породисти коне от Англия сред онази красива природа, с красива и скъпа млада гледачка, която да се грижи за тях. Дори мисис Джефрис не знаеше за нея, нали, Брад?

Брад се отдръпна с пребледняло лице към канапето. Той си наля чаша уиски и безмълвно я изпи.

— Ами ти, Джек — каза Джей Кей с ледена усмивка. — Ти нямаш ли също толкова добър мотив да убиеш Големия Боб? От самото начало, когато започнах да работя при Боб, веднага се запитах как човек като тебе — архитект, който работи в „Кийфи Холдингс“ и сигурно изкарва добри пари, но не чак толкова добри — как човек като тебе е успял да поддържа такъв висок стандарт? Е, да, по-късно ти стана партньор, но по това време вече разполагаше с градската си къща на „Сътън Плейс“, с „Остън Мартина“ и с „Бентлито“. Вече си беше купил колекцията от картини; тя беше в различен стил от тази на Боб, защото вие бяхте хора с напълно различни вкусове. Но картоните на Уорхол и Роткоу се продават на търговете също толкова скъпо, колкото и тези на Ван Гог, така че твоята колекция можеше да се опре на неговата, що се отнася до цените. Ти свиваше от всичко: от доставките на мрамор от Италия до договорите за стоманените релси. Правеше пари от всяка част от строежите на Кийфи и подписваше договори не с онези фирми, които обещаваха да построят сградите най-евтино, нито дори с най-добрите строителни организации, а с онези, които ти бутаха най-много. Но дори при това положение на тебе все не ти стигаше с показния ти и скъп начин на живот. Едва отделяше по нещичко настрана. Може би си искал повече?

Той се отпусна назад и отново им се усмихна любезно.

— Аз знам всичките ви тайни. Мога да издам всеки един от вас или дори и двамата на ченгетата, на ФБР, на Комисията за контрол на финансовите злоупотреби или дори на данъчните служби. Само ми назовете някоя организация и аз мога да се обърна към нея.

Лицето на Уекслър беше посивяло под тена, който никога не избеляваше от лицето му.

— Няма да направиш подобно нещо — отсече той, като застана застрашително близо до бюрото.

— Може би няма. Зависи.

— От какво зависи? — попита уморено Брад Джефрис. — Прекалено съм стар за подобни игри, Джей Кей. Кажи ми най-лошото. Да се смятам за мъртъв, така ли?

— Брад, Брад! Как можа да кажеш подобно нещо? Тук има само един мъртвец и ние го погребяхме миналата седмица. Дойдох само да

ви напомня, че трябва да бъдете лоялни към „Кийфи Холдингс“.

— Все още не разбирам защо каза онези неща за Боб на събранието с bankerите — сърдито се оплака Уекслър. — Можехме да ги накараме да ни дадат време, да завършим „Кийфи Тауър“ и да останем в бизнеса. Можехме да уредим тази сграда да се отдели от неразборията с акционерното дружество, ако само бяхме положили достатъчно усилия, ако се бяхме помолили достатъчно и ако се бяхме поизпотили достатъчно. Онези копелета искаха само да си получат парите обратно и съм сигурен, че щях да успея да ги изкарам от сградата. Тя поне беше стабилна собственост.

Джей Кей си закопча сакото и отиде до вратата.

— Грешиш, Джек — каза той любезно. — „Кийфи Холдингс“ вече не притежава „Кийфи Тауър“. Само седмица преди смъртта си Боб я продаде на някаква фирма от Лихтенщайн. На доста голяма загуба за компанията — той сви рамене. — Можеш да благодариш за тази сделка на шефа си, Уекслър. Боб никога не го е бивало особено в сделките и когато нещата тръгнаха зле, той просто изтъргува каквото можа.

— Но за колко я продаде? — попита смаяно Уекслър.

Джей Кей сви рамене.

— Какво значение има? Всичко отиде за най-настойчивите кредитори. И вече е свършено. Когато разпродадат останалото, банките сигурно ще получат половината от дължимото. Другите кредитори няма да вземат нищо. Служителите няма да получат дори пенсия, господата. Това се отнася и за вас, и за мен, а също и за дъщеря му, защото тези пари, които аз бях инвестирал изгодно и сигурно, отидоха при другите пари на Кийфи. Лично Боб ги прахоса малко по малко.

Той отвори вратата, за да си отиде, но се сети за нещо. Обърна се към тях и ги изгледа презрително.

— Между другото специалистите от Комисията за контрол на финансовите злоупотреби и данъчните служители в момента са в брокерската къща. Предадох им всички документи. Можете само да се надявате, че не съм си водил специални бележки за личните ви дребни сделки. Довиждане, господата. Приятен ден.

ГЛАВА 8

Шенън тъжно крачеше в осемнайсетстайния апартамент с изглед към Сентрал Парк. Стаите бяха голи, красивите антични мебели и украшения бяха изнесени. Малките месингови лампички се поклащаха над празните места, където бяха висели любимите картини на баща ѝ — ценните творби на Сикърт и Констабъл, на Пикасо и Моне. Паркетът беше издраскан от краката на хамалите, а скъпите копринени завеси, които скоро щяха да бъдат свалени от дизайнера по интериора, за да обзаведе апартамента наново за следващия собственик, все още безнадеждно се вееха на прозорците.

Тя отвори вратата на старата си стая и я погледна за последен път. През по-голямата част от живота си беше живяла в този апартамент. Беше израснала в тази стая, чиято мебелировка се беше променяла от детските розови и пъстри цветове в черно и сребристо по време на юношеството ѝ, а след това в обикновено бяло със стар американски юрган в стил „пачуърк“^[1].

Единствените вещи, които тя можеше да нарече своя собственост, бяха евтините картини, купени от самата нея, голямата къща на куклите, старите ѝ играчки, книгите и дрехите ѝ и няколко украшения.

Никога не си беше падала особено по бижутата и предпочиташе модерните евтини украшения пред истинските диаманти и перлите. Но имаше една чудесна огърлица. Баща ѝ и я бе дал, когато беше осемгодишна, в деня на сватбата им е Бъфи. Тя си спомняше как я беше разглеждала, смаяна от красивия наниз диаманти, образуващ сложна плетеница.

— Виж как блести, татко — беше казала тя очарована.

— Не блести дори и наполовина толкова силно, колкото очите ти, малка радост — беше отговорил той. — Трябва да я пазиш. Това е семейна скъпоценност. — После я беше грабнал в прегръдките си и я бе занесъл да помага при нарязването на сватбения кейк.

Освен това, тя имаше, разбира се, и годежния пръстен на Уил. Бяха купили изящния квадратен трикаратов диамант от Картие. Беше го разгледала с притеснение, защото знаеше, че струва повече, отколкото Уил можеше да си позволи. Той все още беше само студент по право. Баща му бе адвокат и тя знаеше, че семейството им е заможно, но в сравнение с възможностите на собствения ѝ баща не бяха богати.

— Парите на семейството ти са онзи материал, от който са направени мечтите — ѝ беше казал Уил с възторг. — Шенън, аз никога няма да бъда богат като баща ти.

— Няма значение — беше отвърнала безгрижно тя. — Аз ще имам достатъчно и за двамата.

Тя бързо затвори външната врата и последното щракване сякаш я отдели от спомените за досегашния ѝ живот. Докато луксозният асансьор безшумно я носеше надолу, трябваше да прехапе устните си, за да не заплаче.

Познаваше портиера от дете. Той я чакаше, за да се сбогува с нея.

— Никога няма да го забравя, мис Шенън — каза той, като ѝ стисна ръцете. Обруленото му червендалесто лице внезапно се сгърчи и в избелелите му сини очи се появиха сълзи. — Той беше добър човек. Беше много добър и няма да оставя никой да каже обратното за него пред мене. Всичко хубаво, мис.

Шенън му стисна ръката и бързо си тръгна. Тя се качи в малкия микробус, който беше купила на старо, след като бе продала любимия си черен „Мерцедес 500SL“ и потегли извън града в поройния дъжд.

Мебелите в къщата на Лонг Айлънд още не бяха изнесени, макар че картините и най-хубавите украшения вече бяха изпратени в „Сотби“, за да бъдат разпродадени поотделно.

Докато се приближаваше, Шенън видя, че на голямата поляна е разпъната шатра за търга, и сърцето ѝ подскочи при спомена за навеса на партито по случай рождения ѝ ден само преди няколко седмици. Служителите обикаляха по къщата и слагаха лепенки на масите, столовете и пепелниците, за които очакваха невероятни приходи, само защото са принадлежали на Големия Боб Кийфи. Къщата се продаваше за петнадесет милиона долара, но адвокатите бяга казали на Шенън, че това е капка в морето от дългове на „Кийфи Холдингс“.

„Но как стана всичко това?“ беше попитала тя Брад Джефрис. „Татко винаги е бил толкова добър бизнесмен. Как е могъл да стигне до тук?“

„И аз бих искал да знам“, нервно бе отговорил Брад. „Винаги съм се смятал за опора на Боб. Щом започваше да крои грандиозни планове, аз трябваше да му помагам да слезе на земята. Но не ми беше казал нищо за това, Шенън.“ Той бе свил рамене. „Аз никога не проверявах счетоводните книги. От къде на къде да го правя? Нали счетоводителите са за това.“

Джек Уекслър се държеше по същия начин. Когато беше дошъл да я види, той изглеждаше жалък и изнервен. „Не ме бива в тия работи, Шенън“, беше казал той набързо. „Знаеш, че това ме засяга. Кълна се, че ми се ще да можех да направя нещо. Обаче не знаех. Никой от нас не знаеше как той се оправя с нещата. Ако бях проектирал новия небостъргач, можех да контролирам развоя на събитията. Но Боб не искаше да го проектирам“, горчиво бе казал той. „Той искаше някой известен архитект. Боб не искаше да знае колко ще му излезе, той просто искаше «най-доброто» и изглежда е вземал заеми от къде ли не, за да финансира проекта. Сега сградата е там, на Парк Авеню, наполовина завършена, стърчи в небето като болен пръст. Ама че паметник! Исусе!“ Той бе простенал и се бе хванал за главата. „Съжалявам, Шенън. Ако мога да направя нещо за теб, нали знаеш, ако ти трябват пари... и каквото и да е. Само ми кажи.“

„Ще ти кажа, Джек“, бе обещала тя, макар че, разбира се, никога не би го направила. Според нея те бяха изменили на баща ѝ и сега стоварваха цялата вина върху него. Никога не би приела пари от тези предатели.

За нейно учудване Джей Кей се оказа най-голям източник на сила. „Баща ти ми даде всичко, което имам“, беше казал той простишко. „Сега мога да си върна дълга. Ако мога да направя нещо за теб, ако ти трябва нещо, ще го имаш.“ Той се беше поколебал, втренчил поглед в краката си, а слабото му, бледо лице бе почервенияло. Беше повъртял очилата със златни рамки в ръцете си и бе казал: „Изглежда нелепо да кажа това на дъщерята на Боб Кийфи, но ако ти трябват пари, можеш да разчиташ на мен.“ Припряно беше извадил от джоба си чековата си книжка. „Назови някаква сума“, бързо беше казал

той, изчервен още повече. „Каквато и да е. Десет хиляди. Двайсет. Петдесет. Колкото искаш, Шенън. Твои са.“

Но тя, естествено, беше отказала и на Джей Кей и му бе заявила гордо, че има достатъчно, за да преживее, че ще си намери работа, а и така или иначе скоро ще се омъжи.

А когато Бъфи си отиде и Уил се върна в Йейл, именно Джей Кей ѝ помогна да си събере нещата. Именно Джей Кей уреди продажбата на къщите и на вещите със „Сотби“. И пак Джей Кей лично се погрижи за опаковането и описването на колекцията от картини на баща ѝ.

Сега той я чакаше в хола и лицето му светна, когато я видя.

— Притеснявах се за теб — каза той, като си гледаше часовника. — Вече минава два, а ти каза, че ще се върнеш до обяд.

— Говориш също като бавачката ми. — Тя успя да се усмихне. — Имаше задръстване, валеше... обикновената манхатънска история.

— Чудех се дали ще имаш време да прегледаш този опис? — Той ѝ подаде обезкуражаващо дебело топче хартия и тя погледна безпомощно първо листата, после пак него.

— Трябва ли да го преглеждам? Всичко това ми изглежда някак си безсмислено.

— Не, разбира се. Ако ми имаш доверие, аз ще се погрижа за това.

Тя го погледна любопитно и подозрително присви сивите си очи, защото ѝ хрумна нещо.

— Джей Кей, ти беше най-близкият човек на баща ми. Той винаги казваше, че знаеш всичко за него и за бизнеса му. Ако това е вярно, как е станало така, че не си знаел в какво се е забъркал?

— Той криеше някои неща от мен — отговори той и открито срещна погледа ѝ. — Финансите на компанията представляваха заплетена мрежа, а баща ти седеше по средата като паяк. Само той знаеше всички факти и как е изгубил контрол над всичко. Аз се безпокоях за някои неща, но не предполагах колко е лошо. Никога досега не беше правил подобно нещо и не подозирах нищо. Докато не стана ясно — банките си поискаха парите и така нататък. А тогава вече беше твърде късно. — Той я погледна с отчаяние. — Повярвай ми, Шенън, ако имаше някакъв начин да се спаси положението, аз щях да го намеря.

— Разбира се, че щеше да намериш начин.

Тя тъжно се отдалечи и забеляза, че мокрите ѝ обувки оставят следи по плочките в хола. Бъфи би побесняла, ако видеше това. На сребърния поднос върху шкафа имаше няколко писма и тя ги взе без особен интерес. Тъжно си помисли колко неочаквано рядко беше звънял телефонът, откакто баща ѝ почина. И след първия официален поток от писма със съболезнования беше изненадващо колко малко хора я бяха търсили. Предполагаше, че всички те се страхуват да не се окажат белязани от скандала Кийфи.

Едното от писмата беше от банката, която я уведомяваше, че в сметката ѝ има точно три хиляди двеста четиридесет и шест долара и че при тях се съхранява нотариалният акт на нейно име за малката къща в Нантъкет.

Разпозна почерка на Уил на другото писмо и с усмивка го пхна в джоба на якето си. За нея Уил беше единствената светлина на хоризонта.

Смяташе да закачи малкия фургон с всичките си вещи за микробуса и да замине за Ню Хейвън. Щеше да се премести да живее при Уил, а след това щеше да си намери работа в града. А следващата година, когато Уил се дипломираше, щяха да се оженят.

Стресна се от шума на тежки стъпки в къщата. Хамалите струпваха мебелите от различните стаи на едно място и къщата започна да ѝ се струва чужда. Тя се обърна и бързо мина през хола и през широкото стълбище, прекоси влажната поляна и се отправи по алеята с чинарите към езерото.

Валеше силно, денят беше сив и потискащ, но нейното място под голямата върба в края на езерото беше сухо и закътано. Още от дете винаги идваше тук, за да си ближе раните, и сега седна, както правеше винаги — със свити под брадичката колене и се обгърна с ръце в собствения си мек зелен свят. Ако погледнеш между надвисналите в плитката вода вейки, можеше да види беседката, където беше умрял баща ѝ, но вместо това се взираше нагоре в нежната плетеница от клони.

„Ох, татко, татко“, прошепна тя. „Ох, скъпи татко. Нищо ли не можехме да направим, за да ти помогнем? Нямахте ли с какво да те спрем? Нищо ли не означаваха за теб цялата ни любов и загриженост, та реши да се самоубиеш?“ Тя поклати глава. Никога нямаше да повярва в това. Никога.

Извади писмото на Уил от джоба си, отвори го и бързо прочете двата кратки абзаца.

„Предвид на обстоятелствата, мисля, че е по-добре да «отложим» сватбата си... Реших да прекъсна следването си за една година в края на този семестър и да отида до Австралия, може би да поработя в някоя овце ферма. Татко смята, че това ще бъде полезно за укрепването на характера ми. Надявам се, че някога, когато се върна, ще се видим отново...”

Шенън се втренчи занемяла в писмото. Диамантът на пръста ѝ се стори тежък като олово, когато осъзна ужасната реалност на ситуацията. Тя вече не беше глезената, ухажвана, пазена принцеса, богатото момиче. Буйната, твърдоглава, своенравна Шенън Кийфи, която всички обичаха и искаха да познават, вече не съществуваше. Тя нямаше нищо и затова беше никоя.

---

[1] Направен от съшити разноцветни парченца плат — Б.кор. ↑

ГЛАВА 9

Джей Кей разтревожено погледна Шенън, когато изтича покрай него нагоре по стълбите. Червената ѝ коса беше потъмняла от дъжда и луничките ѝ се открояваха на тебеширенобялото лице. Тя сякаш не забелязваше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, и изглежда не го видя и него, макар че той се отмести, за да ѝ направи път.

Тя се спъна и падна на площадката, и той се изкачи при нея, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

— О, господи — простена той, като я прегърна. — Нали не си ходила при беседката? Не трябва да ходиш там, само ще си причиниш повече болка.

Тя тръсна глава и безпомощно се разплака, облегната на рамото му, а цялото ѝ трудно постигнато самообладание рухна. Той погледна надолу към сплъстената ѝ коса и изцапаното от сълзи лице, като си спомняше всички пъти, когато беше мечтал да я прегърне. Но това бе станало възможно едва сега заради онова, което се бе случило. Странно нещо е съдбата, сърдито си помисли той. Тъмните му очи заблестяха от яд и той инстинктивно стегна прегръдката си.

— Заради Уил е — произнесе Шенън с хълцане. — Той заминава за една година в Австралия. Смята, че може би е по-добре да отложим сватбата. — Тя вдигна глава и го погледна жално изпод подутите си клепачи. — Как можа? Точно Уил. Джей Кей, никой ли не ме обича? Никой ли не е обичал баща ми? Само парите ни ли са ги интересували?

Тя се облегна на стената, отпусната като парцалена кукла, и протегна напред дългите си голи крака, изцапани с кал.

— Сигурен съм, че това не е вярно — той я хвана за ръката и я потупа успокоително. — Предполагам, че Уил беше прекалено млад, за да... — той отчаяно се опита да измисли някаква причина. — Той беше прекалено млад, за да поеме отговорността за брак точно сега. След това, което се случи.

Ръката ѝ беше измръзнала и той бързо я разтри.

— Виж, нали знаеш, че имам една малка ферма в Монтаук. Защо не отидеш там за известно време? Там никой няма да те безпокои — няма репортери, нито телевизионни камери. Вземи някоя приятелка да ти прави компания, ще имаш нужда от някой, с когото да си говориш. За мен това място винаги е било убежище и може би ще се превърне в убежище и за теб.

Шенън го погледна сериозно. Тя никога не беше виждала Джей Кей толкова загрижен. Винаги бе експедитивен и делови, идеалната машина за управление. Но сега се бе оказало, че машината има сърце.

— Никога не съм си представяла, че човек като теб може да се нуждае от убежище — каза тя, като подсмръкна, за да спре сълзите си. — Ти винаги изглеждаш толкова самоуверен и сигурен в бъдещето си.

— Всеки има нужда да избяга от нещо, та дори и това да са само ежедневните грижи. Но предложението ми остава в сила, Шенън. Мястото е на твое разположение за толкова време, колкото искаш. И ти обещавам, че изобщо няма да идвам, освен ако не ме помолиш.

Тя успя да скалъпи една полуусмивка, изтри си очите и обеща да обмисли предложението му. Той ѝ помогна да се качи по стълбите в спалнята си.

— Не им дадох да докоснат вещите ти — увери я той. Все още я държеше за ръката и Шенън благодарно стисна дланта му. Тя затвори вратата след себе си и той почака малко отвън. Долови тихите ѝ стъпки по килима, а после отново ужасния звук от риданията ѝ, когато тя се хвърли на леглото. Той въздъхна и се обърна. На Шенън Кийфи ще ѝ бъде трудно да приеме, че е простосмъртна, помисли си той.

Отиде направо в кабинета на Боб, вдигна телефона и се обади на управителя на банката на Шенън. След като обясни кой е, той го упълномощи през следващите няколко месеца да ѝ предостави всички средства, от които се нуждае, до 50 000 долара. Той лично щеше да гарантира сумата. След това се отпусна в старото кожено кресло на Боб, на което сега имаше лепенка с надпис, че то е заведено под номер 154, и уморено се замисли за собственото си бъдеще.

Когато Шенън се събуди, навън беше тъмно. Дъждът беше спрял и отвън не долиташе нито звук. Тя все още беше облечена с мократа си пола и яке. Стана, смъкна ги и се напъха обратно в леглото. Уви се с

одеялата и си спомни, че тази е последната ѝ нощ в това легло. Последната ѝ нощ в тази къща. В този живот.

Тя се взря в по-светлия правоъгълник на прозореца и се зачуди дали да приеме предложението на Джей Кей и да отиде във фермата в Монтаук, но осъзнаваше, че това би било само временен изход. Спомняше си как баща ѝ беше казал преди много години: „Трябва да се опитваш да постигнеш това, което искаш, мъничката ми. И трябва да го искаш наистина.“ Но точно сега не знаеше какво иска. Чувстваше се объркана, слаба и безполезна. „Във вените ти тече кръвта на твоите непокорни ирландски прадеди, Шенън,“ винаги ѝ беше повтарял той, но сега тя не чувстваше нищо подобно.

Седна, светна лампата и се огледа. Всичко изглеждаше както обикновено: просто, изискано и хубаво. Имаше дори свежи рози, розови, поставени в една ваза на тоалетката ѝ. Беше готова да се обзаложи, че заслугата за това е на Джей Кей. Този странен човек се беше оказал нейната опора в бурни времена и тя за първи път разбра какво е виждал баща ѝ в негово лице. Но независимо от това тя не можеше да приеме предложението му. Трябваше да се изправи на собствените си крака. Баща ѝ би очаквал от нея да постъпи така.

Двете писма лежаха на килимчето, където бяха паднали. Тя ги вдигна и прочете първо това от Уил. То изглеждаше също толкова окончателно, колкото ѝ се беше сторило след първите десет прочита, и тя горчиво го захвърли обратно на пода.

Писмото от банката се оказа по-интересно. В сметката ѝ имаше три хиляди двеста четиридесет и шест долара. Повечето бяха от колата, която беше продала, а останалите — от месечната ѝ издръжка. Въздъхна и си каза, че някои хора са започвали живота си и с по-малко, включително и баща ѝ. Беше млада, здрава и образована. Можеше да си намери работа и да заживее в нормалния свят.

Дочете писмото, в което пишеше: „Нотариалният акт за вашата собственост в Нантъкет се намира на съхранение при нас.“

Препрочете го отново. *Вашата собственост в Нантъкет.* Знаеше за къщата, но дори не я беше виждала. Баща ѝ все обещаваше, че някой ден ще отидат там, но все беше прекалено зает, за да я заведе, а на нея и през ум не ѝ беше минавало да отиде сама. И все пак това се оказа единствената истинска „семейна“ собственост, която баща ѝ бе притежавал.

Беше ѝ разказал как, когато бил на четиринайсет години, директорът на сиропиталището, където бил настанен от петгодишната си възраст, го извикал в кабинета си. Бил раздразнителен, нетърпелив човек, неподходящ за работата с деца, която бил вършил цял живот, и всички до смърт се страхували от него. У него били и ножът и хлябът: наказвал и биел, награждавал и раздавал коледни подаръци. Бил като бог в малкия им, ограничен свят и Боб се тресал от страх, когато го извикали „да се яви“. Той беше разказвал на Шенън този случай толкова често, че тя можеше да чуе точните му думи, сякаш в главата ѝ се въртеше плоча. Това бе всичко, което ѝ бе разказвал за детството си.

„О’Кийфи“, казал директорът и го погледнал тържествено над дебелите стъкла на очилата си, зад които очите му изглеждали изпъкнали като на жаба. „Ти вече си млад човек и затова мой дълг е да ти кажа, че си собственик. Ти не беше изоставен съвсем беден, както повечето от нещастните деца. Притежаваш сума от петстотин долара и малък парцел земя с къща в Нантъкет. Имотът не струва почти нищо, защото тази част на страната не е особено просперираща. Независимо от това той е твой и един ден можеш да поискаш да го продадеш за някаква дребна сума, която ти предложат. Междувременно ти предлагам да вложиш солидната сума от петстотин долара в образованието си. Ти си умно момче и само ако можеше да сдържаш буйния си ирландски темперамент, щеше да стигнеш далеч.“

Естествено, баща ѝ бил развълнуван, но минали много години, докато успее да си позволи да отиде и да види „имота си“. Когато най-после се преместил в Бостън, където едновременно учел и работел като хамалин по строежите, той използвал част от трудно спечелените си пари, за да вземе ферибота до Нантъкет.

„О, Шенън, това е особено, вълшебно място“, беше ѝ казал той и споменът го бе накарал да се усмихне. „Наоколо виждаш само небе и море и чуваш крясъците на чайките. Понякога всичко е сиво и напълно безцветно, после изведнъж става златистосиньо, море и пясък. Сигурен съм, че ще харесаш мястото, дъще, както го харесахме ние с майка ти. В него има някакво вълшебство. Откакто тя умря, така и не можах да се заставя да се върна там, но някой ден ще отидем и двамата. Някой ден, мъничката ми.“

Но те, разбира се, така и не отидоха и сега вече този ден никога нямаше да настъпи. Или може би щеше?

Шенън рязко се изправи в леглото. Къщата в Нантъкет беше място, където майка ѝ и баща ѝ бяха ходили заедно — „винаги, когато имахме възможност“, беше казал баща ѝ. И в това място имало „някакво вълшебство“. Е, тя безспорно се нуждаеше от малко магия точно в този момент! Тя имаше собствена къща, покрив над главата си; място, където да се скрие и да остане сама, докато реши как да живее живота си отсега нататък. Щеше да замине за Нантъкет преди търга. Преди да са ѝ отнели всичките спомени. Щеше да гледа напред, към бъдещето, точно както би искал баща ѝ. Заля я вълна на облекчение и тя се облегна изтощена на възглавниците — след няколко минути вече спеше.

На следващата сутрин, когато се събуди, тя намери бележка от Джей Кей, пъхната под вратата. В нея пишеше само: „Искаш ли да обядваме заедно?“ Шенън се почувства по-добре. Щеше да съобщи решението си на Джей Кей и щеше да изслуша мнението му.

Той я заведе в една малка провинциална кръчма на половин час път с кола. Покривките на масите бяха на сини квадратчета, а на тяхната маса бяха поставени бели маргаритки в жълта кана. Заведението беше пълно и суетнята на персонала бе приятна.

— Тук се чувствам нормално — с изненада отбеляза Шенън.

— Така би трябвало да бъде — каза той. — Знам, че ще ти бъде трудно, Шенън, но трябва да го направиш. Опитай се да нормализираш нещата. Поканих те на обяд, защото се тревожа за теб. Ти преживя няколко удара един след друг: баща ти, мащехата ти, Уил. Струва ти се, че всички те изоставят, но исках да знаеш, че аз няма да го направя. Каквото и да искаш да направиш, ще ти помогна.

Тя го погледна сериозно. Беше облечен със синьо поло и памучно сако и тя знаеше, че е искал да изглежда небрежен, но някак си ѝ се струваше, че още е облечен с официален костюм и вратовръзка. Кафявите му очи я гледаха разтревожено иззад очилата със златни рамки. Пресегна се през масата, хвана ръката му и я стисна с благодарност.

— Не съм предполагала, че си толкова мил, Джей Кей — каза тя. — Сега разбирам защо татко не ти отказа, когато поиска да работиш при него.

— Когато поисках работата, той щеше да е напълно прав, ако ми беше отказал. Аз бях нахален, нагъл и груб. — Джей Кей се засмя. —

Слава богу, че ме прие, защото ми бяха останали само десет долара и нямах никакви перспективи. Бях заложил всичко на шанса да получа работа при Боб Кийфи. Той ми беше идол, когато бях хлапе: човек, който е тръгнал от нулата и е направил състояние. Баща ти беше постигнал американската мечта и аз също я исках, или поне част от нея. Какъв по-добър учител от същия този човек! Е, това е. Сега знаеш истината за мен.

— Всъщност не знам нищо за теб, Джей Кей — каза тя с изненада.

— Може би защото никога не си ми обръщала внимание — отговори той и двамата се разсмяха.

— Е, нали сега го правя, така че можеш да ми разкажеш за себе си — каза тя примирително. — Кажи ми къде си роден, какво е семейството ти, какви са приятелките ти, всичко. В края на краищата ти знаеш всичко за мен.

Той помисли за миг и каза:

— Баща ми беше копеле. — Тя го изгледа шокирана и той поясни: — Той беше пияница и скандалджия, който рядко се връщаше при семейството си. Слава богу, аз почти не го познавах. Май и майка си не познавах много добре. Отгледа ме основно баба ми. Беше хубава жена, докторска дъщеря. Обожавах я. Бях готов да направя всичко за нея. Но на тебе сигурно не ти се слуша тъжната ми история — каза той и се усмихна извинително. Тя настойчиво го увери, че иска да я чуе, така че той размисли за минута и продължи: — Баба ми се омъжила за един чаровен мошеник. Тя била провинциалистка и никога през живота си не се била отдалечавала на повече от четиридесет мили от дома си в Каролина. Той бил по-възрастен от нея, прехвърлил четиридесетте, и притежавал особена грубовата красота. Тя казваше, че можел да убеди птиците да слязат от дърветата, ако му трябвало нещо, и скоро повярвала, че той е влюбен в нея. Той си признал, че страшно обичал да си пийва. „Но всичко това остана в миналото“, казал ѝ той. И бедното момиче му повярвало. Била на двадесет и три, неопитна и влюбена за пръв път в живота си. Баща ѝ, докторът, я изхвърлил от къщи, когато му заявила, че ще се омъжи със или без неговото съгласие. Избягали заедно и тя ми казваше, че оттогава започнали всичките ѝ преमेждия. Местели се от град на град, от щат в щат, парите все не им стигали. Понякога той си намирал временна

работа и тя се надявала, че ще се установят някъде, но това никога не продължавало дълго. Баба ми разказваше, че когато се родил първият ѝ син, мъжът ѝ ги изгледал продължително и мрачно, сякаш ги виждал за пръв път. Той пресметнал на глас колко скъпо ще му излезе да се грижи за двамата, после извадил от джоба си всичките си пари до последния цент и ги сложил на масата. Казал, че заминава на запад, сам. Бил чул, че там могат да се изкарат добри пари от нефт. Щял да им пише. През следващите пет години тя гледала сина си сама, като се хванала на работа в местната дрогерия и изкарвала колкото да преживява, макар да спомена, че през цялото това време не си купила нито една нова рокля или обувки. Тя не очаквала да види мъжа си отново и била изненадана, когато пет години по-късно той се върнал. Имал пари в джоба и ги закарал и двамата в едно ранчо в Южна Каролина, което им казал, че е купил. Ранчото се оказало бедна малка ферма и дори не било негово. Той бил изполичар, наемал фермата и изплащал наема си с част от реколтата. Накарал баба ми да работи на полето и изпратил дори детето с шапчица, която го предпазвала от слънцето, да помага в събирането на слабата реколта. — Джей Кей въздъхна. — Естествено, случило се неизбежното: той отново я зарязал и този път не се върнал. Тя нямала пари и нямала друг избор, освен да остане да върти фермата с помощта на Ноа, младо чернокожо момче, с което се сприятелила и му помагала. „Ти самата не си по-добре от робите, мадам“ — казвал ѝ Ноа, като я гледал как работи с него на полето. И бил прав.

Джей Кей мрачно се усмихна на Шенън.

— Това, че бялата дъщеря на доктора и младият чернокож живеели заедно в четирите стаи на фермата, скандализирали обществеността, въпреки че той спял в сайванта. Тя ми разказваше как всички богобоязливи и праведни хора от околността ги отбягвали и през следващите десет години не била говорила почти с никого, освен със сина си и с младия Ноа. Синът ѝ, моят баща, растял като бедно босоного момче, което при всяка възможност бягало от училище. Той приключил образованието си, когато бил на петнайсет години, а на седемнайсет вече вилнеел из трите съседни околии. На осемнайсет, вероятно около 1949 година, получил призовка за армията, а той я мразел. Вече бил пияница и избягал от там, както бягал и от училище. След няколко месеца го демобилизирали по неизвестни причини. Баба

така и не разбрала защо, но когато се върнал вкъщи, отказал да работи във фермата. Скитал из страната също като баща си, като я оставил сама с Ноа, който ѝ правел компания. От време на време се появявал и ѝ давал немалки суми, но след няколко нощи отново изчезвал, за да търси компания и пиене. Артритът мъчел баба ми и тя правела каквото можела, но скоро Ноа започнал да върши цялата работа.

Сервитърката им донесе храната и Джей Кей каза на Шенън:

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш всичко? Историята не е много подходяща за обяд.

Тя кимна.

— Ти имаш нужда да я споделиш с някого. Освен това усещам, че започвам да те разбирам.

Той кимна.

— Окей. Когато баща ми бил на около трийсет, срещнал жена на име Алма Бренън. Баба ми каза, че по онова време тя била ефективна жена от онези, които си въртят задника; носела рокли с дълбоки деколтета и пиела колкото него. Те непрекъснато правели луди скандали, той изчезвал и я зарязвал месеци наред без никакви пари. Алма мразела да кисне в онази ферма на края на света, обаче била бременна и нямала друг избор. Щом съм се родил, тя си намерила работа в магазина в близкото градче с намерението да спести достатъчно, за да се измете от това място, но всеки път, когато взимала заплатата, си придавала важност, ако местната кръчма може да се нарече място, където си придаваш важност, и пропилявала всичко. По това време баща ми вече беше сериозен алкохолик и един ден изчезна също като баща си и повече не се върна. Майка ми прекарваше по-голямата част от времето си в кръчмата, така че накрая я взеха на работа там. Клиентите я харесваха, тя се развеселяваше след няколко чашки, беше едра повлекана и много всеотдайна. Баба ми каза, че се гордеела с острия си език и не се свеняла да си получава удоволствието от когото и да било.

Погледите им се срещнаха и Джей Кей каза горчиво:

— Израснах в малко южно градче, внук съм на жена, за която се говореше, че е живяла с негър, и съм син на местната курва. Учудващо ли е, че съм саможив? Кои родители биха оставили детето си да се сприятели с подобен човек?

Тя поклати глава и каза състрадателно:

— Бедният Джей Кей. Не съм предполагала, че е било толкова зле.

— Не знам колко зле си го представяш, но мога да ти кажа, че в действителност беше по-лошо — каза той равно. — Единствената ми утеха беше баба ми. Тя бе образована жена. Отгледа ме. Научи ме да чета и да пиша, разказваше ми приказки и ме караше да мечтая. И тя ми каза да се пазя от алкохола — той потупа чашата си вода с показалец и каза: — Никога през живота си не съм близвал алкохол, дори чаша вино. Страхувам се, че ако го направя, ще свърша като дядо си и баща си. — Той се усмихна и малко се развесели: — Май не се сбъднаха всичките ми мечти. Всъщност така и не станах герой на футболен мач и не можах да спечеля стипендията до Парижката Света Богородица. Не си купих „Мустанг“ с гюрук, не можах да си уредя среща с хубавата руса водачка на мажоретките. Обаче получих някакво образование. Работих много и спечелих място в местния колеж. Бях закачил на стената си снимките на баща ти, както той е закачвал картини от Ван Гог на своята стена като символ на това докъде могат да те отведат мечтите. И веднага щом се дипломирах, се отправих към Ню Йорк. — Той сви рамене и й се усмихна обезоръжаващо. — Останалото го знаеш.

— Ами баба ти?

— Тя почина един месец преди да завърша. Майка ми умря четири години преди това от цироза на черния дроб. Имаше съобщение в местния вестник, така че всички научиха как са я прибрали от улицата една вечер, когато получила кръвоизлив от устата. Черният й дроб бил напълно разкапан. Дадох ключовете от фермата на стария приятел на баба ми, Ноа, и му казах, че доколкото зависи от мене, тя е негова. Нямах намерение да се връщам. — Той погледна Шенън и каза просто: — И оттогава не съм се връщал.

— Бедният Джей Кей — каза тя тихо. — Бедното самотно малко момче. Имам чувството, че премълчаваш някои неща. Неща, които имат голямо значение.

— Може и да си права — каза той хладно. — Но ние дойдохме тук, за да говорим за теб, а говорих само аз.

Тонът му изведнъж стана резервиран. Тя си помисли, че той може би съжалява за неочакваната си изповед и бързо му разказа за къщата в Нантъкет и че смята да замине там.

Той отвърна:

— Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре сама?

— Не съм сигурна, че изобщо някога ще се чувствам добре — отговори горчиво тя. — Джей Кей, сигурна съм, че баща ми не се е самоубил. Той никога не би го направил в деня на моя празник. Не би ме наранил по този начин. И не би ме оставил без никакви средства. Татко обичаше живота, той беше забогатял веднъж и е щял да си върне парите. Ти знаеш, че той не беше надут човек, „чието его е било по-голямо от небостъргач“, както го изкарват вестниците.

Той каза:

— Виж, баща ти беше закъсал сериозно. Той имаше гордост. Понякога падането от върха може да се окаже прекалено тежко за такъв човек. Освен това кой знае какво става в главата на другия човек? Мислиш си, че познаваш някого, и изведнъж той прави нещо, което ти се струва „несвойствено на характера му“. Но може би той просто никога не ти е показвал тази друга, тъмна страна от душата си. Такива неща са се случвали и на великите личности от историята, Шенън. Не искам да те тревожа, но мисля, че не трябва да мислиш как и защо е станало. Трябва да мислиш за себе си, да се стегнеш и да започнеш живота си отначало. И запомни, че ако мога да ти помогна по някакъв начин, ще го направя.

По пътя, докато Джей Кей за последен път караше Шенън вкъщи, между двамата цареше приятелско мълчание. Тя знаеше, че е прав. Утре щеше да остави миналото зад гърба си и да започне нов живот като нова личност.

ГЛАВА 10

МОДИ

Арднаварна

— Бях на ферибота на път за Нантъкет — каза Шенън. — Стоях облегната на перилата и се взирах в зелените вълни, потънала в мисли за баща си. И тогава осъзнах, че съм била толкова заета да убеждавам себе си и всички, че той не се е самоубил, че изобщо не ми беше идвало наум кой го е убил. Някой го беше застрелял хладнокръвно от упор и беше оставил пистолета така, че да изглежда сякаш е паднал от ръката му. Някой беше убил баща ми. И аз реших да открия кой е бил.

Гласът ѝ се разтрепери, докато произнасяше ужасните думи, а лицето ѝ беше толкова бледо, че луничките ѝ изпъкваха като конфети на стъпалата на църква след сватба. Аз я хванах за ръката, за да я утеша.

— Ти си смело момиче — казах тихо.

Очите на Бриджид изразяваха чувствата ѝ, когато я погледна сериозно.

— Ще донеса малко пресен чай — промърмори тя. — Ей, може да капна и малко уиски в него, за да се зачервят пак бузите на бедното момиче.

Кучетата се размърдаха и се притиснаха към краката на Шенън под масата. Тя се наведе да ги погали.

— Не знам как не се сетих за това по-рано — каза тя спокойно. — Сигурно просто не съм си позволявала да го мисля. Всичко беше толкова ужасно, толкова плашещо. Бях толкова потресена, че всъщност не си спомням пътуването до къщата „Морска мъгла“, но щом стигнах там, почувствах спокойствие. Някак си имах чувството, че се връщам вкъщи.

Беше само една миниатюрна къща, покрита със сиви дървени плочи, квадратна и спретната като кукленска къщичка. Над разнебитената веранда висеше боядисана квадратна дъска, на която бяха написани име и датата 1790 година. В малката неподдържана

градинка се преплитаха рози и латинки. А веднага надясно, полускрита в храсталака, се виждаше голяма бяла къща с веранда около целия горен етаж. Тя изглеждаше малко разхвърляна.

Но Шенън не мислеше да разглежда къщата. Тя разопакова преносимия си компютър и написа думата „заподозрени“ с дебели букви. След това си спомни как някъде беше чела, че повечето престъпления се извършват от страст и че полицаите винаги подозират близките на жертвата, затова отдолу написа Джоана Белмонт и Бъфи Кийфи. След имената им добави „мотив — ревност“.

Помисли кой друг би могъл да го извърши и добави към списъка Дж. К. Бренън, Джек Уекслър и Брад Джефрис, защото това бяха тримата най-близки на баща ѝ мъже и би трябвало да знаят какво става с неговия бизнес. После си спомни как някой ѝ беше казал, че хора като баща ѝ са си спечелили хиляди врагове на всеки приятел, който са намерили по пътя към върха, и сърцето ѝ подскочи. Построяването на „Кийфи Тауър“ беше свързано със стачки, протести и спорове и всеки от стотиците работници, доставчици или снабдителите би могъл да му има зъб.

Убиецът би могъл също така да е непознат; някой от присъстващите на партито, някой барман или може би външен, крадец или психопат. Би могъл да е кой ли не, отчаяно си помисли тя, и в това беше бедата. Тя не можеше да отиде в полицията и да заяви, че „просто е сигурна“, че баща ѝ е бил убит. Полицаите щяха да изискват причини, мотиви, улики, а тя не разполагаше с нищо подобно. И не знаеше откъде да започне, за да ги намери.

Тя си намери работа като сервитьорка в рибния ресторант на Хариет в Нантъкет. „Двайсетачка на вечер плюс бакшишите“, каза ѝ Хариет, „и имай предвид, че работата, е тежка.“

Наистина беше тежко, но поне не ѝ оставяше време за собствените ѝ тревоги. През деня беше заета с подреждането на къщата „Морска мъгла“, а работата ѝ при Хариет ѝ запълваше вечерите, но най-много я плашеха нощите, когато оставаше сама с мислите си. Дори насън ужасните спомени живееха в подсъзнанието ѝ и тя се събуждаше разплакана, със сълзи в ушите и косата и с мокра възглавница. Освен това мразеше свободния си ден, когато беше сама и нямаше с какво да запълни дългите часове, които ѝ предстояха.

Разхождаше се по пустия бряг, хвърляше камъчета във водата и обмисляше проблема си. Въздухът миришеше на сол и водорасли и се чуваше само шумоленето на бриза в тревата и плясъкът на вълните край брега, а тя се чувстваше по-самотна от всякога и ѝ се искаше само да може да върне часовника назад и да заживее пак в миналото, където всичко отново да бъде наред.

Докато вървеше обратно към къщата, на небето надвиснаха дъждовни облаци. Тя дълго разглежда списъка със заподозрени на компютъра си, после го изключи с въздишка на разочарование и започна да се разхожда неспокойно из стаите, като гледаше към дъжда на двора и към празната съседска къща.

Самотата ѝ беше примесена със скука, затова примъкна един стол към вратичката на тавана и я бутна. Вратичката не беше отваряна от години и беше заяла. Тя натисна по-силно. Вратичката се отвори със скърцане, тя се промъкна през отвора и се огледа разочаровано.

Беше се надявала, че таванът ще бъде пълен с боклуци и ще може да порови в тях. Не знаеше какво търси. Предположи, че ѝ трябва просто някакво доказателство, че родителите ѝ са идвали тук. Но до стената имаше само един шкаф и няколко кутии със стари кухненски прибори: нацърбени чаши и чинийки и стари гърнета и тигани.

На скосената страна на покрива имаше малко кръгло прозорче и тя погледна през дъждовната завеса към бялата къща. Неизвестно защо тази къща събуждаше любопитството ѝ. Беше различна от обикновените жилища-кутийки в Нантъкет. Закритите с щори прозорци и тишината, която я обгръщаше, ѝ придаваха екзотичен, почти мистериозен вид.

Изведнъж тя почувства тишината почти физически. Беше странно и плашещо усещане, сякаш времето беше спряло и бе изчезнал всеки звук. После се чу шумолене. Косъмчетата на тила ѝ и кожата на ръцете ѝ настръхнаха. Едва не припадна, когато в нишата, където се пресичаха два слънчеви лъча, нещо падна.

Вдигна го бързо. Беше стар плик от кафеникава хартия. В него имаше снопче писма, завързани с розова панделка. Хартията им беше станала чуплива от годините и краищата им бяха оръфани; мастилото беше избеляло, а детинският почерк бе почти нечетлив.

Адресът, написан на всяко писмо, беше *Замъкът Арднаварна, Конемара*, всички започваха: „Скъпа Лили“ и бяха подписани: „от

любящата ти сестра Сиел.“

„Татко страшно се е променил...“ — пишеше Сиел. „Пламва от гняв всеки път, когато ме види. Мама казва, че става така, защото му напомням за тебе, макар че изобщо не си приличаме... Скъпата мама е много тъжна и се страхувам, че ще се погуби... Толкова съм самотна без теб, любимата ти кучка Фергал също тъжи, тя роди нови кученца, седем, и всичките са на черно-бели петна със сладки малки розови нослета. Колко ми се иска да можеше да ги видиш...“

Шенън прибра тъжните малки писъмца в плика, като се чудеше как са попаднали на тавана на „Морска мъгла“.

В чекмеджетата на шкафа нямаше нищо интересно, само стари парцали, но докато ги затваряше с трясък, тя забеляза някакъв голям квадратен предмет, напъхан отзад, сякаш някой се беше опитал да го скрие там. Изтегли чекмеджето и го извади внимателно. Оказа се картина с орнаментирана позлатена рамка, портрет на младо момиче. Беше красавица. Кожата му беше млечнобяла, устните — червени, а лъскавите му черни къдрици красиво се виеха върху голите му рамене. В извивката на брадичката му имаше нещо арогантно, а погледът на дълбоките му сини очи беше властен. А на шията си носеше изящната диамантена огърлица със сложни плетеници, която точно в този момент се намираше в собствената кутия за бижута на Шенън.

Шенън се взря смаяна в картината, когато прочете името на потъмнялата месингова пластинка, закрепена на рамката. „Лили Молино, 1883 г.“

— Това е същата Лили от писмата! — развълнувано възкликна тя. — От Арднаварна.

Тя внимателно свали портрета на долния етаж, почисти го от праха и го подпря на стената на кухнята. Коя точно беше Лили Молино, чудеше се тя. И какво правеше портретът ѝ на тавана на Шенън? *И защо тази Лили Молино носеше нейната огърлица?*

Първото нещо, което направи на следващата сутрин, беше да отиде до пощата.

— Има ли някаква поща за мен? — попита тя с надежда, като подпря лактите си на гишето и се усмихна на сивокосата пощаджийка. Но писмата не бяха единствената причина за идването ѝ; тя знаеше, че семейството на мисис Конрад от няколко поколения живее на острова, още от старите времена, когато тук са ловили китове, и почти всички жители на Нантъкет им бяха роднини. Ако изобщо някой беше чувал за Лили, това щеше да е мисис Конрад.

— Днес има две писма за тебе — каза мисис Конрад с широка усмивка. — И то от Ню Йорк.

— От Ню Йорк ли? — Шенън беше изненадана. Тя ги натъпка в джоба си с намерението да ги прочете по-късно.

— Мисис Конрад — започна тя, — чудех се дали знаете нещо за Лили Молино?

Мисис Конрад винаги повтаряше на хората, че никога не си пъха носа в чуждите работи; тя просто бе любопитна по природа. Беше такава от дете и затова знаеше с какво се занимават всички и какво е миналото им.

— Лили ли? — каза тя замислено. — Ами тя беше възлюблената на Нед Шеридан, поне така се говореше. Носеха се слухове, че си е построил къщата точно до „Морска мъгла“, за да бъде по-близо до нея. И че тя почти го е съсипала.

— Но коя е била тя?

— Тя беше чужденка. Дойде на острова като момиче и се сприятели със семейство Шеридан. Живя тук известно време сама в къщата си и после просто изчезна. Май никой не си спомня кой знае какво за нея, освен че е била много красива. За красотата ѝ се носят легенди и който веднъж я е видял, не е могъл вече да я забрави. Споменът се предавал от поколение на поколение, докато се е превърнал в мечта. Или дух.

Тя се засмя, когато видя скептичния поглед на Шенън.

— Нантъкет винаги е бил свърталище на духове — игриво добави тя. — Сигурно някои от хората, които са живели тук, са го харесали толкова много, че не са искали да го напуснат.

Шенън потръпна при спомена за странната тишина на тавана. Тя нетърпеливо се надвеси напред, опряла брадичка на ръцете си, и се заслуша.

— Семейство Шеридан са живели на този остров почти век — каза мисис Конрад. — Бащата на Нед бил ловец на китове, но когато открили керосина, никой вече не търсел китова мас и той се захванал да снабдява със стоки корабите в „Стаймбоут Уорф“. Семейството винаги се било занимавало с мореплаване, те били и последователни методисти, така че сигурно за тях е било голям шок да чуят, че единственият им син, Нед, иска да стане актьор. Представи си как са се шашнали и колко са били притеснени. Нед завършил училище както си му е редът, но отказал да се захване с някоя уважавана професия, както искали те, избягал и станал артист. Както и да е, той се прославил. Сега биха го нарекли звезда. По онова време в театрите нямало климатични инсталации и през горещите летни дни всички артисти отивали на почивка на морето. В началото на века тук имало много известна актьорска колония и Нед Шеридан се върнал вкъщи и си построил онази странна къща, точно каквато бил видял, когато пътувал на Хавайските острови, с дневна и веранда на горния етаж, за да се наслаждава на гледката. Говори се, че винаги била пълна с приятели — други актьори с децата си, — и те често правели шоу на местните хора. Изглежда са били открити, дружелюбни хора, които се забавлявали, и всички ги харесвали. Но по-късно, когато били изобретени климатичните инсталации, театрите се затваряли през лятото и те престанали да идват. Мисля, че Нед от време на време водел децата си тук, но скоро и той спрял. Както и да е, скъпа, това е всичко, което мога да ти кажа. Дъщерите на Шеридан напуснали острова и никой от тях не се е връщала в Нантъкет, така че не знам какво е станало с тях. Чувала съм само, че Лили Молино била истинската любов в живота му. — Тя се разсмя. — И може би това би трябвало да напишат на гроба му.

Шенън бавно се върна в къщата, потънала в мисли за Нед Шеридан. Тя се вгледа в бялата къща, като се опитваше да си я представи пълна е шумни, весели групички артисти, с деца, които тичат ту вътре, ту навън, а Нед гледа към съседската врата с копнеж и мечтае да е заедно с възлюблената си Лили Молино.

Тя импулсивно отиде до вратата и се опита да я отвори. За нейна изненада не беше заключена.

Докато се изкачваше по витата дървена стълба, Шенън си припомни забележката на мисис Конрад за духовете и с безпокойство

погледна през рамо, но когато вдигна щорите, блестящата сутрешна слънчева светлина изпълни голямата дневна стая и се оказа, че изобщо не прилича на свърталище на духове. Тя се огледа любопитно. Имаше няколко стари стола, маса с един счупен крак и износено ориенталско килимче. На стените още висяха няколко стари театрални афиша с потъмнели месингови рамки, които съобщаваха, че Нед Шеридан ще играе ролята на Хамлет, на граф Монте Кристо, и че „семейство Шеридан“ изпълнява ролите на Ромео и Жулиета. В ъгъла, зад една счупена масичка, имаше сандък, закрит със старо килимче. Беше пълен със стари театрални костюми, а между тях тя намери скрит албум със снимки.

Изтръска лекъосаната корица от винено кадифе и прелисти празните страници, докато не попадна на една-единствена снимка. Досети се, че това сигурно е Нед. Беше висок и строен. Гъстата му руса коса се спускаше на копринени вълни над очите с непукистки израз. Тя си помисли, че Нед Шеридан е много хубав мъж, който всеки би нарекъл красавец, и че двамата с Лили сигурно са били страхотна двойка.

„Любовници“, дойде ѝ наум. Нали мисис Конрад го беше казала? Тя сложи албума под мишница, слезе по стълбите и отиде в собствената си къща.

Почти беше забравила двете писма в джоба си и сега ги извади, за да ги прочете. Първото беше от банката ѝ. Уведомяваха я, че в сметката ѝ са останали три хиляди двадесет и пет долара и че разполага с кредит до петдесет хиляди долара, гарантиран от мистър Дж. К. Бренън. Второто писмо беше от самия Дж. К. Бренън.

„Знам, че ще се разтревожиш, когато получиш писмото от банката, но искам просто да се чувстваш сигурна, че ако ти потрябват пари, те те очакват. Естествено, ако не ти трябват, аз ще ти ръкопляскам пръв. Но точно сега преживяваш твърде големи промени, за да се притесняваш как да си платиш наема и откъде да вземеш пари за храна. Повярвай ми, и аз съм изпадал в същото положение. Използвай парите, когато и за каквото са ти необходими. Това е най-малкото, което мога да направя за

теб, и то е твърде недостатъчна отплата за всичко, което баща ти направи за мен.“

Тя веднага му се обади.

— Не знам как да ти се отблагодаря за парите — каза тя просто. — Обаче няма да ги взема. Намерих си работа; изкарвам достатъчно, за да преживея.

Искаше да му покаже, че не е просто разглезено малко богато момиче. Искаше той да разбере, че е дъщеря на баща си.

— Те ще ти потрѣбват, ако закъсаш — каза той. Последва неловко мълчание, после той продължи: — Е? С какво се занимаваш в Нантъкет?

— Сервитьорка съм. — Тя се разсмя при мисълта за ресторантчето на Хариет. — И много ме бива.

— Чудесно — каза той с изненада. — Обади ми се, когато имаш нужда от компания.

— Ще се обадя — обеща тя. — И пак ти благодаря, Джей Кей. Ти си единственият човек, който си говори с мен. Единственият, който наистина ми помага.

— Дори Бъфи ли не се обажда? — попита той.

— Дори Бъфи.

— Аха — произнесе той мрачно. — Е, няма защо да ми благодариш. Ще бъда тук, ако ти потрѣбвам, Шенън. Сега се погрижи за себе си.

Тази вечер в рибния ресторант на Хариет имаше много работа, но Шенън не забеляза почти нищо, защото умът ѝ беше зает с Нед и Лили и със загадката защо диамантената огърлица на Лили Молино сега е нейна собственост. Как беше попаднала у Боб Кийфи? И защо той ѝ бе казал, че това е „семейна скъпоценност“?

Отговорът ѝ хрумна същата нощ в леглото. Едно от малкото неща, които баща ѝ беше казвал за себе си, бе, че родът О'Кийфи произхожда от Конемара. А Лили Молино също беше от Конемара.

Тя се изправи в леглото и светна лампата, после се взря в снимката на Нед Шеридан, подпряна на нея, в малкия пакет с писма от

Сиел, в портрета и в диамантената огърлица. Между О'Кийфи и Молино имаше връзка, тя просто бе сигурна.

Не се колеба повече. На следващата сутрин затвори „Морска мъгла“, предупреди Хариет, че напуска, взе ферибота обратно към континента и хвана първия самолет за Ирландия.

— Това ме доведе тук — останала без дъх, завърши разказа си Шенън. — За да науча нещо за Лили, за О'Кийфи и за моето семейство. Помислих си, че това би могло да ми помогне да открия истината за баща си.

— Може и да ти помогне, а може и да не ти свърши работа — казах аз, — но това, което мога да ти разкажа, е историята на Лили.

— Мисля, че неприятностите винаги започват, когато се появи някоя жена — каза уверено Бриджид. — Винаги казвам: *Cherchez la femme*.

Аз я погледнах удивена.

— Не знаех, че говориш френски, Бриджид.

— Е, с годините понаучих това-онова — отговори тя сухо. — Хайде, кажи ни още нещо за Джоана — подкани тя Шенън.

— Знам, че баща ми наистина я обичаше, и мисля, че и Джоана също го е обичала. Иначе защо щеше да си мълчи толкова години? В края на краищата, ако е искала само парите му, щеше да живее в разкош, да се кичи с бижута и да се старае да разкаже на всички. — Тя тихо добави: — Знаете ли, докато бях в Нантъкет, много мислих за Джоана. Мислих си за това, че е останала съвсем сама, също като мен, и не можех да не изпитам съжаление към нея. Тя не можеше да се появи на погребението и винаги се е държала много дискретно; името ѝ никога не се е появявало в пресата. Не е имала с кого да си говори за него, не е имало кой да я утеши и си представям какво ѝ е било. Както и да е, аз ѝ написах една бележка, нещо като обръщение от едно наранено сърце до друго. — Тя сви рамене. — Помислих си, че това е най-малкото, което бих могла да направя за баща си.

— Ами жестоката ти мащеха? — бързо попита Бриджид.

Шенън се усмихна.

— Бъфи не беше жестока. Тя бе просто егоистична и... не особено любезна.

— Ммм — замислено произнесох аз, — май че си спомням как чух същите тези думи за Лили.

— Както и да е, убийството просто не е в стила на Бъфи. Ако беше поискала, можеше да получи блестящ развод с медали за храброст, проявена при изпълнението на тежки социални задължения. Можеше да получи награда за дълга служба и огромна издръжка накрая.

— Разкажи ни за съдружниците му — казах аз, докато Бриджид наливаше още чай.

Шенън се замисли за момент.

— Знам, че Джек Уекслър беше сърдит, защото татко нае един известен архитект да проектира сградата, за която мечтаеше, вместо него. Веднъж татко ми каза, че Джек си мечтае да заеме мястото му. Но това не прави човек престъпник, нали? А Брад Джефрис го познавам от малка. Не мога да си представя, че той е убиец. Но може тайно да е завиждал на баща ми за добрата репутация. Може да се е уморил от това, че в „Кийфи Холдингс“ никой не му е обръщал внимание? Или може би е изпитвал алчност?

— Ами Джей Кей? — попитах любопитно аз.

Тя въздъхна тежко.

— Кой знае какво се крие зад образа му на „дясна ръка на шефа“. Но татко знаеше, че Джей Кей е амбициозен, и затова го харесваше. А и аз му повярвах, когато ми каза, че ако по някакъв начин е могъл да предотврати трагедията, е щял да го направи. Освен това — добави тя, според мен малко гузно, — той се отнесе към мен като приятел. Джей Кей беше единственият, който наистина ми помогна. Бъфи просто си отиде, а предложенията на Брад и Джек бяха само празни приказки. — Тя сви рамене и се опита да ги оневини: — В края на краищата всичко се провали, те изгубиха работата, а вероятно и парите си. Но както и да е — заключи тя тихичко, като ни изгледа отчаяно с големите си сиви очи, — това е всичко.

Мама все повтаряше, че никой не може да ми затвори устата, но разказът на Шенън ме бе накарал да замълча, и като никога я бях изслушала почти без да продумам. Всичко това звучеше налудничаво: убийството, милионите и приказките за духове. Тогава се сетих, че другият ми гост беше заминал за Гелуей, и се усмихнах. Може би

мечтите означаваха повече, отколкото си мислех. И аз я поканих да остане вкъщи от съчувствие и от интерес.

— Арднаварна винаги е била хубаво място за хора в беда — казах ѝ аз, — а виждам, че твоят случай е такъв. Тук нищо няма да наруши спокойствието ти. Освен може би... — тя ме погледна нетърпеливо, но аз само се усмихнах. Запазих съвпадението, своята тайна, изненадата за по-късно. — Хайде сега да видим коя стая ще ти хареса — бързо казах аз. — Боже, кога е станало шест и половина? Вечерята е в осем, скъпа. И, разбира се, ние винаги се преобличаме за вечеря.

Заведох Шенън в стаята ѝ, онази над входната веранда, която принадлежеше на мама, и тя като че ли остана очарована, особено от голямата баня с огромна вана с крака във вид на лапи точно по средата и с викториански месингов душ. Знам, че с годините хавлиите са се протрили и може да имат по някоя и друга дупка, но това няма значение. Те миришат приятно на свеж солен вятър и на лавандулата, която държим в шкафа с бельото. Предупредих я, че водата в банята може да е кафеникава на цвят, но тя винаги тече такава след дъжд заради торфа, и после я оставих, за да се потопи във ваната.

Върнах се по коридора на първия етаж в собствената си стая, която се намира в югоизточния край на къщата. Леглото ми се държи на четири орнаментирани викториански месингови подпори, а матракът е изработен ръчно от Хийлс преди четиридесет години и още е здрав като в деня, когато го купихме. Чаршафите са от ирландски лен; както всичко в къщата, и те са протрити, разбира се, но няма нищо по-добро за кожата от лена, що се отнася до спалното бельо. Килимчето е същото, което винаги си е било тук. То е китайско, с избелели синкаво-зелени свитъци, оградено с лотосови цветчета. Имам и чудесна голяма квадратна тоалетка, на която са натрупани обикновените сребърни и кристални дреболийки: кутийки за пръстени, подложки за карфици, вазички и свещници, снимки и стари писма, четки и огледалца. А на гравираната поставка над камината стои колекция от петнисти порцеланови кученца, които са ми подарявали преди години роднините и приятелите, знаейки колко обичам далматинци.

Пред камината има едно удобно кресло от брезент с щампи на цветя и с малко столче за краката, с бродерия, изработена от баба ми,

лейди Нора, която явно е отделяла безкрайни часове за тези неща и е напълнила стаите ни с възглавнички, калъфки за столове и шнуrowe за звънци. Господи, тази жена сигурно никога не е седяла без работа. Големият прозорец е с изглед към гърба на къщата, хълмовете и онова невероятно кътче от морето. Това е първото нещо, което поглеждам всяка сутрин, когато отворя очи. А завесите са от синкаво-розова басма с щампи на цветя, които пасват на креслото и са стари колкото матрака, но по-млади от мен.

Край едната стена има два солидни шкафа, а в съседната гардеробна още няколко. Всичките са претъпкани със съкровища, които съм събирала цял живот. О, аз обичам дрехите дори сега, макар че вече се вдетинявам.

Обичам и стаята. Помня, че когато бях дете, мечтаех да се разболея — не сериозно, исках само мъничко неразположение, но достатъчно, за да не ставам от леглото и да ме гледят с всички онези неща, които обичах най-много, „за да ми дойде апетитът“. Лежах облегната на един куп възглавници и гледах през прозореца към морето с чувството за приятна отпуснатост и мързел, докато не дойдеше някой, мама, татко или приятелите ми. Те се показваха на вратата и казваха: „Ей, мъниче, какво смяташ да правиш?“ И малкото ми тихо убежище се изпълваше със смях, шепот, прегръдки и целувки, защото изглежда те изобщо не се притесняваха, че болестта ми може да ги прихване.

Знаете ли, в едно отношение няхах късмет — и не си мислете, че никога не съм съжалявала — няхах никакви деца. Бог не чу молбите ми, защото аз наистина исках деца: исках да родя дете от първата си любов Арчи, но няхах този шанс; исках дете от съпруга си, но така и не ми провървя; после исках деца от мъжа, когото обичах и за когото едва не се омъжих, но не ми било писано. Много пъти съм си представяла колко различен би бил животът ми, ако Арднаварна, както всички ирландски къщи, беше пълна с моите деца и внуци. Не ме разбирайте погрешно, аз не съм самотна. А, не, никога не съм изпитвала самота. Просто понякога си мечтая за това, особено в дългите тъмни зимни вечери. И затова онази нощ толкова се зарадвах.

Защото, разбирате ли, аз имах и друг гост. „Съвпадението“. Той беше заминал за Гелуей, но щеше да се върне навреме за вечеря и тази вечер щях да се чувствам сякаш седя на масата с внуците си. Знаех, че

ще е най-добре да се изкъпя набързо и после да проверя какво прави Бриджид в кухнята. Две момичета от селото бяха дошли да ѝ помогнат, но все пак тя е възрастна жена, макар че не си го признава, и исках да се уверя, че всичко е наред.

Реших да облека розовата шифонена рокля с малката наметка на раменете. Едно време този цвят се наричаше „крещящо розово“ и това е една от любимите ми дрехи. Сложих си диамантената шнола с форма на стрела, която ми беше подарил Арчи, и диамантени обици на клипс; накитите са малко старомодни и може би малко прашни, но са „солидни“. Тъй като гърдите ми са доста плоски, няма смисъл да се показвам с деколте, така че си закопчах отпред малката наметка с любимата емайлирана брошка с форма на лисица, която си бях купила преди години на един панаир. Обух копринени чорапи, разбира се — те са най-голямата ми екстравагантност — и сребърните сандали на висок ток. После се напръсках с „Лъор Бльо“ на Гуерлен. Реших, че това е достатъчно.

Когато слязох отново долу, проверих какво прави Бриджид в кухнята, после обиколих етажа, палейки свещите и лампите и потупвайки възглавничките като нервна домакиня, която за първи път кани гости, защото бях като на тръни как ще мине малката ми изненада. Ако всичко станеше както предполагах, добре щяхме да се позабавляваме. Или, както се казва, „мистерията става още по-голяма“.

Високите прозорци бяха широко отворени, за да влиза нощният въздух, и аз чух бученето на пристигащата кола, а после забързаните стъпки на човек, който прескачаше стъпалата през едно. Усмихнах се на спомените, които събуди в паметта ми скърцането на второто стъпало от горе на долу. Заех се с бутилките на шкафа и смесвах различни напитки в шейкъра от 1920 година, когато часовникът в хола удари осем, след което изсвири някаква звънлива мелодийка. Няколко минути по-късно чух стъпките на Шенън по стълбите и тя влезе, последвана от аромата на „Шанел №5“.

Огледах я критично, както бих направила с внучката си, с наведена настрани глава и присвити очи. Тя беше облечена с тясна рокля от черно жарсе с дълбоко остро деколте и дълги прилепнали ръкави, а на стройната ѝ талия беше закопчан плетен колан. Осветена отзад, червената ѝ коса приличаше на ореол, нямаше почти никакъв грим и не носеше никакви бижута.

— Е — казах с одобрение, — направо си страхотна. Не си достатъчно накичена за моя вкус, момичето ми, но си достатъчно млада и достатъчно красива, за да минеш без допълнения. Аз съм като майка си, цял живот трябваше да се мацотя, за да ме забележат.

Видях, че зяпа роклята и сребърните ми токчета, които правят глезените ми тънки като на кобилка, розовото червило в тон с роклята, диамантите и току-що навитите ми къдрици, затова се завъртях като момиченце и казах с широка усмивка:

— Шиापарели. 1932. Не е лоша, нали?

— Чудесна е — в гласа ѝ прозвуча страхопочитание.

— По онова време трябва да съм била на твоята възраст. О, и посещавах всички скъпи места в Лондон и Париж. Обожавах Париж. И дрехите. Особено шапките. Скъпо момиче, дори сега ме е срам да ти кажа колко пари съм пръснала за онези евтини шапки от мрежа и пера, които носехме през трийсетте. Но те променяха вида като с вълшебна пръчица. Още ги пазя горе. Подсети ме да ти ги покажа по-късно.

Бриджид промърмори нещо под нос, докато минаваше покрай мен с поднос с хапки.

— Какво казваш, Бриджид? — подвикнах аз.

— Няма що, голяма файда имаше от ония шапки — презрително отговори тя. — Трябваше да си пестиш парите.

Е, пестенето на пари никога не е било силната ми страна и тя го знаеше. Казах припряно на Шенън:

— Хайде, момичето ми, защо не ни помогнеш. Старите ми ръце още могат да се справят с буен кон, но артритът е странна болест и ми се струва, че са прекалено схванати, за да правят вече добри коктейли.

Тя послушно разклати коктейлите и видях, че забеляза трите чаши — и трите различни, защото вече не ми останаха сервизи — подредени на потъмнелия сребърен поднос.

— Очаквам още един гост — казах аз, точно кога то стълбата изскърца. Чухме стъпките му в хола, вратата на дневната се отвори широко и той влезе.

Шенън се вторачи в него. Шейкърът за коктейли се изплъзна от ръцете ѝ и падна върху сребърния поднос, като изпочупи чашите.

Младежът, който стоеше на вратата, също се втренчи в нея. Той беше висок, хубав млад мъж с копринена руса коса.

— Шенън, скъпа — казах аз, като игнорирах счупените чаши с аристократична небрежност, — бих искала да ти представя правнука на Нед Шеридан, Едуард Шеридан. Еди, това е Шенън Кийфи.

Присвих очи, докато ги гледах как си стиснаха ръцете и враждебно започнаха да се измерват от горе до долу. Той явно знаеше коя е тя от отвратителните съобщения в пресата, а тя имаше чувството, че се здрависва с дух, защото той страшно приличаше на своя прародител.

— От плът и кръв е — казах с усмивка, защото обичам шегите. Той ме погледна объркано, но аз не му обясних какво става и Шенън ми хвърли обвинителен поглед.

Опитах се да си придам сериозен вид, но не ме бива особено да се преструвам. Не издържах и се разсмях.

— Не е ли странно, че трябваше да се срещнете тук? И то по една и съща причина? И двамата искате да научите нещо повече за Лили. — Налях кехлибареножълтите коктейли в бързо подменените чаши и вдигнах своята.

— Slainte^[1] — казах с усмивка.

— Slainte — отговориха те и внимателно отпиха. Шенън се закашля, когато питието стигна до гърлото ѝ и аз бързо си признах: — Капнах само мъничко ирландско уиски, скъпо момиче, за да ни раздразни стомасите.

Еди Шеридан се разсмя и аз забелязах, че с всяка изминала минута Шенън започва да го възприема все повече като човешко същество, а не като дух.

— Още един тост — извиках аз, като се забавлявах страхотно. — Пия за Лили Молино, която ни събра всички тук.

После с широк размах ги поканих към вратата.

— Невярната Бриджид от сутринта не е спряла да се труди като пчеличка в кухнята, така че най-добре да започваме вечерята, преди да се е нацупила. И ви обещавам, че храната ще бъде чудесна, защото макар и да си има кусури, тя е великолепна готвачка.

Седнах начело на чудесната маса от периода на Регентството, която е принадлежала още на прабаба ми, когато е живяла тук, а къщата ѝ останала в наследство след смъртта на съпруга ѝ. Това е станало много преди пожара в Голямата къща и сега си мислех какъв луд късмет извадих на стари години с тези двама очарователни гости.

Докато звънях със сребърното звънче, за да извикам Бриджид, им казах хитро:

— Може никога да не ви пусна, вас двамата, да си отидете. Ще ви разказвам истории за Лили като Шехеразада, малко по малко, и вие ще бъдете осъдени да останете завинаги в Арднаварна.

— Не мога да си представя по-мила присъда — каза импулсивно Шенън.

Тя беше права, разбира се, защото на света няма друго място като Арднаварна. Огледах стаята за вечеря. Светлината на свещите смекчаваше овехтялата обстановка, а горящият торф трепкаше в огнището, макар че високите прозорци все още бяха отворени и тихият нощен въздух проникваше вътре. Казах молитвата си.

Бриджид влезе с натоварен поднос. Тя беше облечена с модната си „служебна“ униформа: тъмна рокля с малка бяла силонова престилка, подходяща за хора, наполовина по-дребни от нея. Върху черния си чорапогащник беше обула къси бели чорапи, а на мъничките си крака — ботуши на висок ток. Тя изгледа отвисоко Еди, когато той скочи да ѝ помогне.

— Досега никога не съм карала някой да ми носи подноса, камо ли младок кат' тебе — каза тя, като тръсна подноса на масата за сервиране и изтича обратно в кухнята. Аз въздъхнах. Сигурно сте забелязали, че Бриджид обича да тръсва съдовете на масите.

Чух как Еди попита Шенън защо се интересува от Лили и тя му отговори, че според нея може би съществува някакво родство между Лили и семейството на баща ѝ.

— Семейство О'Кийфи.

— Еди смята, че той може би също е роднина на Лили — казах аз. — По бащина линия. — Усмихнах им се широко. Обичам да си правя шеги и се готвех да хвърля втората си бомба за вечерта. — Е, няма ли да ни бъде интересно? Да видим кой от вас двамата е наследник на Лили?

Учудените им погледи се насочиха към мен.

— Наследник на Лили ли? — казаха те в хор.

— Ами да. Господи, не ви ли казах? Когато накрая си отиде, Лили остави един куп пари след себе си. Тя не ги завеща нито на майка ми, нито на мен. Разбирате ли, по онова време ние имахме достатъчно. Тя ги остави на своя „единствен и законен наследник“.

— И кой е бил той? — попита Едуард.

— Ами точно в това беше мистерията. Така и не стана ясно кой е „единственият и законен наследник“ на Лили. И дали изобщо е имало такъв. Разбирате ли, всъщност никой не знаеше каквото и да било за Лили. Тя изхвърляше хората от живота си както другите изхвърлят старите си дрехи. Но ето че пак избързвам. Ако искам да бъда като Шехеразада, най-добре да започна отначало. Обаче това ще стане след вечеря. — Усмихнах се лукаво на неспокойните млади лица, обърнати към мен. — Хайде сега, милички, добър апетит — казах със съзнанието, че ги държа в ръцете си.

След вечеря се настанихме пред камината в дневната. Аз седнах на канапето с кучетата от двете ми страни и погледнах двамата младежи, които се взираха нетърпеливо в мен. Отдавна не ми бяха обръщали такова внимание и сега страшно се забавлявах. Знаех, че не е честно от моя страна да ги държа в напрежение, но истината беше, че компанията на младежите страшно ми харесваше. Те събуждаха в мен спомени за собствената ми младост и за майка ми, която беше седяла на същото канапе и също ми беше разказвала историята, която смятах да им кажа сега.

Двете с мама бяхме много близки, по-скоро като сестри, отколкото като майка и дъщеря. О, колко я обичах и колко скърбях, когато почина. Веднага след погребението избягах в Париж и повече от година няхах сили да се върна. Мисълта, че я няма в Арднаварна, беше непоносима. Но накрая, когато отново се върнах вкъщи, имах чувството, че тя още е тук. Всеки път, когато се разхождах в градината, виждах сътворената от нея красота. Посадените от нея плодове и зеленчуци все още ми служеха за храна, а любимият ѝ жребец ме чакаше нетърпеливо в конюшната, за да го яздя отново.

Но без нея животът вече не беше същият. Дори сега, толкова години по-късно, тя ми липсва.

Въздъхнах, изритах сребърните си сандали, подвих крака под себе си и започнах.

---

[1] Slainte — Наздраве (ирл.) — Б.р. ↑

ГЛАВА 11

— Преди да ви разкажа за Лили, трябва да научите нещо повече за семейство Молино и за това, колко велики сме били, за да разберете как сме изгубили славата си. „Арднаварна“ означава „възвишението с елшите“. Моите прадеди са посадили стотици от тези дървета по околните хълмове, днес можете да ги видите. Едно време хората винаги можели да разберат колко са важни собствениците на някоя голяма къща по дължината на пътя, който водел към нея, а нашият замък бил толкова голям и забележителен, че една дузина мъже били наети да работят по цял ден, за да изравняват дългите по няколко мили пътища, така че да не остане и следа от колело в чакъла. От покрива непрекъснато висяло закачено на въжета столче, за да могат работниците да измият стотиците прозорци. В самата къща имало четиридесет слуги, отговорник за паленето на лампите, отговорник за гасенето на свещите, момичета, които нямали други задължения, освен да поддържат огъня в стотиците на брой камини, и цяла дружина малки момчета, които носели въглищата и торфа от мазетата в къщата. По времето на працядо ми тук имало френски готвачи и английски бавачки, ирландски детегледачки и немски гувернантки, прислужнички, пажове, перачки и готвачки за слугинската зала. Лакеите били облечени с бутилковозелени ливреи и раирани черни панталони, но костюмът на иконома бил специално скроен от прапрацядо ми и ушит в Париж от зелен плат с десен като ирландския герб и обшит със злато. Нали ви казах, семейство Молино винаги си е падало по лъскавото. Най-забележителното обаче били конюшните. Те винаги са били важни в ирландското домакинство. В нашите спокойно можели да се настанят пет семейства. Те били построени от висококачествени материали. Имало дузини коне и всеки яхър бил образец на чистота, а името на всеки кон било написано на излъскана до блясък месингова табелка, закачена на вратата. Имало ездитни и впрегатни породи, понита за децата, специална четворка сиви коне, които теглели личната каляска на Негова Светлост, и двойка кротки

коне за кабриолета на Нейна Светлост. Лорд Молино бил голям ловджия и кучешките колиби не отстъпвали по разкош на конюшната. Освен Арднаварна семейството притежавало градска къща на „Фицуилиам Скуеър“ в Дъблин и друга в квартал Белгрейвия в Лондон и в зависимост от сезона прекарвало времето си в различните жилища. Те посещавали всички големи партита и приеми в Лондон, освен това присъствали на официалните вечери и баловете, които организирал Лорд-лейтенантът в замъка си в Дъблин. Самите те също щедро канели гости в Арднаварна. Идвали хора от къде ли не; книгата им за гости сигурно е изглеждала като справочник за важните личности през онази епоха: посещавали ги кралски особи от половин дузина страни, всички представители на аристокрацията, художници, писатели, известни личности. Арднаварна се славела с партитата за ловене на риба, а поканите за тях били високо ценени. По онова време родът живеел на широка нога. И дори по времето на баща ми все още бяхме богати. Той беше най-малкият син и бе наследил титлата само благодарение на редица нещастни случаи. Баща му и двете му сестри починали от коремен тиф при едно посещение в Италия. Два месеца по-късно най-големият син, който наследил титлата, се удавил при инцидент с лодка. И така баща ми, Огъстъс Молино, наследил всичко: титлата, парите на семейството и Арднаварна. — Спрях, за да си поема дъх, и погледнах младите си гости. — Кажете ми, ако ви отегчавам, милички — казах извинително. — Когато разказвам старите истории, толкова се увличам, че понякога имам усещането, че ги преживявам отново. — Запалих цигара и махнах с ръка, за да разсея дима, при което гривните ми извъняха. — Е, докъде бях стигнала?

— Баща ви получил наследството — нетърпеливо ми подсказа Шеньн. Котката се беше настанила в скута ѝ, оставяше косми по цялата предница на хубавата ѝ черна рокля, изтягаше се и мъркаше. Шеньн се усмихна и аз си помислих, че за първи път, откакто е дошла, не изглежда напрегната.

Аз казах:

— Искам да сте наясно, че не ви разказвам приказки за ирландските нещастия, не става дума за политика или за трагичната и жестока история. Говоря за Молино, О'Кийфи и за онова, което се е случило с тях. И така, Огъст Молино преместил овдовялата си майка в къщата на мъжа ѝ — същата, в която сега седим, — и тя посветила

остатъка от живота си на градините. Той вече се бил запознал с Нора Уестмакът, единствена дъщеря на незначително благородническо семейство, което притежавало малка къщичка в Девън. Обаче Нора била хубавица и двамата били приятна двойка, така че Огъст Молино пренебрегнал титлите и богатствата на другите момичета и три месеца по късно те се оженили. Нора имала черна коса, бяла кожа и била слабичка. Тя родила две мъртви деца преди Уилям, който дошъл на бял свят през 1866 година. После, една година по-късно, родила момиченце. Легендата разказва, че щом погледнала детето, Нора била така поразена от неговата невинност и красота, че го нарекла с името на най-чистото цвете, лилията. После, седем дълги години след това събитие, през 1874 година, когато всички почти били изгубили надежда, се родило друго момиченце. Казват, че този път го кръстили като красивото синьо пролетно небе, което видяла през прозореца си Нора, когато се съвзела от продължилото два дни тежко раждане — *le ciel*^[1]. Естествено, сега аз ви разказвам спомените на Сиел, моята майка. Точно както ми ги предаде тя, макар че може би и собственото ми въображение се намесва малко, когато разprávям кой какво казал на другия. — Разсмях се при мисълта, че за плодовитото ми въображение не е никакъв проблем да запълва празнините. — И така, Уилям бил тихо, ученолюбиво момче. Той мразел лова и игрите на открито, така че мъжкараната Лили станала любимка на баща си. През седемте години преди раждането на Сиел тя получавала цялата му любов. О, да, тя била красавица — миличко малко момиченце с разрошени от вятъра лъскави тъмни къдрици и блестящи сини очи — и проявявала типичните за красавиците капризи. Сиел казваше, че никой не умее да се цупи по-добре от сестра й Лили. А баща й умираше за нацупената й долна устничка, за крачето, което тропало с хубавото си ботушче от еленова кожа с многобройни копчета, за непослушното тръсване на главицата. И точно в нужния момент по бузата й се стичала сълза, а хубавите й малки раменца се разтърсвали от ридания. Лили била специалист в умението да върти баща си на малкия си пръст. Сиел пък — малка червенокоса пакостница с лице на очарователна маймунка. Усмивката й била толкова заразителна, че всички се смеели с нея, а смехът й — шумен като на перачка и звънлив като на чучулига. Тя наследила сивите очи на баща си, била дребна и луничава и все нещо не й било наред. Освен това обожавала сестра си Лили. Уилям бил

изпратен в едно училище в Англия и семейството се местело ту в Лондон, ту в Дъблин, ту в Арднаварна. Бащата научил момичетата да яздят не по-лошо от мъжете. Лили отишла на лов за пръв път, когато била петгодишна — яздела настри на седлото, разбира се, и изглеждала много сладка със специално ушития си костюм от „Бусвайн“ и чудесните малки ботушки, изработени от „Пийл & Бътли“, а къдриците ѝ били прибрани отзад в мрежичка и носела невероятна шапка от магазина на мистър Локи в Лондон. Както и да е, баща ѝ, лорд Молино, бил закръглен, хубав, арогантен човек. Наредданията му звучали като заповеди и тежко на онези, които ги изпълнявали прекалено мудро или, да пази господ, не му се подчинявали. Сиел казваше, че той изглежда обичал майка им, лейди Нора, но не се отнасял достатъчно внимателно към нея, синът му също го дразнел. Уилям бил дребен младеж, слаб и блед, и никога не изпускал книгата от ръцете си. Бащините му занимания: коне, кучета, лов, стрелби и риболов изобщо не го привличали и, както можете да си представите, той се оказал голямо разочарование за своя родител. Но лейди Нора, мила, състрадателна жена, тя научавала първа, ако някой от обитателите на имението се разболеел или имал неприятности и винаги им давала кошница с храна и лекарства. Лорд Молино се гордеел с факта, че знаел имената на всичките си наематели, но лейди Нора познавала жените и децата им. Естествено, Сиел била много по-малка от другите две деца — странна, жива, не се уморявала да подскача и да чупи всичко. Била дребна и забавна и все нещо ѝ се случвало. Тя знаела, че баща ѝ я обича, но несъмнено Лили била любимката му. Той обожавал Лили откакто я видял за пръв път в ръцете на майка ѝ. Тя имала буйна черна коса и сапфиреносини очи, а малките ѝ нацупени устни, които той наричал горделиви, сякаш му се усмихвали още когато била бебе. Щом поотраснала, Лили станала буйна, заядлива и флиртаджийка. Можела да получи от баща си всичко, което искала, само като се покатервала на коленете му, прегръщала шията му с малките си ръчички и произнасяла: „О, моля ти се, татенце, моля ти се, моля ти се, моля ти се.“ И можела да избегне всяко наказание само като се отпускала като цветето, чието име носела, и оставяла сълзите да се стичат тъжно по малкото ѝ лице. Тя винаги наричала баща си „татенце“, а не „татко“ като другите деца. А за него тя била „скъпото му момиченце“. Сиел

казваше, че през целия си живот Лили никога не се замисляла за последиците от постъпките си, макар че след това наистина ужасно се разкайвала. Изплаквала реки от сълзи, виела като куче и обещавала никога вече да не прави така — независимо какъв грях е извършила. И в такива моменти била искрена. И все пак Лили обожавала скъпото си татенце. Тя обичала и брат си, макар че не спирала да го тормози. Искрено обичала и майка си и невинната си съучастничка в пакостите — Сиел. Понякога била ужасна — грабвала очилата със сребърни рамки от носа на Уилям, точно когато бивал погълнат от някоя книга, макар да знаела, че той не вижда почти нищо без тях. Размахвала ги пред него, за да го дразни, и ги протягала навън през прозореца, за да не може той да ги достигне. Неминуемо ги изпускала и те ставали на сол на чакъла под прозореца, а тя отчаяно се опитвала да събере парченцата и плачела, че не е искала да го направи, че ще направи всичко, всичко, за да поправи стореното.

По-късно той намирал под възглавницата си любимата ѝ книга или някоя от малките ѝ фигурки на кончета, или някой шоколад с бележка, на която пишело: „Извинявай.“ Тя наговаряла Сиел да прави геройства, които за самата нея били много лесни, като прескачането на огради. Но тя не се замисляла, че те могат да се окажат прекалено високи за малкото пони на Сиел, така че Сиел паднала и получила мозъчно сътресение. Тя лежала неподвижно като умряла, а Лили седяла на колене до нея, като нареждала, молела се и се пазаряла с господ, както правела винаги според Сиел. Казвала, че ако Той остави любимата ѝ малка сестричка жива, тя никога вече няма да прави такива глупости. Че вината е само нейна и бог трябва да вземе нея вместо сестра ѝ. Естествено, дори и да го е мислела наистина в онзи момент, тя знаела, че бог няма да направи подобно нещо. Имали куп гувернантки, които идвали от цяла Европа, но никоя не се задържала задълго. Лейди Нора прекарвала половината си време в Лондон, за да провежда разговори с новите кандидатки, и казвала, че щуротиите на ужасните ѝ деца са тема за клюки във всеки салон и че това е проклятието на живота ѝ. Разбира се, тя не искала да каже точно това, защото била мила, любвеобилна жена, която обожавала инатливите си деца. Сиел казваше, че те наистина правели отвратителни номера на гувернантките си, просто защото знаели, че ако се държат прекалено лошо, бедните жени ще бъдат принудени да напуснат, няма да имат

уроци и никой няма да ги контролира, докато бедната им майка не им намери заместничка. Те пъхали таралежи в леглата им, слагали мишки в млякото и паяци на възглавниците. Опъвали въжета на верандата, за да ги спъват, и поставяли ролкови кънки на излъскания под, за да се подплъзнат на тях. Лили винаги успявала да накара Сиел да свърши мръсната работа, така че можела да заяви невинно: „Но мамо, нищо не знам за това. Нямам представа как е станало.“ Всички, които живели на няколко мили от тук, познавали Лили. Слугите разнасяли историите за последните ѝ пакости и мъжете се смеели над тях в кръчмите, а жените се събирали край огнищата, за да клюкарстват за нея. За тях Лили била нещо като сегашните кинозвезди. Била красива, имала титла и богатство, но никога не ги гледала отвисоко. Тя ги очаровала със своята жизненост и с импулсивната си, безразсъдна природа. Нямала страх от нищо и въпреки че малко се надувала с името си и се държала арогантно заради положението си на дъщеря на лорд Молино, никога не проявявала подлост. Сиел казваше, че Лили винаги била мила със селските деца. Тя никога не се отнасяла към тях с пренебрежение, давала им да яздят понито ѝ и им носела стари лепкави бонбони, по които полепвал мъх от джоба ѝ. Те я обожавали и седмици наред се хвалели какво им е дала. А тя винаги с желание придружавала майка си, когато раздавала лекарства, дрехи или храна на най-бедните и нуждаещите се. Веднъж изтичала при татенцето си и му заявила отчаяно, че иска да продаде любимия си кон и да даде парите на бедното бездомно семейство, което срещнала, яздейки: млад мъж с жена и бебе и още две малки деца. Мъжът бил загубил работата си и семейството скитало от място на място в търсене на работа, като спели направо край плетовите в дъжд и пек. Лили изтичала вкъщи и опразнила кухнята, за да ги нахрани. Същата нощ, неспособна да забрави тъжните лица на децата, тя говорила с баща си. Той я изгледал гордо и ѝ казал, че не е нужно да прави такава самоотвержена постъпка. На следващия ден бедното семейство получило нова къща, мъжът бил нает като градинар, а жената като перачка. Естествено, Лили приемала своето по-особено положение като нещо нормално; просто така стояли нещата. Но макар че била лекомислена и буйна, а освен това и страшно заядлива, тя била също и дъщеря на майка си, обичлива, чувствителна и лесно ранима. Но всички гувернантки я смятали за неуловима като вятъра. Тя ставала и излизала на

разсъмване, преди те още да са отворили очи. Източвала до конюшните, яхвала коня си и се втурвала в галоп към морския бряг заедно с Фин О'Кийфи.

Помълчах и се вгледах в слушателите си. Очите им светеха от интерес, но денят се беше оказал дълъг, и възрастта започваше да ми се отразява. Реших, че трябва да си легна и че ще продължа на следващата вечер.

— Е, сега знаете откъде е започнало всичко — заявих на разочарованите си нови приятели. — А утре, след вечеря, ви обещавам, че ще се запознаете с Лили и с Фин.

И, оставяйки ги онемели от изненада, ги целунах за лека нощ и се запътих към леглото си, а ставите ми пукаха като стълбището.

---

[1] Le ciel (фр.) — небе — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ЕДИ

Еди Шеридан хвърли още една цепеница в огъня и се обърна да погледне Шенън, която се беше сгушила на протърканото кресло. Единият далматинец беше изоставил Мод и се бе промъкнал засрамено надолу по стълбите, за да се свие в краката на Шенън.

— Предател — каза той и се ухили.

Тя се усмихна.

— Сигурно просто иска да си има компания.

Нейното лице беше бледо и под красивите ѝ светлосиви очи с тъмни мигли имаше сенки. Светлината на лампата зад главата ѝ превръщаше червената ѝ коса в ореол и тя изглеждаше стройна и крехка с дългата си черна рокля. Натъжена дъщеря, скърбяща за баща си, помисли си той, като си припомни заглавията във вестниците и думите на репортерите. Каза:

— Последните няколко месеца сигурно са били много тежки за теб.

Тя кимна.

— Но татко винаги казваше, че родът Кийфи ще оцелее, така че сега не мога да го разочаровам. Нали така?

Настъпи мълчание, докато и двамата се взираха в пукащото дърво в камината. После той каза:

— Защо си помисли, че вече сме се срещали?

В същото време тя го попита:

— Защо си дошъл?

Разсмяха се и Шенън каза:

— Аз съм собственичка на съседното жилище до бялата къща в Нантъкет.

Той сви рамене.

— Тя е необитаема от години. Ходехме там от дъжд на вятър като деца. Аз израснах в Калифорния и не ходехме често на изток. А

после бях много зает в колежа, първо в Бъркли, а после в театралното училище в Йейл. Май вървя по стъпките на праядо си, Нед Шеридан.

— Ти си му одрал кожата. — Тя почервения от неудобство. — Трябва да си призная нещо. Разгледах къщата. Вратата беше отворена и аз просто не можах да устоя. Откраднах снимката му. Сега е у мен. Може би трябва да ти я върна? В края на краищата ти си законният ѝ собственик. Но както и да е, затова те познах и помислих, че си дух!

Той се разсмя.

— Значи двамата сме дошли по една и съща причина, за да научим за Лили и Нед?

— И за да науча кой е убил баща ми.

Той я изглежда смаяно.

— Знам, че говориш сериозно, но възможно ли е това? Да е бил убит?

— Мисля, че е било така, но никой не ми вярва. Освен може би Моди и Бриджид. Но както и да е, а ти защо се интересуваеш толкова от Лили?

— Сигурно защото от малък слушам за нея от семейството си, непрекъснато изскача в разговорите като скелет от шкафа. Така че дойдох, за да сложа най-после край на старите слухове.

— Онези, че Лили го е съсипала ли?

— И на тези покрай другите. — Той се облегна на възглавничките на канапето и се замисли с ръце зад главата си. — Винаги съм искал да стана артист заради историите, които ми е разказвал дядо ми за Нед Шеридан. За това колко добър актьор бил и как умее да трогва публиката. Дядо казваше, че придобивал власт над зрителите само с едно движение или с поглед, можел да ги разплаче за миг, а в следващия момент вече ги карал да умират от смях. Той е бил звезда, името му е било изписано със светещи букви на Бродуей. Но за да стигне дотам, трябвало да обикаля години наред прашните малки театри и да пътува из цялата страна до всяко мижаво градче. В едно от тях срещнал жена си, моята прабаба Джулиет. Тя не била хубава — виждал съм я на снимка — но дядо ми е казвал, че имала горда походка и огромни тъмни очи; а на сцената просто се преобразявала в голяма красавица със силата на волята си. Тя била актриса в голямата традиция на Бернхарт и Елън Тери, а Нед бил Оливие на театрите и

двамата имали гласове, които можели да хипнотизират публиката. Дядо казваше: „Гласовете им звучаха като музика.“

— Видях плакатите — призна си виновно Шенън. — Висяха на стената в бялата къща.

Той се засмя.

— Няма нищо. Сигурен съм, че старият Нед не би имал нищо против. Както и да е, славата на семейство Шеридан продължила почти две десетилетия в началото на века. Пазя всички съкровища на Нед: сценичните му костюми и реквизита, високите до бедрото ботуши, шапката му с перо и меча от Монте Кристо, камизолата и чорапогащника му от ролята на Ромео, униформата за майор Барбара. Прекарвал съм часове наред в разглеждане на стари театрални програми с техните имена над заглавието на пиесата и написани с двойно по-големи букви. Те са играли какво ли не. Дядо ми казваше, че на Нед все не му стигало времето и когато тръгвал на турне, побърквал участниците в пиесите; пиесите се сменяли на всеки три вечери и всяка седмица играели в различни театри. Пътували в неделя, играели в понеделник вечер. — Еди въздъхна със съжаление и се усмихна на Шенън, която седеше срещу него. — Това са били най-добрите години на театъра. Понякога си мисля, че може би съм се родил в неподходяща епоха, трябвало е да живея по времето на прадядо си Нед. И така, дядо бил единственият им син и този начин на живот не му харесвал. Той никога не е искал да прилича на тях. Казваше, че това, което правели на сцената, наистина било магия, но извън нея имало само пътуване, безпорядък и разпавии с агенти, мениджъри и други актьори. Той не искал да се занимава с нещо подобно. Искал само да имат нормален собствен дом, където да живеят заедно. И те, естествено, си купили. Всъщност купили две къщи. Разкошна къща на Лонг Айлънд, която се превърнала във втори театър: същите хора, същата бъркотия, същите разпавии. И бялата къща в Сконсет, където Нед и приятелите му си почивали и се забавлявали. Дядо искал Нед да си намери нормална работа като бащите на другите деца. Той искал баща му да е банкер или брокер на борсата, макар че според мен би се навил и да е водопроводчик, стига да са водели редовен живот. Предполагам, че тези двама артистични родители са го смятали за досадно дете, но така им било писано. Той бил най-щастлив, когато го изпратили в подготвителното училище. Казваше, че най-после се

почувствал като другите момчета. Само дето неговите родители били „звезди“, разбира се. Интересно, той все не можел да разбере защо другите деца говорят за тях с такова страхопочитание. Смятал техния живот за скучен: само пътуване с влакове и чакане в студентите театри. И пак той ми каза, че името на тази мистериозна жена, Лили Молино, все се свързвало с това на Нед. Джулиет била избухлива жена и винаги, когато двамата с Нед се карали, което ставало често, дядо чувал как майка му крещи, че за всичко е виновна Лили Молино. Че Нед още е влюбен в нея и само ако му подсвирне, ще изтича като кученце при нея. И той щял да го направи. Дядо знаел със сигурност. И казваше, че това е провалило Нед. Аз всеки път го питах: „Но как, дядо, как?“ Но той само клатеше глава и отговаряше: „По прекалено ужасен начин, за да го разбере младок като тебе.“ И това беше всичко. Никога не ми казваше нищо повече. Това ме побъркваше — каза Еди, — не знаех дори как е изглеждала тази Лили. Не знаех и каква е била, защото никой не искаше да говори за нея. Дадох обещание на себе си, че някой ден, когато имам време, ще науча истината, просто за да задоволя най-после любопитството си. Защото ако в рода ни има някаква тайна, искам да я науча. Проучих семейните архиви и попаднах на името на Лили и на някакъв адрес в Бостън, на Бийкън Хил. Отидох там, но беше минало много време и хората дори не бяха чували за нея. Другият адрес, който открих, бе на едно писмо, написано на Нед от Сиел. Адресът беше Арднаварна. Е — той сви рамене, — и ето, че дойдох.

Шенън каза:

— Мога да ти кажа как е изглеждала Лили. Била е красавица. Може би затова прабаба ти Джулиет е ревнувала от нея. Имала е дълга къдрава черна коса, блестящи сини очи и страстни устни. Изглеждала е развратна, секси и богата. И своенравна. Или поне е била такава на седемнайсет години, когато е нарисуван портретът.

— А дали мис Моди ще ни каже какво е станало? Или смята само да ни подхвърля парченца от историята, за да ни държи винаги като затворници в Арднаварна?

Шенън се засмя.

— Аз с удоволствие бих останала в Арднаварна като затворничка. Това е райско кътче. — Тя се изправи и се протегна

уморено. — Странно, тази вечер говорихме само за Лили. Тя присъства в разговора, но никой не стига до сърцето ѝ.

— Сърцето на Лили — каза Ед, като загаси огъня и подпря месинговата решетка пред камината, — сигурна ли си, че е имала сърце?

Те се изкачиха заедно по стълбите и второто стъпало от горе на долу изскърца силно, което ги накара да се изкикотят.

Едуард взе ръката на Шенън, поднесе я към устните си и произнесе с преувеличено артистичен шепот.

— Лека нощ, лека нощ! Раздялата е такава сладка мъка. Трябва да ти кажа лека нощ, докато настъпи сутринта.

Те се усмихнаха един на друг със симпатия.

— Лека нощ, Ромео — прошепна Шенън и уморено тръгна по коридора към стаята си.

— Шенън — прошепна той високо. Тя се обърна да го погледне и очите им се срещнаха. — За баща ти. Можеш да разчиташ на моята помощ.

Тя кимна с благодарност. Беше ѝ необходима страшно много помощ, но сега, когато Моди, Бриджид и Еди бяха на нейна страна, вече не се чувстваше толкова самотна. Заспа почти веднага, щом главата ѝ се допря до ухаещата на лавандула мека възглавница, без дори да помисли кой би могъл да е наследникът на Лили, защото сънищата ѝ бяха заети с Нед Шеридан. Или може би това беше Еди Шеридан?

Моди

Въпреки че предната вечер си бях легнала късно, слънчевите лъчи, които проникваха през отворения прозорец, и донесеното от вятъра ухание на розите ме разбудиха рано на следващата сутрин. Усетих лека миризма на шунка и прясно опечен хляб и за момент останах да лежа, напълно отпусната, с все още затворени очи. Старите ленени чаршафи бяха хладни и аз се протегнах доволно. Чувствах се точно като деветнайсетгодишна. Само когато ставаш и ставите ти започнат да скърцат, си спомняш, че си стара.

Погледнах стария метален будилник с две нелепи големи камбанки, поставен върху чудесния шкаф от палисандър от периода на Регентството до леглото ми, и усетих шок, когато видях, че е почти единайсет. По чакъла отвън чух чаткане на копита, измъкнах се от леглото и бързо изтичах да надникна през прозореца.

Конярят Колъм беше пуснал дорестата ми кобилка и тя доволно пасеше в маргаритките по края на поляната, а далматинците душеха копитата ѝ. Облякох се набързо и изтичах надолу по стълбите, нетърпелива да пояздя в такава чудесна сутрин.

— Добро утро, Моди — извика Шенън, когато минавах по чакъла. Тя се беше надвесила от прозореца си, а хубавото ѝ лице бе усмихнато. Изглеждаше така, сякаш се радва, че не съм видение, и сърцето ми отново се изпълни с обич към нея.

— Струва ми се, че трябва да ти отговоря „Още по-добро да е за тебе“, но няма да го направя — казах с усмивка. — Вместо това ще ти пожелаю добро утро и искам да те попитам дали ще пояздиш с мен. — После добавих несигурно, защото човек никога не знае какво да очаква от американците, особено ако са и гражданчета: — Естествено, ти можеш да яздиш, нали?

— Да, мога. Но ти си готова, а аз дори не съм се облякла.

— Тогава се облечи, момичето ми — казах аз, — и слез долу. Първо ще изпием заедно по чаша кафе в кухнята и после ще излезем, за да хванем хубавото време.

Пет минути по-късно тя изтича надолу по стълбите, облечена с дънкова риза, дънки и каубойски ботуши. Косата ѝ беше вързана на конска опашка и тя изглеждаше петнайсетгодишна.

Бриджид дремеше пред запаления от торф огън, забила брадичка в гърдите си. От отворената ѝ уста се чуваше тихо похъркване и жълтата котка пресече стаята, скочи на коляното ѝ и се намести царствено в скута ѝ.

— Не обръщай внимание на Бриджид — казах на Шенън. — Бабчето си подремва като всяка сутрин. — Налях кафе в две огромни чаши на сини точки и побутнах към нея голямата жълта кана с мляко. В една покрита сребърна чиния имаше хрупкава печена шунка, пресен хляб, масло и собственоръчно произведеното от мен малиново сладко.

— Храна за богове — каза Шенън и доволно захапа дебело парче хляб с шунка. — Моди, в тукашния въздух има нещо, което дразни

апетита на момичетата.

— Е, няма да ти навреди, ако се позакръглиш — казах критично. — Мащехата ти никога ли не ти е казвала, че мъжете не обичат кльошавите жени? Няма за какво да те стиснат под чаршафите. — Шенън се разсмя; тя каза, че не може да си представи как елегантната, тънка като вейка Бъфи би могла да й каже подобно нещо.

— Като стана дума за мъже — каза тя небрежно, — къде е Еди?

Хвърлих й един кос поглед; познавам го тоя „небрежен“ тон, особено като става дума за мъже.

— Сигурно се чудиш какво ли прави — казах аз. — Тази сутрин замина за Гелуей. — Не издържах и се усмигнах, когато тя сведе очи. Чувствата на това момиче бяха изписани в очите й. — Разбира се, той каза, че ще се върне довечера — добавих лукаво. — Макар че не мога да определя кой го привлича тук, ти или Лили.

— Нито едната — отговори тя и си допи кафето. — Идва заради теб, Мод. Каза ми, че не може да ти устои.

— Стига си се занасяла, момиче — отговорих доволно. Обичам комплиментите. Нахлупих си шапката на къдриците и казах припряно: — Хайде да тръгваме.

Конюшните са построени около калдъръмения двор отляво на къщата и Колъм вече реши сивкавото пони от местна порода. Колъм е дребен чернокос селянин, смахнат на тема коне, решен да направи кариера като жокей, който вижда бъдещето си в дресирането.

Казах на Шенън, че понито е шампион.

— Сивкавият цвят е естествен за тази порода — казах аз. — А младата кобила Кралица Мери вече има три трофея от състезания, закачени в яхъра й, макар че е само на две години. Предполагам, че тази година ще стане Шампион на шампионите на шоуто в Гелуей и просто няма начин да не спечели на Кралското конно шоу в Дъблин следващата година.

Колъм изведе Малахи и Шенън го изгледа с уважение.

— Метър и седемдесет е и е силен като вол — гордо й каза Колъм.

— Мислиш ли, че ще се справиш с него? — предизвиках я аз, като почти очаквах да се откаже.

— Разбира се — тя се метна на коня и той раздражено пристъпи настрана, като изпускаше пара от ноздрите си.

— Трябва да му покажеш кой командва — инструктирах я аз. — Ако хвърля къчове, само му кажи да не се държи като смахнат стар нахалник, и той ще се оправи.

Клоните на дърветата по алеите около Арднаварна се затваряха над главите ни, докато яздехме надолу по хълма към морския бряг, следвани от нетърпеливите далматинци. Имението е разположено на полуостров, който се простира до залива Балинакил в Атлантика. В сребристата морска шир се забелязват малки островчета, а небето се променя за миг от най-светло синьо до седефено и времето е ту слънчево и спокойно, ту бурно. Аз показвах пътя надолу по скалистата пътека към златния пясък, а после забих шпорите и полетях в лудешки галоп както обикновено. Кучетата се втурнаха след мен и чух как Малахи изцвили високо и протяжно и затопурка зад мен.

Хвърлих поглед през рамо, за да се уверя, че с Шенън всичко е наред и че конят не я отнася накъдето си иска. Тя се беше навела ниско на гърба му и виждах, че се смее, но вятърът отнасяше звука надалеч към морските вълни. Малахи се движи като спокойна, мощна съкрушителна сила; той лети по земята със страхотна скорост, но така и не успяха да ме настигнат, докато не спрях накрая лудешкия си галоп на повече от миля долу на брега.

Шенън спря трепереция кон. Бузите ѝ бяха по-розовели, очите ѝ блестяха и се смееше до ушите.

— Ще се справиш — подвикнах ѝ, като ѝ хвърлих одобрителен поглед. — Помислих, че е най-добре да те изпитам с Малахи, но ти наистина умееш да яздиш, момичето ми. Май ще трябва да те задържа до ловния сезон. Ще ти хареса.

Затопуркахме обратно до черния път и потеглихме по утъпканите пътеки, които водеха към развалините на Голямата къща. Искях тя да види подредбата на етаж на Лили, затова отключих катинара на тежката входна врата и я отворих. През изпочупените прозорци влизаха слънчеви лъчи и осветяваха изронените каменни стени и охлузения под на големия готически коридор. На мястото на чудесната вита стълба зееше дупка, а там, където декоративните гипсови тавани се бяха срутили в нощта на палежа, беше останала купчина прах. Само като ги погледнех, ме заливаха вълни от носталгия по собственото ми детство.

— Живях тук до дванайсетгодишната си възраст — казах на Шенън. — О, имах чудесно детство. Но не съм сигурна дали след пожара, когато се преместихме в другата къща, не беше дори още по-добре.

Излязохме от къщата и минахме през оградената със стени овощна градина с крушови и прасковени дървета, които сега бяха изсъхнали, защото никой не се грижеше за тях.

— По това време на годината — спомних си аз, — хвърляха златисти отблясъци на онази стара тухлена стена с цвят на корал. Слънцето се отразяваше в оранжерията, където ходехме да крадем смокини и черно грозде от парника. Плодовете бяха толкова едри, че сокът им се стичаше по лактите ми и оставяше петна по рокличката ми, а тогава ме хващаха и ме пердашеха.

Спомените почти връщаха вкуса на онова грозде в устата ми. Същото стана по-късно вечерта, когато след вечеря отново седнахме край огъня в дневната; почти усетих вкуса на историята, която се готвех да разкажа, толкова жива беше тя в съзнанието ми.

Но първо трябва да ви кажа, че бях облечена с рокля на Шанел от 1934 година; от нефритенозелен шифон с кърпичка и носех блестящите си диамантени обеци и гривни. Младият ласкател Едуард ми каза, че изглеждам чудесно, и ми подари голям букет червени рози и огромна кутия шоколадови бонбони, купени в Гелуей.

— Няма нужда да прибягвате до подкупи — казах доволно. — Обещавам, че тази вечер ще продължа разказа си.

След вечеря видях как Еди отиде и седна на канапето до Шенън и забелязах нежната ѝ, дружелюбна усмивка, когато му направи място. Е, няма ли да е интересно, помислих си аз, ако се влюбят един в друг? Но ми се струва, че отново избързвам, както обикновено.

Казах им:

— Само ми напомнете докъде бях стигнала, милички.

— Дотам как Лили яздеа на зазоряване с Фин О'Кийфи — нетърпеливо ме подсети Шенън.

— А, да, Фин. Е, защо не започнем отначало?

Удобно подпрях крака на едно от малките бродирани столчета на лейди Нора и започнах да им разказвам историята за миналото точно както я бях чула.

ГЛАВА 13

Конемара, 1879 година

Падрег О'Кийфи имал морковеночервена коса на клечки и белезникава кожа, осеяна с лунички и брадавици. Челюстта му висяла безволно, а винаги полуотворената му уста разкривала няколко оцелели корена от жълти зъби. Гърдите му били хлътнали от продължителното пушене, късите му крака били криви, а ръцете — дълги като на горила. Всички били единомушни, че Пади О'Кийфи е най-големият грозник на света.

И как е станало така, чудели се всички, че такъв грозен човек имал двама толкова хубави синове.

— Ами, такъв ми е родът — хвалел се той, след като обърнел няколко халби. — Моите деди произхождат от Брайън Бору и от кралете на Ирландия. — Той пренебрегвал факта, че жена му произхождала от изключително красиво семейство и че той е издънката на рода О'Кийфи. — Брайън Бору е бил красавец дори за цар — допълвал той, сякаш това обяснявало нещата.

Естествено, той се падал роднина на Брайън Бору колкото и всички останали селяни, и хората се присмивали на него и на смахнатите му идеи. Но те не се подигравали на Даниел, който бил висок като дъб и силен като вол, с чудесна къдрава червена коса; нито на младия Фин, който бил две години по-малък, строен като фиданка, с черна като нощта коса и сиви очи като мъгливото небе над залива Гелуей. Дан бил интелигентен и последователен, и действал бързо с юмруците, а Фин бил непредсказуем и остроумен, възприемал бързо и лесно се разсмивал. Ако Дан бил хубав, то Фин бил направо красавец. Той бил и много чаровен. Единственият му проблем бил, че се е родил беден.

Пади цял живот работил в конюшните в Арднаварна. Жена му била перачка в Голямата къща, а по-малките ѝ деца често я придружавали на работата ѝ и си играели в кухнята или помагали в

конюшните, като още от малки знаели, че трябва да се крият, ако се зададе Негова Светлост.

Детството им било помрачено от бедност и недоимък. Преди четиридесет години областта била загубила почти половината си население в Голямото гладуване, а останалите емигрирали в Америка на ужасните кораби с ковчези. После, когато Даниел бил на дванайсет, а Фин на десет години, майка им умряла заедно с шестте им братчета и сестричета през една от епидемиите от инфлуенца, които редовно върлували в страната и за една нощ намалявали числеността на населението. Фин и Даниел били оставени на грижите на баща си Пади, който повече се интересувал от пиенето, отколкото някога се бил интересувал от жена си.

Покритата им със слама каменна къща се състояла от една-единствена стая с пръстен под. В единия ѝ край имало ниша, която служела за спалня, а край огромното огнище бил „шкафът“, на който спели всичките осем деца, скупчени като котило шумни кутрета. В огнището непрекъснато пушел торф и над мъждукация огън кипял котел с рядка супа. Наниз риба, уловена от Даниел в залива, бил провесен над огъня, за да се опушва, и добавял неопикуема смрад към вонята на торфа и на кокошките, които ровели в сламата в другия край на стаята.

Вонята се просмуквала в косите на момчетата. Тя вмирисвала дрехите и дори кожата им; ставала част от тях и те вече не я усещали. Така било до деня, когато дванайсетгодишният Фин помагал в Голямата къща, като мъкнел огромни кофи с въглища по стръмното задно стълбище и по дебелия килим на безкрайните коридори, за да поддържа огъня в големите печки в кухнята.

— Бог да пази, момче — развикала се икономката пред кикотещите се прислужнички, като си метнала престилката на главата и бързо изтичала покрай него, — ти смърдиш на див звяр. Махай се от тук заедно със смрадната си. И да не се връщаш, преди да си се изкъпал.

Страшно засрамен, Фин захвърлил празните кофи и хукнал към конюшната, където Даниел помагал на баща си да изчисти преградките. Мухите бръмчали около тях, докато те изнасяли примесената с тор слама, и Фин спрял и се загледал, като за пръв път осъзнал мястото им в Голямата къща. Тримата с баща му и брат му

били на дъното, те изхвърляли боклука и остатъците от въглища и пепел.

— К'во ти има? — попитал Даниел, като се облегнал на греблото си и погледнал брат си.

Погледът на Фин бил див и сърдит, а бузите му пламтели.

— Да не си болен, момче? — настоял Даниел и се приближил към него. Спомените за майка им и шестте им братя и сестри, които пламтели от треска, когато болестта ги отнесла, изпълвали съзнанието му и той загрижено сложил голямата си ръка на челото на момчето, за да го провери. То било хладно и той въздъхнал с облекчение. Майка им била мъртва, а баща им обикновено бил пиян, така че Даниел бил поел ролята на глава на мизерното им домакинство и приемал сериозно отговорността за по-малкия си брат.

„Нагърбваш се с тежка задача, момче“ — казвали му съседите. „А си само на четиринайсет години.“ Но те с гордост осъзнавали, че той изглежда почти на осемнайсет с високия си ръст и широки рамене. Всички разбирали, че Даниел О'Кийфи ще израсне хубав силен мъж и ще стане добър съпруг на някое от селските момичета, но малкият Фин бил друго нещо. С тоя вид и обноски ще бъде напаст за жените, шушукали си те над отровните изпарения от уискито и си напомняли, че трябва да заключват дъщерите си, когато Фин О'Кийфи порасне.

Но точно в този момент Фин изобщо не смятал, че е потенциална заплаха за която и да било жена. Той чувствал само дълбок изгарящ срам и се ядосвал на себе си затова, че дори не е знаел как вони.

— Защо не си ми казал? — поискал да знае той, като ритал яростно купчината тор. — Защо не си ми казал, че смърдя като конските лайна? Дори по-лошо. Тя каза като див звяр. И всички ми се смяха. — Сивите му очи били потъмнели от гняв и Пади с учудване гледал сина си.

— Я, момче, ние си миришем като 'сички други. К'во ти става?

Даниел усетил, че се изчервява от срам, докато гледал брат си. Той бил виновен за всичко. Той отговарял за момчето. Трябвало да поддържа къщата чиста, да се грижи да се мият всеки ден и да си перат дрехите.

— Никога не сме смърдели, кат' беше жива мама — сърдито извикал той. Захвърлил греблото, сграбчил Фин за ръката и го завел при помпата. — Сваляй си дрехите, момко — изревал той.

Фин се поколебал. Вятърът бил студен и той знаел, че водата е ледена.

— Хайде! — наредил Даниел и гласът му проехтял в калдъръмения двор толкова силно, че конярите се обърнали да гледат. Те се ухилили, когато Фин набързо смъкнал дрехите си и се свил като мъченик до помпата, криейки с ръце срамните си места, които се били свили като орехчета от студа.

Даниел напълнил поцинкованата тенекиена кофа и го залял с ледената вода. Фин изпищял и всички на двора се разсмели подигравателно, докато Даниел пълнел кофата отново и отново с леденостудена вода и поливал треперещия си гол брат.

— В стаичката до конюшната има чисти чували — казал той накрая. — Увий се в тях и отивай вкъщи. Тази вечер ще ти изперем дрехите и утре никоя слугиня няма да се оплаче, че брат ми смърди.

Фин претичал през гората към пътеката, която водела към тяхната къща. Той треперел от вятъра и се криел покрай плетове, за да не го види някой полугол и посинял от студ, загърнат само с продран стар чувал. Сърцето му се свило, когато чул чаткането на копита по утъпканата пътека, и той надникнал иззад завоя, като се чудел кой ли идва.

Очите му се разширили от ужас, той изохкал силно и се хвърлил по очи в канавката под плета. Конските копита се приближавали към него и той още по-силно притиснал глава към тръните и бодливата трева, като се молел да не го забележат. После чул как конете забавили ход.

— Ей, Сиел, какво е това според теб? — високо произнесло едно звънливо, нахално гласче.

Фин се свил още по-дълбоко в канавката, докато носът му почти стигнал до застоялата зеленясала вода на дъното. Той чул как петгодишната Сиел се разсмяла.

— Мисля, че е див звяр — казала тя. — Може да е мечка, Лили. В Ирландия има ли мечки? — попитала тя несигурно.

— Разбира се, че има. Танцуващи мечки — отговорила Лили. После я осенило вдъхновението: — Знаеш ли какво, Сиел, искаш ли да я накараме да танцува?

— О, Лили! — изпискала развълнувано Сиел, която била не помалко пакостлива от сестра си.

Фин чул тракането на копита, когато подкарали коня към него. После усетил леко побутване, когато Лили се навела от коня си и го смушкала с камшика в ребрата.

— Излизай, излизай, който и да си — пропяла тя.

Той усетил, че тя се смее, и почувствал чистата миризма на сапун от ръцете ѝ, когато обърнал бавно глава, за да я погледне.

— Хайде, мечо — развълнувано го подканила Сиел, като подскачала нетърпеливо на седлото си.

— Ти ще танцуваш пред мен. Нали ще танцува, Лили?

Докато се измъквал бавно от канавката, Фин забелязал как сините очи на Лили се разширили от изненада, а след това в тях се появили искрици смях. Той засрамено навел глава и се увил по-плътно с чувала, като се молел да потъне вдън земя. Тя била последния човек на света, който би искал да срещне.

— Охо — казала триумфално Лили, — това е Фин О'Кийфи. Знаеш ли, Сиел, струва ми се, че под тоя чувал той е гол, както го е майка родила.

— Гол. О-у! — Сиел била шокирана. Въпреки че била толкова малка, дори тя знаела, че човек не може да се разхожда в Арднаварна без дрехи.

Фин забил брадичка в гърдите си.

— Аз... изцапах си дрехите — промърморил той. — Брат ми ме изми с помпата в двора на конюшната... Отивах си вкъщи, когато ме настигнахте.

Дванадесетгодишната Лили го изгледала с интерес. Тя познавала Фин О'Кийфи от рождението си. Те с Фин били родени в един и същ месец и през една и съща година и тя била свикнала да ги вижда с брат му наоколо. Двамата работели в конюшната и в градината, като непрекъснато вършели някаква работа. Тя била ходила с лейди Нора в къщичката им след смъртта на майка му и на всичките му братя и сестри, за да занесе голяма кошница с храна за помена. Познавала и грозния му баща Пади О'Кийфи: баща ѝ винаги го наричал „пиян глупак“, но казвал за него „знае как да се оправя с конете“. Пади О'Кийфи не усещал, че собственият му син смърди, но знаел какво да прави, ако някой кон куцал или не искал да яде. А пък големият му брат Даниел бил истински мечок. Не бил хилав като този. Макар че

момчето имало хубаво лице. Освен това била чувала, че той умее да говори добре и че е заядлив като нея.

Тя хвърлила един поглед на сестра си и я попитала:

— Сиел, наистина ли искаш да го накараме да танцува?

— О, да, да. Да, моля ти се. — Сиел развълнувано отметнала червените къдрици от очите си. — Можем ли да го накараме веднага, Лили?

Лили изправила гръб на седлото си. Тя високомерно вирнала брадичка. Погъделичкала го по ребрата с камшика си и казала:

— Танцувай, Фин О'Кийфи. Танцувай като истинска дива мечка за малката ми сестричка.

В очите му пламнал гняв.

— Няма да танцувам като мечка нито за мис Сиел, нито за който и да било — изкрещял той.

— Ще танкуваш и още как — заядливо се навела Лили към него. — Заповядвам ти да танкуваш.

— Танкувай, танкувай, танкувай — пропяла развълнувано Сиел. — Танкувай, мечо.

Фин изпитал симпатия към нея. Тя била още малка. Ей, освен това била дъщеря на Негова Светлост, защо да не й достави удоволствие? Той здраво стиснал чувала на слабните си и бавно се завъртял няколко пъти по средата на пътеката.

Сиел плеснала с ръце, а Лили се разсмяла.

— По-бързо — извикала тя, — по-бързо, мечко.

— Повече няма да танкувам — казал той сърдито, като чул смеха й. — Искан само да зарадвам момиченцето.

Те се втренчили един в друг. Тя била страшно изискана с лондонския си маниер на езда, белите си копринени чорапи и малката шапчица върху черните къдрици. Свежа и чиста, с розови бузи, бяла кожа и подигравателни сини очи. А той стоял бос, загърнат с чувал и току-що измит от вонята.

Извърнал се сърдито, за да не вижда подигравателния й поглед, и тръгнал по пътеката към дома си.

— Не съм те освободила, Фин О'Кийфи — извикала Лили след него.

— Казах ти, че повече няма да танкувам — сърдито извикал той през рамо.

Чул шума от приближаващите копита и вдигнал очи точно когато тя се изравнила с него. Тя се навела от седлото с протегнатата ръка, грабнала чувала му и го издърпала, като го оставила чисто гол по средата на пътеката.

— Божке — изкрещял той и скръстил ръце над срамните си части, докато Лили триумфално размахвала парцала над главата си. — Божке, милейди — изкрещял отново, като се превил одве и хукнал по пътеката колкото му държали краката, по-далеч от нея.

— Ох, Лили, виж дупето на танцуващата мечка — чул как извикала Сиел. Последвал подигравателният смях на Лили и всеки звук се забивал в сърцето му като гвоздей на унижението, докато тичал да се скрие вкъщи.

— Да не кажеш на някой какво е станало — предупредила Лили малката си сестричка, докато яздели обратно към конюшната.

— Защо? — невинно попитала Сиел.

— Защото на татко няма да му хареса — обяснила й Лили, леко засрамена.

Един коняр, облечен с униформата на Молино, която се състояла от раирана риза в зелено и бяло, зелена жилетка и бежови бричове, дотичал, за да им помогне да слязат от конете, но Лили не му обърнала внимание. Тя пъргаво скочила от седлото и пресякла двора, а Сиел подтичвала до нея. Когато минавала покрай купчината тор, Лили се намръщила.

— Ама че воня — казала сърдито тя. Погледнала Даниел: мръсен и рошав, той стоял облеган на греблото си и я наблюдавал. — Постарай се веднага да изкараш този боклук — наредила му тя, — или когато баща ми се върне, ще му кажа, че конюшната е страшно мръсна.

Тя отминала, а Сиел погледнала със съмнение първо тях, после купчината тор, и затичала след сестра си.

— Днес вече за втори път се оплакват, че покрай нас смърди — казал Пади и се ухилил с беззъбата си уста.

— Ей, това ще е последно — закарнал се Даниел и се загледал сърдито след тях, като си мислел каква важна и могъща принцеса е тя. Искало му се да е на мястото на баща й, за да я ритне отзад.

Когато минавали през каменната арка, която отделяла конюшните от останалите сгради, Сиел се обърнала, за да му махне. Той ѝ махнал в отговор и се усмихнал засрамено.

— Ей, малката е много сладко хлапе. А и лейди Лили си е още дете — казал той великодушно, забравил за момент, че е само две години по-голям от нея, а от него очакват да се държи вече като мъж. Брат му Фин пък, който бил на нейната възраст, също работел наравно с мъжете и нямал майка да се грижи за него. Той раздрусал лопатата и започнал да прехвърля боклука в една количка, за да го изкарат от двора.

Лили минала по каменния коридор, следвана по петите от Сиел, както обикновено, сякаш ги свързвала някаква невидима верига. Изкачили се по голямата вита стълба до втория етаж и продължили по дългата веранда покрай редиците махагонови врати, които били толкова високи, че стигали почти до тавана. Между всеки две врати имало мраморни колони, в чиито основи били гравирани бюстове на римски императори и гръцки воители, а облицованите с тъмнозелени тапети на цветя стени били покрити с огромни картини. Добре лъснатият дъбов под бил постлан с дълъг червен килим, който стигал чак до двойната врата в отсрещния край на коридора, която водела към детското крило.

Внезапно вратите се отворили широко и оттам надникнала разтревожена слаба жена.

— Ето ви и вас — сърдито извикала тя. — Къде ли не ви търсих.

— Излязохме само да пояздим, мис Найтингейл — казала Лили на гувернантката и ѝ се усмихнала мило. — Трябваме ли ви за нещо?

Мис Найтингейл сърдито изсумтяла и очите ѝ се замъглили от яростни сълзи.

— Много добре знаете, че трябваше да дойдете за уроците си. Вижте кое време е вече. Цялата сутрин е загубена.

— Не и за мен, мис Найтингейл — пропяла Лили, като се шмугнала край нея и пъргаво изтичала по тесния коридор към стаята си. Тя се хвърлила на леглото, като ритала с крака във въздуха и умирала от смях при спомена за това, как Фин О'Кийфи танцувал като мечка по нейна заповед и после тичал по пътеката гол, както го е майка родила.

— Видя ли го, Сиел? — попитала тя, когато Сиел със смях скочила на леглото до нея. — Видя ли го само какъв беше? О, той никога няма да ми прости. Никога. Сигурна съм.

— Сигурно ще ти прости — казало малкото ѝ сестриче, като я гледало с възхищение. — Всички винаги ти прощават, Лили.

И той, разбира се, го направил. Тя го видяла на следващия ден, когато помагал на брат си да излъска капрата на каляските.

Двете със Сиел били ходили в парника да крадат от гроздето, предназначено за вечеря. Устните им били изцапани с издайнически виолетови петна и Лили се опитвала да ги избърше с края на розовата си памучна пола. Тя погледнала косо към Фин. Той я наблюдавал с крайчеца на околото си, макар да се преструвал, че не я забелязва, и тя се усмихнала заговорнически на Сиел.

Сега, когато можела добре да огледа лицето, а не задника му, си помислила, че то е интересно. Освен това бил хубав.

— Наистина ли се държах лошо с него, Сиел? — прошепнала тя и малката Сиел силно тръснала червените си къдрици.

— О, да, Лили — силно прошепнала тя. — Много лошо се държа.

— Гадна ли бях? — попитала тя и прехапала устни.

— Да, беше — потвърдила Сиел.

— Добре тогава. Май няма какво да се прави.

Лили оправила полата си и тръгнала право към него. Протегнала ръка и казала мило:

— Сестра ми казва, че вчера съм се държала гадно с тебе, така че идвам да ти се извиня.

Тя гледала Фин с протегнатата ръка, блестящите ѝ сини очи били самата невинност и на него му се сторило, че този ден мъчителната му прилича на истинско ангелче.

— Е? — попитала нетърпеливо Лили. — Приемаш ли моето извинение или не?

— Да, милейди — отговорил той, като изтрил ръка в крачола си и внимателно поел десницата ѝ. Тя била мека като глухарче и той ѝ се усмихнал, а цялото му лице светнало.

— Като се смееш, ми харесваш повече — казала Лили, — отколкото когато виеш като призрак. — Тя му се усмихнала, навела се към него и прошепнала:

— Няма да кажа на никой какво се случи. Поне засега, де. Докато правиш каквото ти кажа.

Той се отдръпнал враждебно, а в сивите му очи се появило подозрение.

— К'во си си наумила?

Лили въздъхнала преувеличено.

— Няма от какво да се страхуваш...

— Хич не ме е страх от тебе — извикал той, а лицето му отново почервенияло от гняв.

— О, ти си невъзможен, Фин О'Кийфи — тропнала с крак Лили и ядосано го стрелнала с поглед. — А аз исках само да те помоля утре да пояздиш заедно с мен.

— Да пояздя с тебе ли? — той я погледнал опулен от изненада.

— Казват, че си добър ездач. Почти колкото мене. Мислех, че можем да се надбягваме по пътеката. Утре на зазоряване. — Тя свила слабите си рамене. — Но ако ти се страхуваш, аз естествено...

— Винаги ще те надбягам.

Тя отново го била хванала натясно и много добре го осъзнавала. Фин разбрал по очите ѝ, че тя се забавлява, и се запроклинал, че се е хванал на въдицата. Той погледнал високата ѝ стройна фигура. Тя все още била дете с розовата си памучна рокля, петната от грозде покрай устата, с рошавите си черни къдрици и блестящите като скъпоценни камъчета очи на хубавото си лице и с малката си сестричка, която се държала за полата ѝ. Сърцето му се разтуптяло, после потънало някъде в стомаха му.

— Ти си само едно момиче — казал той и се ухилил до ушите. — Утре ще разбереш, че не можеш да се сравняваш с мъж като мене.

— Мъж ли? — тя вирнала брадичка и го измерила от глава до пети. — Ще видим дали си мъж или момче, Фин О'Кийфи. Утре на зазоряване.

Тя си отишла с весело подскачане, като държала Сиел за ръката, а той я гледал с доволна усмивка и вече си представял как язди редом с нея по пътеката.

— Какво беше това? — попитал Даниел, докато лъскал винаги светещата от чистота бутилковозелена карета. — И що се хилиш така тъпо?

— Ми нищо — казал безгрижно Фин. — Побъбрихме си с лейди Лили. А тебе т'ва изобщо не те засяга.

На следващата сутрин Лили станала и се облякла още по тъмно. Тя погледнала с обич сестричката си, която още спяла с отворена уста и здраво стиснати очи. Тъмночервените ѝ мигли били като мънички завеси над издутите ѝ бузки.

Лили се усмихнала, докато се измъквала безшумно през вратата, а двата ѝ любими далматинеца, Фергал и Мъркюри, я следвали по петите. Останалите ѝ четири кучета спели в конюшната и когато тя минала през арката и отишла в двора, те се разлаяли радостно и скочили да я посрещнат.

Фин стоял, небрежно облегнат на вратата на конюшната, сякаш бил там от часове.

Тя погледнала чакащите ги коне и после пак него. Любимият ѝ петгодишен кон вече бил оседлан заедно с един стар бегач, който бил добър навремето, но отдавна престарял.

— Не може да яздиш този кон — казала тя заповеднически, като стъпила на специалната платформа и яхнала собствената си кобила, водена от един коняр.

— А ти да не би да искаш да яхна понито на сестра ти, та да се хвалиш, че си надбягала като нищо Фин О'Кийфи? — ядосано попитал той.

— Този кон е стар. Кажи на коняря да ти даде Мърчант Принс.

Мърчант Принс бил любимия кон на баща ѝ и Фин знаел това. Той казал буйно:

— Няма да яхна най-добрия кон на Негова Светлост. За нищо на света. Ако нещо му стане, цял живот не мога да го платя.

Лили се намръщила; тя мислела, че пак ще се хване на въдицата, но той постъпил разумно. Мърчант Принс бил жребец и единственият човек, който може да се справи с него, бил баща ѝ. Конят бил ценен и Фин не искал да рискува да ядоса баща ѝ или да повреди животното. Но ако конят му не бил добър, нямало да е интересно.

— Добре тогава. Вземи Пънч — казала тя, като подкарала кобилата си под каменната арка и продължила по посипаната с чакъл алея към пътеката, която водела от къщата до морето.

Фин се метнал на Пънч като вихър и тръгнал редом с нея под преплетените дървета.

— Знаеш ли, баща ми е в Париж — подвикнала тя. — Нямаше да разбере за Мърчант Принс.

— Не, лейди Лили, можеше и да не разбере. — Той смушкар коня си, за да се изравни с нея. — Но аз щях да си знам.

Тя го погледнала заядливо.

— Значи го направи от честност, а не от страх, така ли?

Той я изгледал сърдито:

— О, по дяволите, мисли си к'вото искаш — извикал той и продължил по скалистата пътека към морския бряг.

— От тук ще тръгнем — казала Лили и се изравнила с него. — Ей от онова дърво във водата. Ще тичаме до края и после обратно.

Той огледал разстоянието.

— Това е повече от една миля.

— Да — тя се усмихнала и бързо извикала: — Готови, старт!

Излетяла напред като куршум и Фин се ухилил, пришпорил коня си и я последвал.

Лили яздела като мъж и усещала равния ход на коня под себе си. Утрото било хладно и мъгливо. Пясъкът под копитата на конете скърцал, а въздухът овлажнявал кожата ѝ и тя високо изкрещяла от възторг. Чувствала се в хармония със своя свят и с природата си и толкова близо до Бог, колкото изобщо може да се доближи човек. Бързо се обърнала, за да види Фин, и точно в този момент той прелетял покрай нея.

Той се бил навел ниско на шията на коня като жокей, за да го освободи от теглото си и така да увеличи скоростта му. Тя препуснала лудешки след него, като се смеела и крещяла, докато завили заедно и хукнали обратно по пътеката, рамо до рамо. Чак на последните десетина метра той се отдръпнал и я оставил да спечели.

Усмихнал ѝ се триумфално, като очаквал тя да се скара с него или да се нацупи и да го обвини, че я е измамил. Но тя го изненадала.

— Излиза, че са били прави, Фин О'Кийфи — казала тя задъхано, а очите ѝ светели от възторг. — Ти наистина си бърз като вятъра и два пъти по-добър от него.

Когато връщали конете обратно по пътеката, тя го попитала:

— Ще дойдеш ли утре да пояздим пак? На зазоряване?

В гласа и нямало никаква подигравка и усмивката ѝ наистина била приятелска. Бузите ѝ били по-розовели, а влажната ѝ черна коса — прилепнала към главата. Тя му заприличала на малко момче с тясната си морскосиня блуза и мъжки бричове. А когато го гледала с големите си, невинни сини очи, си мислел, че с радост би яздил с нея всяка сутрин през целия си живот.

— До утре — съгласил се той с чувството, че животът не може да му предложи по-голямо удоволствие.

ГЛАВА 14

Родителите на Лили заминали на гости в Европа и нямало кой да ѝ попречи да се сприятели с най-презрения слуга на баща си. Така или иначе, тя винаги играела край конюшните и там се чувствала съвсем като у дома си. За ужас на майка си била усвоила езика на конярите и дори нея наричала „мамче“, както била чула от селските деца. Така по свой начин изразявала обичта си към майка си, макар че я наричала така само насаме вкъщи. В обществото двете със Сиел употребявали официалното обръщение „мамо“ и дори татенцето ставало „татко“.

Всяка сутрин, преди още да порозовее небето, тя била на крак, облечена с блузата и бричовете си.

— Къде ходиш всяка сутрин? — ревниво я питала Сиел, когато се събуждала и я виждала как се облича.

— Отивам да пояздя с Фин — прошепвала тя и слагала пръст на устните си, докато се измъквала от стаята, в която спели заедно, защото Сиел отказвала да спи в детската стая. Тя винаги искала да бъде заедно с Лили.

На Лили ѝ харесвала не само ездата. Харесвало ѝ също, когато връзвали конете си и заедно сядали на скалите, за да гледат океана, чиито вълни се разбивали в западния бряг на Ирландия, и си говорели за разни неща.

— Аз те помня от малка — казала тя на Фин, като се излегнала заглеждана в синьото небе и навивала плитката на пръста си. — Все стоеше в двора на конюшната и се криеше или зад някоя врата, или в стаичките, или в купите сено и гледаше.

— Аз пък те помня как яздеше понито, когато беше може би на три години. Баща ти беше вързал ръцете ти зад гърба, за да те учи как да пазиш равновесие, и конярят ти водеше коня покрай блатистото място в двора, та ако паднеш, да е на меко и да не се удариш, а ти се смееше, като че ли всичко бе на шега. Въобще не те беше страх — казал той с възхищение.

Тя продължила да гледа безмълвно небето около минута, после казала:

— А аз си спомням, когато умря майка ти и всичките ти помалки братя и сестри. Тогава дойдох у вас. Майка ми беше взела една голяма кошница с храна за помена и си спомням как се разплака, когато ви видя вас двамата. — Тя седнала и погледнала Фин в очите. — Спомням си как изглеждаше: лицето ти беше толкова бледо и слабо, че приличаше на маска на светлината на свещите, които бяха поставени на всичките малки ковчези. Опитах се да си представя как ли се чувстваш, след като си изгубил всички, които си обичал. Но не можах, защото никога не съм го изпитвала. Искях да ти кажа колко ми е жал, но не можах. Но сега мога. — Лили се навела напред и го целунала по бузата. — Ето така — казала тя виновно.

Фин допрял с ръка лицето си на същото място, където го била целунала. Той имал чувството, че се е издигнал и лети заедно с чайките. Сърцето му отново подскочило като онзи път и после потънало в стомаха му.

— Много мило от твоя страна, лейди Лили — казал той срамежливо.

— Никога вече не ми викай така — казала тя строго. — Ти си ми приятел и ще ми викаш Лили.

Той си помислил, че сигурно ще мине много време, преди да посмее да я повика по име, може би дори години; струвало му се много неучтиво. Но още същото лято започнали да си викат Фин и Лили и си споделяли такива неща, които не биха казали на никой друг.

Той ѝ казал истината за това, как сърцето му се разкъсвало, когато майка му и малките му братя и сестри умрели, а Лили му признала как плакала седмици наред, когато кучето, което имала от петгодишна, се хванало в капана на един браконьер и тя го намерила с изпочупени крайници и обляно в кръв. Трябвало да застрелят бедното животно и тя никога нямало да го забрави. Той ѝ показал самодивските полянки в гората и ѝ разказал старите истории за елфи и феи, приказки за духове и призраци. А тя му показала как го е нарисувала, яхнал Пънч с развети от вятъра черни кичури.

— Имаш хубави очи — срамежливо добавила тя.

Приятните дни на свободата свършили бързо.

Баща ѝ и майка ѝ се върнали от дългото пътуване в чужбина и Лили и Сиел хукнали през каменния коридор с развълнувани викове, когато чули шума от каретата по чакъла. Уилям, който бил на тринайсет години и сериозен като кукумявка с очилата си с телени рамки, ги изгледал пренебрежително.

— Вие сте само две парцаланки — казал той презрително.

Икономът строил усмихнатата прислуга в редица в залата и отишъл на стълбите, за да посрещне господаря и господарката си, а Сиел и Лили се шмугнали между краката му, по-весели дори от зарадваните кучета, които вече тичали към каретата.

— Скъпо момиче — избоботил лорд Молино, като грабнал Лили в прегръдките си и я целунал с любов. — Липсваше ми. Ти също — добавил той, като целунал Сиел по къдравата главичка. — Хайде, ела да ми кажеш какво си научила, след като заминах. И какво си правила.

— Ей, повече беснееше, отколкото учеше — измърморил под носа си икономът, докато лорд Молино минавал покрай него към залата. Всички слуги знаели, че Лили язди с Фин. Пади О'Кийфи се фукал с това всяка вечер в кръчмата, но никой от тях не го одобрявал. Приятелството било едно на ръка, но макар че лейди Лили била още дете, те знаели, че тя трябва да се държи на положение.

Лейди Молино топло поздравила слугите си. Тя се здрависала с всички, докато минавала покрай редицата, и питала за семействата им, а те ѝ се усмихвали с обич. Но с Негова Светлост било различно. Той минал бързо покрай тях и едва им кимнал. Към него те проявявали само почит и уважение. Е, да, това му принадлежало по право, признавали те. Но съзнавали, че повече нямало да има дълги спокойни вечери в слугинската зала, докато семейството не си стегне багажа отново и не замине в Дъблин за Коледните празници.

Когато лорд Молино си бил вкъщи, в Голямата къща царяло напрежение и всички се суетели. Първата му работа била да провери конюшните.

— Майка ти отговаря за къщата — казал той на Лили, — но моят свят е тук, скъпото ми момиченце. Твоят също, защото знам, че приличаш на мен.

Сините му очи, които били подобни на нейните, ѝ се усмихнали и тя се усмихнала възторжено в отговор, като си мислела какво чудо е, че има такъв чудесен баща. Особено когато го сравнявала с Пади

О'Кийфи, свит като паяк в ъгъла на двора, съсухрен и грозен, със зачервен пиянски нос и светли, воднисти очи. Тя си мислела за Фин и Даниел и си мечтаела да има такива хубави синове.

Баща ѝ се държал любезно с Пади, както с всичките си работници, ако човек се абстрахирал от острата властническа нотка в гласа му, която ги карала да се разтреперват.

— Падрег О'Кийфи — повикал го той, — ела тук и се покажи да те видя.

Лили се разсмяла, когато Пади се довякъл с късите си криви крака, а дългите му ръце се клатели. Той приличал на старо шимпанзе. Баща ѝ се намръщил.

— Никога вече не прави така, Лили — скастрил я той, като за миг кипнал, — тези хора работят при нас и ние сме отговорни за тях. Те не са щастливци като теб, но това не означава, че трябва да им се подиграваш.

— Извинявай, татенце — Лили кротко свела глава и го погледнала с крайчеца на окото си. Той я потупал утешително по рамото.

— Няма значение — казал той с усмивка. — Няма защо да се разстройваш. Знам, че не искаше да направиш нищо лошо. Просто никога не се замисляш.

Фин стоял на вратата на стаичката до конюшната и безмълвно наблюдавал представлението. Гледал Лили, която този ден яздела Джеймстаун, седнала настрани. Тя изглеждала лейди от главата до петите, както стояла до важния си баща. Сутрешната им езда по пътеката му се сторила като сън, а и Лили изобщо не го поглеждала, макар че баща ѝ му кимнал, докато слушал объркания разказ на Пади за кучетата, конете и браконьерите през седмиците, когато отсъствал.

— Това синът ти ли е? — попитал лорд Молино, като посочил Фин с камшика си.

— Да, Ваша Светлост, туй е Фин. А другото ми момче, Даниел, е оня здравеняк там, на двора. Само на четиринаесе, Ваша Светлост, ама я го вижте к'ъв е едър.

— Сигурно го е наследил от Брайън Бору — казала сериозно Лили и баща ѝ я погледнал отчаяно, но в ъглите на устните му била затаена усмивка.

— Може би, лейди Лили, може би — бързо се съгласил Пади.

— Доведи момчетата тук — наредил лорд Молино. — Искам да поговоря с тях.

Пади кимнал на синовете си и те дошли и застанали пред своя господар и повелител, като държали почтително шапките си в ръце. Фин усещал погледа на Лили върху себе си, но не посмял да я погледне. Вместо това смело се вгледал в лорд Молино. Дори със самото и каскета от туид господарят му изглеждал всемогъщ аристократ и земевладелец от главата до петите и той осъзнавал, че този човек има пълна власт над живота му.

— Без него ще останем без покрив над главите — бил му обяснил брат му, когато той се оплаквал от лошата храна и парцаливите си дрехи в зимния студ. — Без него няма да имаме храна. Няма да имаме торф в огнището. Няма да имаме дрехи на гърба. Без лорд Молино и Арднаварна и нас няма да ни има. — В очите на Даниел се появил яростен блясък. — Ирландците винаги са живели така — горчиво промърморил той и се загледал в димящия торф, сякаш сънувал лош сън.

— И двете ти момчета са много хубави, Пади — казал бащата на Лили, като ги измервал от глава до пети и преценявал яката като на вол снага на Даниел и тънката жилава фигура на Фин. — Чух, че по-малкият много разбирал от коне.

Фин отметнал тъмната си коса от очите. Той бързо хвърлил поглед на Лили, като се чудел дали тя е споменала нещо, но тя го изгледала хладно, сякаш не го познавала. Той пак се втренчил в обущата си, а лицето му пламнало. Понякога му се искало изобщо да не е срещал Лили Молино.

— Какво ще кажеш да станеш личен коняр на децата ми? — попитал лорд Молино Фин. Той не се усмихвал, но гласът му звучал искрено и предложението му несъмнено било щедро.

Фин гордо вирнал глава.

— Това би било чудно, милорд. — Даниел бързо го ръгнал в ребрата и той добавил забързано: — Благодаря ви за работата, сър. Ще направя к'вото мога за малките, сър — добавил той, макар че всъщност само Сиел била по-малка от него.

— Бих искал да помагаш на лорд Уилям — продължил лорд Молино. — Синът ми има нужда от някого на своята възраст, за да му

се довери. Надявам се на теб, Фин О'Кийфи, да направиш от него ездач, защото аз се провалих.

— Обещавам ви, сър — казал нетърпеливо Фин. Той харесвал Уилям и си мислел, че знае как да му помогне да преодолее страха си и омразата към конете.

Лорд Молино разгледал Даниел. Макар че държало почтително шапката си в ръка, момчето го гледало смело и нямало съмнение, че физиката му е впечатляваща за четиринадесетгодишно момче. Той казал:

— Даниел, ти ще работиш с О'Дуайър, главния ловджия, а когато имам гости, ще му помагаш. Освен това можеш да работиш с пазачите в гората. Научи всичко, което можеш за тази работа, за да ми помагаш на лов.

— Да, сър. Благодаря ви, Ваша Светлост — лицето на Даниел светнало. Той се издигал от досадната работа по чистенето на мръсотията и лъскането на каретите до изучаването на занаят. За момче като него това било голяма крачка нагоре и той го съзнавал.

— Говорете с наместника по недвижимата собственост за униформите — наредил лорд Молино и се отдалечил заедно с дъщеря си.

Фин ги изпратил със замечтан поглед, когато завили към арката. Лили му била приятелка, но дори не го погледнала. Изглеждала толкова далечна и различна. Той вече се готвел да се обърне разочаровано, когато тя се извърнала и му намигнала. Лицето му разцъфнало в усмивка. Тя все пак не го била забравила. И той знаел какво означавало това намигване. Че щом ще бъде неин личен коняр, ще може да я вижда по всяко време. Пак можели да яздят заедно сутрин. Нищо не се било променило — всичко вървяло на добре.

Сърцето му се разтуптяло и той нетърпеливо погледнал брат си. Даниел му се усмихнал в отговор.

— Извадихме късмет, Фин — развълнувано извикал Даниел. — Това е пътят към успеха.

ГЛАВА 15

Сиел Молино смятала, че да имаш сестра като Лили е най-хубавото нещо на света, но двете били напълно различни, както физически, така и по темперамент.

Сиел била по-дребна и набита от високата си, стройна сестра. Много весела и енергична, но винаги послушна, докато Лили имала избухлив характер и била буйна. Освен това дори в детинските си пакости Сиел винаги проявявала предпазливост и се страхувала какво ще стане, ако я хванат, докато Лили просто никога не се замисляла за последствията.

В детството си Сиел била съучастничка на Лили в пакостите, макар че понякога ѝ се струвало, че идеите обикновено хрумват на Лили, а винаги тя извършва самите провинения. Лили хващала мишките и паяците, обаче Сиел ги поставяла в леглата на гувернантките; Лили измисляла номера, но всъщност Сиел запретвала високо ръба на полата на гувернантката, докато Лили я разсейвала, и оставяли бедната жена да се разхожда по къщата и всички да видят кюлотите ѝ.

На Лили ѝ дошло наум да пуснат нафталин в баните на гостите вместо френски соли за вана и пак Лили решила двете да се преоблекат като слугини, като причаквала истинските прислужници на стълбите и вземала каните с вода, за да ги отнесе в баните на най-важните гости на родителите си. Пак Лили измислила да се измъкнат от леглата си, да се облекат като разбойници с шапки с пера и да закрият лицата си с червени копринени кърпи, после да галопират в спящото село с убийствена скорост и да стрелят с пистолет, което карало стреснатите хора да изскачат от леглата си. И отново Лили решила да се измъкнат посред нощ, за да намерят местния казан и да вземат кана уиски.

Сиел си спомняше с потръпване как отпила само една голяма глътка от силния алкохол: той изгорил гърлото ѝ като огън, очите ѝ се насълзили и тя се разкашляла до прилошаване. С Лили не било така: тя

отпила няколко малки глътки и се развеселила като клоун, след което се присмяла презрително на жалкото състояние на Сиел.

Веднъж Лили я предизвикала да прескочи през камъните, които служели като брод през Тревълърс Лийп, над буйната, бучаща, дълбока ледена вода. Сиел се подхлъзнала и можела да се удави, ако Лили не била скочила при нея и не я била спасила с риск за собствения си живот.

Лили била стресната и изпълнена с угризения, докато наполовина я влачела, наполовина я носела през гората към къщи.

— Обещавам ти, че никога вече няма да те предизвиквам да правиш пак нещо подобно, милата ми Сиел, — заклела се тя, а по лицето ѝ се стичали сълзи. — Аз съм виновна за всичко. Забравих, че ти си само едно малко момиченце, а аз съм толкова по-голяма.

— Отсега нататък ще бъда по-отговорна — обещала тя на изплашената си майка, макар че Сиел изобщо не била разказала как Лили я накарала да скочи. Тя никога не издавала Лили. Никой не я издавал, дори слугите.

Сиел проявила лоялност и не казала дори когато Лили шибнала понито ѝ отзад и то се втурнало през полето и през плетовете, докато тя се притискала към него с всички сили, а Фин О'Кийфи галопирал лудешки след нея, като крещял и проклинал, докато накрая понито я хвърлило и тя останала да лежи като мъртва. Лили с плач се отпуснала до нея, а Фин изтичал да вика помощ.

— О, Сиел, Сиел, недей да умираш — викала тя уплашено. — Аз те обичам. Върни се при мен, Сиел. Никога вече няма да правя такива глупости. О, скъпа, скъпа. Просто не помислих:

Но Лили винаги се окайвала така.

Лейди Молино избухнала в сълзи, когато видяла малката си дъщеря, отпусната в ръцете на Дан О'Кийфи. След като прегледал осемгодишната Сиел, докторът заявил, че тя е получила само леко сътресение. Тогава лорд Молино извикал Фин О'Кийфи в кабинета си. Той го изгледал презрително, почервенял от гняв.

— Поверих децата си на твоите грижи — извикал той и гласът му проехтял из цялата къща. — И виж какво им се случи. Как можеш да претендираш, че отговаряш за тях, след като най-малкото ми дете, което най-много се нуждае от грижите ти, е паднало от понито си и се е наранило? Можела, е да се пребие. И вината щеше да е твоя.

Изцапаното със сълзи лице на Лили пребледняло още повече. Тя седяла на ръба на стола си и се взирала в здраво стиснатите си ръце, като избягвала погледа на Фин. Тя го оставила да поеме вината и се молела да не я издаде. Просто не можела да понесе татенцето и мамичка да ѝ се сърдят, а и наистина съжалявала. Пък и Сиел щяла да се оправи, нали докторът казал така, а тя щяла да се отплати на Фин по-късно.

Но тя трепнала, когато чула как баща ѝ казал на Фин, че го понижава в коняр и че той трябва да се благодари на добрите резултати, които бил постигнал с Уилям, за това, че не го уволняват.

— Уилям напредва — казал хладно баща ѝ, — и ти ще продължиш да работиш с него. Но за бога, момче, внимавай какво правиш.

Лили почувствала гневния поглед на Фин, докато минавал покрай нея към вратата. Голяма работа, нали само го понижават в коняр, виновно си помислила тя, и си обещала честно, че ще му се отплати. Щом Сиел оздравее и баща ѝ забравел инцидента, тя щяла да го навие пак да вземе Фин на същата работа.

Тя въздъхнала облекчено, че татенцето не ѝ се сърдело. Той протегнал ръце към нея и казал:

— Ела тук, Лили — и тя изтичала при него. Той я притиснал силно и казал разчувстван: — Знам, че е ужасно, когато един баща обича едната си дъщеря повече от другата, но през цялото време си мислех, че това можеше да се случи с теб, Лили. Представях си, че те виждам полумъртва в ръцете на О'Кийфи. Затова ми се искаше да убия това момче. Защото това можеше да се случи.

Лили отпуснала хубавата си главица на финото вълнено сако на баща си. Тя усещала аромата на лосиона му за след бръснене и чистата миризма на ленената му риза, а също и скъпата пура, която пушел.

— Не трябва да се тревожиш, татенце — казала тя мило. — Аз съм не по-лоша ездачка от Фин О'Кийфи. Отсега нататък ще наглеждам Сиел. Обещавам ти, че понито ѝ никога вече няма да се уплаши.

Лейди Нора я чакала в коридора. Тя познавала дъщеря си твърде добре и хубавото ѝ лице с фини черти се изкривило от гняв, когато я видяла да излиза от кабинета усмихната.

— Искам да говоря с теб, Лили — казала остро тя.

— Да, мамо — Лили забелязала яда на майка си и я нарекла с официалното „мамо“ вместо с топлото ирландско „мамичко“. Тя усетила, че нещо не е наред и неспокойно тръгнала след майка си към малката ѝ дневна стаичка.

— Затвори вратата, Лили — казала лейди Нора. Тя уморено се отпуснала на тапицирания с брукат стол до бюрото си. Намръщила се и посочила на Лили да застане пред нея.

— Не знам каква е истината — сериозно казала тя, — но мога да предположа. Напълно съм сигурна, че ти си виновна за падането на Сиел, както обикновено. Макар че няма смисъл да го казвам на баща ти, защото той никога няма да повярва, че си толкова пропаднала.

Лили я погледнала смаяно. Очите ѝ се разширили от ужас.

— О, мамичко, аз не съм пропаднала. Как можеш да ме наречеш така? — Тя се разхълцала и се хвърлила в краката на майка си. — Не е вярно, мамичко, не е вярно, че съм пропаднала. — Тя се задавяла, държала майка си за коленете и я гледала жално. Не можела да понесе майка ѝ да ѝ се сърди, защото я обожавала почти колкото татенцето си. Стиснала коленете ѝ още по-здраво. — Моля ти се, не говори така. Аз просто не размислих.

— Ти никога не размисляш, докато не стане прекалено късно, Лили — хладно казала майка ѝ. — Това е сериозен недостатък в характера ти и трябва да се опиташ да се промениш.

— Но как да се променя? — попитала разплакано Лили. — Аз съм си такава. Тъпо, глупаво момиче, което никога не мисли.

— Никой не е само такъв, какъвто си е — поомекнала лейди Нора. — Всеки може да се промени. Иначе всички ще бъдем диваци и няма да сме по-добри от невежи деца.

— Да, мамичко.

Лили навела глава и лейди Нора въздъхнала, загледана в трудната си малка дъщеря.

— Ти си вече почти на тринайсет години, Лили — казала тя накрая. — Чудя се дали вече не е време да те изпратим да учиш една година в Англия. Може би учителите ще ти вдъхнат страх от бога, защото аз определено не мога.

— Божке, мамичко — скочила на крака Лили. — Не можеш да ме изпратиш в училище.

— Моля те да не използваш езика на конярите, когато разговаряш с мен — казала студено лейди Нора. — Още днес ще говоря с баща ти по този въпрос. Междувременно ти ще се извиниш на сестра си и няма да се отделяш от леглото ѝ в болничната стая, като се опитваш да ѝ попречиш да умре от скука, след като е оцеляла при падането от понито. Ще ядеш в детската стая и една седмица няма да излизаш от къщата. Ясно ли е?

— Да, мамичко. Разбира се. — Лили приела наказанието си без съпротива; в края на краищата тя си го заслужавала. — Само че за училището, мамичко...

— Можеш да си вървиш, Лили — казала майка ѝ и се заела с книгата на бюрото си. — И помни, че не искам да те виждам навън през следващата седмица.

Лили отчаяно се измъкнала от стаята. Не че имала нещо против да прави компания на Сиел, а и в никакъв случай не искала да ходи в конюшната, защото там бил Фин О'Кийфи, който ѝ бил страшно сърдит, но това с училището в Англия направо я плашело. Тя решила да говори с баща си при първа възможност, дори ако това означавало да наруши току-що даденото на майка ѝ обещание да не се показва долу цяла седмица.

Лили изчакала да мине вечерята. Този ден като никога нямали гости и тя знаела, че майка ѝ сигурно е в будоара си, където бродирала калъфки за комплекта от четиридесет стола от Шератон.^[1]

— Това е работа за цял живот — казвала тя, като избирала различни шарки за всеки стол и мото, което било изписано по ръба във вид на панделка.

Луничките на Сиел изпъквали като петна върху млечнобялото ѝ лице, а главата ѝ била превързана с голям бинт. Тя въздъхнала, когато сестра ѝ отворила вратата и надникнала навън.

— Ох, Лили — неспокойно въздъхнала тя, — ако те хванат, този път със сигурност ще те напляскат.

— Няма да ме хванат — обещала ѝ Лили и тихо затворила вратата след себе си.

Коридорите били осветени от лампи, както и цялата къща. Никой не мислел за икономии, защото нямали нужда от тях. Лорд Молино обичал къщата му да е осветена като коледна елха.

— Така прилича на фар, че ако му потрябвам на някого, да знае къде да ме намери — казвал той с гордост. — Също като фамиленото знаме на покрива, което показва, че съм в имението.

Лили внимателно се промъкнала по осветения коридор покрай редицата врати и слязла по стълбите до първия етаж. Слугите били предупредени, че ѝ е забранено да слиза на долния етаж и тя внимателно огледала коридора към будоара на майка си. Но била избрала най-подходящото време; слугите вечеряли, а стаята на майка ѝ била затворена.

Безшумно притичала по последните стъпала, пресякла хола и минала по коридора към западното крило и библиотеката, защото знаела, че баща ѝ ходи там всяка вечер след вечеря, за да си изпуши пурата, да изпие чаша порто и да чете „Айриш таймс“.

Тя леко открехнала вратата и надникнала към рафтовете с подвързани с кожа книги и комплект глобуси на древния свят, към тежките масички с подобни на лапи крака и ниските столове от зелена кожа. В огнището горял огън, а над главата на баща ѝ се виел син дим. Той седял на любимия си стол пред огнището, облечен с тъмен кадифен смокинг, и четял вестник, точно както тя предполагала. Бил обърнат с гръб към нея и не я бил чул да влиза.

Тя се промъкнала до него и закрила очите му с ръце.

— Познай кой е? — прошепнала тя.

Той се обърнал с учудване.

— Скъпото ми момиченце, не трябва да идваш тук. Нали майка ти е забранила?

— Знам, татенце, знам. Просто бях много разстроена. Не заради наказанието, то е справедливо. Знам това. Става дума за училището в Англия. О, татенце, миличък, моля ти се, не ме изпращай там. Не мога да го понеса. Какво ще правя цял ден в това училище? Сама в Англия? Ще ми бъде толкова тежко. Изобщо няма да те виждам и ще ми бъде толкова мъчно за теб.

Тя инстинктивно усещала какво да каже, за да го убеди. Нямало да има полза, ако кажела: „Не ми се ходи на училище, не искам онези строги учители да ми нареждат какво да правя.“ Но вместо това тя му казала точно което искал да чуе: че не може да понесе да напусне Арднаварна и него. И била искрена.

Изпълненият с обич поглед на лорд Молино срещнал загрижените очи на дъщеря му.

— Освен това — добавила Лили и затрепкала с мигли към него, — там ще ми бъде толкова скучно, че сигурно ще се държа още по-непослушно.

Той се засмял и се предал без борба.

— Утре ще поговоря с майка ти — обещал ѝ той. — Хайде сега, тичай в леглото, преди да те е хванала.

— Лека нощ, скъпо татенце. И наистина съжалявам за Сиел. — Тя се хвърлила на врата му и го целунала с обич. После с преувеличен страх се запромъквала през стаята. На вратата се обърнала с пръст на устните си и непослушно пламъче в погледа и той се разсмял.

— Маймунка такава — нежно казал той и когато тя затворила тихо вратата, пак се задълбочил във вестника си.

---

[1] Томас Шератон (1751–1806), английски мебелист, създател на едноименния стил, чиито мебели се характеризират с прости линии и изящни пропорции — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Уилям спокойно яздел до Фин. Той се взирал в пространството, но си мислел за новия си телескоп и за съзвездията на небето. Уилям не бил атлет и макар че бледото му лице било привлекателно като на всички представители на рода Молино, никой не би го нарекъл хубавец. Той бил висок и слаб като Фин, но приликата свършвала дотук. Фин имал широки рамене, гладък корем и тесни бедра; той притежавал истинска, жилава сила и държал главата си гордо изправена. „Прекалено горд е, отколкото се полага на един селянин“, мърморели онези, които му завиждали за бързия напредък в Арднаварна. Освен това Фин не бил просто хубавец със слабото си лице и изпъкнали скули, резки черти и широка чувствена уста. А сивите му като небето очи с тъмни мигли взимали ума на всички момичета на няколко мили наоколо, макар че бил едва на тринайсет години.

Всъщност не Фин О'Кийфи, а Уилям приличал на селяк. Светлата му коса била разрошена, очилата му — замъглени от дъжда, а приятното му бяло лице — гладко като на дете. Той бил закъснял както обикновено и навлякъл дрехите си за езда много набързо. Някои от копчетата били закопчани накриво, а други изобщо не били закопчани и макар че бил обул обувките си правилно от втория опит, забравил шапката си.

Той се полюлявал отпуснато на седлото с прегърбени рамене и протегната напред глава. Фин го погледнал и въздъхнал дълбоко. Колкото и да се стараел, нямало начин да превърне лорд Уилям Молино в ездач. Можел да се надява само, че момчето няма да падне от седлото и да си счупи врата.

Мислите му отново се насочили към Лили и той изохкал гласно. Бил готов да се закълне в господ, че някой ден ще я убие.

Уилям не му обърнал никакво внимание: той присъствал само телом, духом бил пак в училището си. Не че бил най-добрият ученик в Итън; бил прекалено самовглъбен и академичен, но обичал

английската литература и поезия и страстно се интересувал от астрономия. Освен това обичал да стои край реката дори в лютия зимен студ, защото бил запален наблюдател на птиците.

Той се забравял и губел представа за времето, когато лежал по корем с притиснат към очите бинокъл и гледал птиците; но не по-малко удоволствие изпитвал да се свие на някой стол и да се задълбочи в книгата си. Пишел трактати за птиците, които наблюдавал, за звездите и планетите, освен това пишел стихове, макар че не ги бил показвалия никого. Особено старателно ги криел от Лили, защото знаел, че ще го спуска от подигравки.

Уилям бил мечтател. Той мразел всички тъй наречени „джентълменски“ спортове — лова, стрелбата и риболова — и изпитвал ужасен страх от конете. Нетърпеливият му, смахнат на тема коне баща го насилвал да язди понитата още като невръстно дете и когато дъщерите му се оказали безстрашни ездачки, проявил още по-голямо нетърпение към сина си.

— Това момче все си седи в стаята — оплаквал се той на жена си. — През цялото време чете. Трябва да излиза като истински джентълмен, да язди и да ловува, както му подхожда на положението, а не да гледа проклетите птици!

Уилям се загледал в шията на коня, но пред очите му се мерзелеели само двата замъглени кръга на очилата му. Фактът, че не виждал през тях, не го притеснявал; той изобщо не се замислял за това накъде се е запътил или какво прави в момента. За него ездата била рутинна задача, която трябвало да се свърши.

— Трябва да си опра'ите стойката, сър — меко му се скарал Фин. — Изправете си гърба, лорд Уилям, и управлявайте коня. Иначе баща ви пак ще ми се кара, че не съм ви научил на к'вото трябва.

— Извинявай, Фин. — Уилям послушно се изправил. — Бях се разсеял.

— Ей. 'Сички казват, че там ви е проблемът. Обаче аз мога да ви направя добър ездач, ако се съсредоточите. Я се вижте, сър, отпуснали сте се като някаква хилава жена. Казвам ви, сър, баща ви твърдо е решил да ви направи ездач, така че за самия вас е по-добре да се постараете. Вие имате акъл, сър, поне така викат хората. Няма да ви е трудно да научите нещо, ако наистина искате.

— Там е работата, Фин — тъжно казал Уилям. — Аз не искам. И не виждам защо трябва да го правя.

— Погледнете това от друга страна, сър. Имате си хубава къща тук, в Арднаварна, и си живеете добре. Ама един ден, кат' станете господар на туй място, 'сички наоколо — и другите лордове и дами, и селяните, ще искат да се държите както му се полага, кат' баща ви. Та трябва да си изпълнявате задълженията като 'сички нас, сър, за да зарадвате баща си. И т'ва нищо няма да ви струва.

— Какво искаш да кажеш? — Уилям си изтрил очилата с ръкав, за да вижда Фин по-добре.

— Ами, сър, аз не съм ли най-добрия даскал в цяла Конемара? Оставете се в моите ръце, сър, и ако се съсредоточите мънинко, баща ви ще ви тупа по гърба и ще се скапва да ви хвали преди края на тоя месец.

Уилям го погледнал с интерес.

— Един месец, Фин? Само толкова време ли ще ми трябва?

— Един месец — ама ако се съсредоточите, сър. Туй е то.

Уилям внимателно обмислил предложението; ако пожертвал точно един месец от живота си, можел да зарадва баща си и да си откупи свободата да се занимава с каквото си иска.

— Става, Фин О'Кийфи — казал той и протегнал ръка. — Можеш да разполагаш с мен през следващите четири седмици. След това никога вече не искам да виждам конете.

Същата вечер той разказал за това на Сиел и Лили, като ги предупредил да го пазят в тайна от баща им.

— Искам да го изненадам в края на тези четири седмици — весело казал той.

Лили го изгледала ревниво. Фин още не й говорел, макар че тя непрекъснато го виждала в конюшната. Той вече не й бил коняр, нямал право да носи хубавата зелена униформа и пак бил навлякъл старата фланелена риза и грубите си панталони. На почернялата си от слънцето шия носел синя кърпа на бели точки и изглеждал по-хубав от когато и да било, а също и още по-сърдит от преди. Когато погледът му се спирал на нея, той непрекъснато се мръщел и всячески се стараел да я избягва.

Тя попитала Уилям по кое време ще има урок по езда и на следващата сутрин го изпреварила.

Намерила Фин в отделението на Пънч. Той го подготвял за езда.

— Също като едно време, нали, Фин? — казала тя, като се показала на вратата и му се усмихнала мило.

— Не знам к'во имате предвид, милейди — казал той.

Гласът му бил толкова хладен, сякаш я полял със студен душ.

— Разбира се, че знаеш — казала тя разтревожено. — Нали двамата яздехме покрай брега. Нямаше никой друг, само ние двамата и птиците.

Той упорито не я поглеждал, затягал колана на седлото и проверявал мундщука. Правел какво ли не, за да не срещне предателския ѝ поглед.

— Фин, извинявай, ако съм ти причинила болка. Наистина съжалявам. Не разбираш ли, все някой щеше да си го отнесе — или ти, или аз. Татко щеше да ме изпрати в някое училище в Англия, ако научеше, че имам нещо общо с падането на Сиел. Никога вече нямаше да се видим.

— Знам само, че си загубих работата — казал той кратко и се втурнал покрай нея в двора. — Ти си играеше с моите доходи, с моята работа, с моите пари, с храната, която идва в моя корем. Не в твоя, мис Лили, лейди Всемогъщата.

Лили го гледала стреснато. На нея изобщо не ѝ било идвало наум какво означавало това за него... че можел да остане дори без храна. Тя си мислела, че всичко това е само временно и че когато на баща ѝ му мине, тя лесно ще уреди пак да го възстановят на старата му служба.

— О, Фин — казала тя разстроено, — аз наистина нямах представа какво съм направила. Мислех си, че става дума само за няколко седмици и че ще убедя татко пак да те направи мой коняр. Изобщо не съм се замисляла какво означава това за теб. — Тя навела глава и закършила ръце от угризения. — Още сега отивам при татко. Ще му разкажа какво ужасно нещо съм направила. Ще си призная, че всичко стана по моя вина и ще му кажа, че веднага трябва да те върне на старата ти служба. О, господи, знам си, че никога няма, да ми простиш. Никога. И ще бъдеш прав.

Тя се завъртяла бързо и хукнала през калдъръмения двор. Фин се затичал след нея и я хванал за рамото. Той се вгледал в лицето ѝ, в насълзените ѝ тъмни очи, които били загубили блясъка си.

— Ама ти наистина щеше да го направиш — казал учудено той.
— Щеше да отидеш при баща си и да си признаеш, та да ми върне работата.

— Разбира се, че щях. И ще го направя. Сега веднага — тя се измъкнала от ръката му и изтичала под каменната арка. Той я настигнал и пак я хванал за ръката.

— Няма нужда да го правиш заради мене, Лили. Стига ми да знам, че си готова да го сториш. Ще поема вината за малката Сиел, и без това и аз бях замесен. Отговарях за нея и трябваше да ти попреча да удрияш понито й.

Тя му се усмихнала с разтреперани устни и той я погледнал възторжено, напълно забравил, че тя е била виновна и че той не носи никаква отговорност.

— Значи пак сме приятели? — попитала тя.

— Приятели сме — кимнал той.

— И мога да дойда на езда с вас с Уилям?

Той се поколебал.

— Той трябва да се съсредоточи, Лили. А ти знаеш, че никой не може да се съсредоточи, ако ти се въртиш наоколо и пак замисляш някоя щуротия.

— Никакви щуротии — обещала тя и го погледнала изпод мигли.
— Искам само да съм с теб. — После тихо добавила: — Толкова ми липсваше, Фин. Ти си най-добрият ми приятел. Нали нямаме тайни един от друг? Нали си казваме дори такива неща, които не знаят нито Сиел, нито Даниел? За това, какво изпитваме и какво искаме, и... о, всичките си тайни?

Очите на Фин се оживили отново и той се развеселил.

— Разбира се, пак сме приятели. Обаче гледай да се държиш добре, Лили, защото няма да отговарям, ако пак стане нещо.

— Те наистина искаха да ме изпратят в някакво училище в Англия — казала Лили, като флиртувала с поглед, — обаче аз отказах. Тропнах с крак и им казах, че няма да напусна Арднаварна. Никога, каквото и да направят. Могат да ме завлекат с рев, обаче аз ще избягам и някак си ще се върна пак, както правят животните, щом се загубят. О, Фин, как мога да напусна Арднаварна? Как да напусна конете и кучетата си, морето и гората, и о... всички хубави неща, които обичам

тук? Как да изоставя приятеля си? — добавила тя и сериозно го погледнала в очите.

Той я гледал безмълвно. Знаел точно как се е чувствала и Лили го осъзнавала. В някои моменти двамата били в пълна хармония, като близнаци, и всеки от тях усещал мислите на другия още преди самият той да е успял да ги формулира.

— Хайде да се надбягваме до края на пътеката — извикала тя, като хукнала към двора и скочила на червеникавата си кобила, доведена от един коняр.

— Не мо'а да го направя, Лили — казал Фин сериозно. — Ще си прекарам цялото време с лорд Уилям. Така нареди баща ти.

— О, Уилям — тя го изгледала разочаровано. Добре тогава, аз само ще яздя зад вас. И ти обещавам, ама наистина, че изобщо няма да ви преча.

Той отчаяно си помислил, че тя със сигурност ще им пречи, обаче тя била господарката, а той — слугата, и не можел да й нарежда, независимо дали му е най-добрата приятелка или не. Но все пак не вярвал, че тя ще сдържи думата си.

Уилям се появил откъм арката; с всяка бавна стъпка към Фин, който държал Пънч в другия край на двора, изразявал нежеланието си да язди.

— Добрутро, лорд Уилям — казал Фин с въздишка, като го видял как се влачи. — С'а ще ви направим добър ездач. Помнете това, сър, и ще се справите.

Уилям подозрително се втренчил в Лили.

— А ти какво правиш тук? — недоверчиво попитал той, докато с мъка се катерел на коня.

— Идвам с вас да ти помогна — кобилата на Лили внезапно се подхлъзнала настрани по калдъръма и тя се разсмяла, когато конят на Уилям нервно се изправил на задните си крака и той отчаяно се вкопчил в него.

— Стига вече, лейди Лили — авторитетно извикал Фин. — Хайде, сър — казал той на Уилям, — аз ще яздя до вас. Само ако може да си изправите гърба и да стегнете коленете и бедрата, сър. Цаката му е в краката и трябва да ги стягате. Хайде, сър, изправете се, отпуснете юздите и хубаво стегнете краката. Така ще обуздаете коня.

— Покажи му кой командва — подигравателно подвикнала Лили и първа се запътила извън двора към пътеката.

Уилям стиснал зъби.

— Един месец — мрачно произнесъл той. — Само четири седмици, нали, Фин?

— Четири седмици, сър. Обещавам ви.

Лили отминала напред, като се обръщала от време на време, за да погледне брат си, който се поклащал неравномерно и все не можел да влезе в ритъм с коня. Тя се обърнала и препуснала към него в тръс.

— Ето така — извикала тя и му показала колко е лесно. — Не се дръж като глупак, Уилям. Та това е само някакъв си кон. — Фин я изгледал сърдито. — О, ама той е толкова бавен — нетърпеливо измърморила тя.

Предстоял ѝ цял час скука, така че тя плеснала кобилата си с камшика и се впуснала в луд галоп през зелената алея към скалистата пътека на брега. Вълните се разбивали в залива, слънчевата светлина превръщала капките в блестяща дъга, а вятърът рошел косата ѝ. Денят бил страхотен.

— О, по дяволите, по дяволите — сърдито извикала тя, обърнала кобилата и хукнала в галоп, за да извика Фин. Денят бил толкова хубав, че двамата трябвало да яздят заедно по пътеката, вместо да си губят времето с тъпия стар Уилям, който нямало да стане добър ездач, та ако ще и животът му да зависи от това.

Тя се втурнала към тях в галоп, приведена на седлото, за да избегне надвисналите клони, като бързала да подкани Фин да пояздят заедно. Той видял, че тя идва, но конят на Уилям, Пънч, също я забелязал, заковал се на мястото си, после изцвилел от страх, вдигнал се на задните си крака и затанцувал като цирково пони. След това се приземил тежко на предните си крака и хвърлил Уилям, като скачал нагоре-надолу и цвилел от страх, а копитата му минавали опасно близо до главата на момчето.

Фин за миг скочил на земята. Започнал да проклина, сграбчил юздите на коня и го успокоил с няколко думи. Завързал го за едно дърво и се навел над Уилям, който лежал замаян на тревата. После се нахвърлил върху Лили, която още била на коня си и неловко обикаляла около тях.

— Мръсна глупачка — развикал се той сърдито. — Не се ли усещаш к'во правиш?

— Нали му няма нищо? — попитала тя загрижено, а лицето ѝ било бледо като това на брат ѝ.

— Добре съм, но ти нямаш заслуга за това — казал Уилям, като седнал и си разтрил главата.

— Конят можеше да го премаже и ти го знаеш — сърдито казал Фин. — С'а няма ли да се разкараш? И се благодари на това, че си късметлийка, и този път пак няма да кажа на баща ти. Само стой настрана от нас с лорд Уилям.

Лили го изгледала без да каже нито дума, обърнала коня си и се отдалечила в галоп. Фин погледнал загрижено Уилям, който още седял на тревата и си разтривал тила.

— Тази ваша сестра е ужас, сър — казал той, докато му помагал да се изправи на крака.

— Дори нещо по-лошо — отговорил Уилям. — Тя е жива заплаха. Не мога да разбера как винаги ѝ се разминава. Май единственото ѝ оправдание е, че не го прави нарочно — той погледнал Фин със съжаление. — Както и да е, Фин, стигат ми толкова коне. До гуша ми дойде.

Фин се сетил за лорд Молино и за нареждането му да направи от сина му добър ездач... „Единствената причина да не те уволня,“ бил казал той, „е обучението на сина ми.“ Той знаел, че ако се провали и в това, този път лорд Молино със сигурност ще го изгони.

— Трябва да ви науча, сър — сърдито казал той. — Баща ви ще ме одере жив, ако не се справя. Със сигурност ще ме изхвърли.

Те се спогледали и Уилям забелязал на лицето на Фин вечния страх на бедняка. Страхът да не си загуби работата, да не остане без заплата, да не гладува. Уилям бил син на баща си; разбирането за дълга му било вкоренено и той знаел какъв е дългът му в този момент. Въздъхнал:

— Добре тогава, Фин, щом трябва, ще се науча да яздя.

Фин усетил облекчение. Той знаел какво струват на Уилям тези думи след това опасно падане. Лицето му светнало от възхищение, докато му помагал отново да се качи на коня.

— Аз ще ви пазя, сър — обещал той. — Ще се постарая никога през живота си да не се страхувате от конете.

Лили старателно избягвала конюшните, когато брат ѝ яздел с Фин. Тя се навъртала в къщата, но веднага щом видела как Уилям уморено се задава по коридора, изцапан с кал от поредната дълга сутрешна езда в дъжда, за части от секундата стигала в конюшната.

— Мой ред е — казвала с усмивка на Фин и двамата препускали в гората, без да обръщат внимание на дъжда и вятъра, доволни, че са заедно.

Когато четирите седмици изминали, лорд Молино дошъл да провери как напредва Уилям. Той зорко наблюдавал сина си, като очаквал да го хване в грешка, но Уилям седял на седлото съвсем изправен, самото му било добре закопчано, шапката здраво нахлупена, а на лицето му била застинала досада.

— Момчето се справя добре — казал одобрително на Фин лорд Молино, като гледал как синът му се навежда ниско на седлото, за да прескочи една преграда, а после се понесъл в галоп към полето. — Никога не бих повярвал, че това е възможно — той погледнал с одобрение Фин, който стоял до него, яхнал черен жребец. — Заслугата за това е твоя — казал той и в гласа му прозвучала топлота. — Защото независимо от останалите ти недостатъци, ти си чудесен коняр, Фин О'Кийфи. Още днес можеш да започнеш да изпълняваш отново задълженията си като коняр на децата ми. Освен това ще ти увеличи заплатата заради добрата работа. Обади се после на счетоводителя за това — той изгледал Фин страшно. — И това да ти бъде за урок, момчето ми. Винаги се съсредоточавай върху това, което вършиш. Поверявам ти децата си. Ти носиш отговорност за тях. Никога — повтарям: никога — не ги изпускай от очи. И ако с някое от тях се случи нещо, ще наредя да те обесят на първото дърво.

Два дни по-късно били опаковани цели дузини сандъци и кутии; прислужницата на госпожата, гувернантката и камериерът на Негова Светлост били изпратени напред и семейството се подготвило да замине за обичайната си почивка в Дъблин.

Персоналът се наредил в редица, за да ги изпрати както обикновено, и сърцето на Фин се разкъсвало, като гледал как

лъскавите бутилковозелени карети бързо се отправят към посипаната с чакъл алея, която била дълга цяла миля. Той се взирал след тях, като присвивал очи срещу слънцето. Сторило му се, че видял как Лили извърща глава да го погледне, когато каретата минавала покрай него, и вдигнал ръка, за да се сбогува тъжно с нея.

Но Лили се обърнала не само заради Фин. Тя искала да погледне и Арднаварна. Синьо-златният флаг, който се развявал над Голямата къща, вече бил свален, което означавало, че семейството вече е заминало; слънцето се отразявало в многобройните прозорци, а масивните каменни стени изглеждали вечни.

Тя извърнала глава с доволна въздишка, като развълнувано си мислела за Дъблин, за всичките партита, за новите дрехи и за лакомствата в магазините, които я очаквали, и напълно забравила най-добрия си приятел Фин О'Кийфи.

ГЛАВА 17

Арднаварна, 1883 година

За Лили важала пословицата „Очи, които не се виждат скоро се забравят“. Фин бил част от Арднаварна и когато била надалеч, тя изобщо не се сещала за него. Но за Фин било различно. Той смятал Лили Молино за най-красивото момиче на света. Тя живеела в мечтите и в сърцето му. Била част от него. Когато бил на шестнайсет и вече не бил момче, той съвсем неочаквано страстно се влюбил в нея. Тогава всичко между тях се променило.

Когато Лили била на шестнайсет, малката Сиел била деветгодишна. Уилям прекарвал по-голямата част от времето си в училището си в Англия и двете момичета беснеели вкъщи с процесията си от отчаяни гувернантки. Научили френски и ходили няколко пъти в Париж, за да подобрят акцента си. Понаучили историята и географията и прочели всички книги, които намерили в библиотеката. Свирели сносно на пиано, като Лили била по-добра от Сиел, и могли да изпеят някоя хубава песен за развлечение на гостите след вечеря в голямата гостна. Играели тенис и крикет и били страхотни ловджийки. Приятелите им били от кралско потекло или благородници и двете участвали както в социалния живот на родителите си в Дъблин и Лондон, така и в партитата с лов и риболов, които семейството често организирано.

Те били щастливо семейство. Уилям често се превръщал в мишена за закачките на Лили, но знаел, че тя го обича и можел да разчита на нея да го спаси от нетърпението и яда на баща му, като отвлече вниманието му.

Те били истински малки дами. Сиел не се била променила: била шумна, бърлива и весела. Много жизнерадостна и имала заразителен смях — хората просто не могли да се въздържат и се разсмявали. Тя била безхитростна, не хвърляла погледи крадешком като Лили и не флиртувала. Каквото ѝ било на сърцето, това ѝ било и на езика.

А Лили си била Лили. Станала красавица. Каквото и да направела, всички ѝ се възхищавали. Където и да била — в Лондон, Париж или Дъблин, все привличала вниманието. Била като ярка блестяща звезда, която омагьосвала, а малката Сиел се чувствала уютно в царствения ѝ блясък.

Фин бил свидетел на прераждането ѝ от буйно, своенравно дете в красива млада жена. Промяната сякаш настъпила само за една нощ, както и страстта му към нея. В един миг била просто момиче, което яздело по пътеката с мъжки бричове и синя моряшка фланелка; а в следващия — млада жена, облечена с бледорозова копринена рокля и перли на шията.

Тя стояла до родителите си и поздравявала гостите, които били дошли на бала в чест на двадесет и четвъртата годишнина от сватбата на лорд и лейди Молино, и надеждите на Фин се стопили при вида ѝ. Това била първата му вечер като лакей и той приемал кожените наметала, копринените шапки и шалове на гостите, облечен със зелена ливрея.

Той често помагал, когато семейството давало големи приеми в къщата. Щом пристигали благородници, чужденци от кралски произход или знаменитости, те с Дан се превръщали в слуги или помощници при лова. Той често работел като носач, разтоварвал багажа от каретите и го качвал на горния етаж. Изпитвал страхопочитание от блясъка на стаите и ги сравнявал със собствената си къщичка с гол пръстен под и опушена стая. Тогава забелязал колко се е променила Лили. Тя вече не била неговото смеещо се, весело другарче, с което препускали сутрин по пътеката, а младата господарка на къщата. Но никога не я бил виждал такава, каквато му се сторила на празника в чест на годишнината на родителите си.

Била елегантна, пораснала млада жена, окичена с бижута, не по-малко властна и горделива от високопоставения си баща. А той бил синът на Падрег О'Кийфи, опитен коняр, който знаел къде е най-доброто място в реката за ловене на съомга и къде може да се намери пъстърва по всяко време на денонощието. Бил носач на багаж и лакей с прекалено тесни панталони и бели ръкавици, чието предназначение било да предпазват съдовете, в които се хранели важните гости, от мръсните му селски ръце.

През онази нощ Фин най-после осъзнал колко е далече от Лили и от нейния живот в Голямата къща. Разделяла ги пропаст и той нямал никакви шансове да я прескочи.

Лили усещала горящия поглед на Фин върху себе си. Тя бавно пиела първата си чаша вино и леко се мръщела от киселия му вкус. Усмихнала се на Фин, но той не ѝ отвърнал и тя се зачудила какво му става. Плъзнала поглед по дългата маса, на която седали шейсетте гости на родителите ѝ, и огледала двайсетте облечени с ливреи лакеи, които им сервирали. Хранели се в сервиза от позлатено сребро, който се пазел за изключителни случаи, и масата блестяла от изящните сребърни и кристални съдове. Имало високи свещници, букети с цветя, скъпи сребърни украшения и дузина пететажни фруктиери, пълни с екзотични плодове, включително черно грозде и сочни виолетови смокини, които имала навика да краде от оранжерията като дете.

Лили се усмихнала, когато осъзнала какво си е помислила току-що. Като дете. Защото тази вечер тя несъмнено се чувствала различна. Възхитените мъжки погледи, които се спирали върху нея, начинът, по който я гледали и задържали ръката ѝ, когато се навеждали да я целунат, ѝ подсказвали, че наистина изглежда различна. Завило ѝ се свят от виното и от новото усещане за власт. Мъжете щели да ѝ се подчиняват, да танцуват по нейната свирка само за една усмивка, за да срещнат премрежения ѝ поглед и да ги докосне с ръка. Усетила как стомахът ѝ се свива на топка от сладостно вълнение. Но какво да им обещае? Тя въздъхнала нетърпеливо; нямала търпение да разбере и се утешавала с мисълта, че скоро ще навърши седемнайсет. Щяла да направи дебюта си в обществото, да срещне своя чаровен принц и да се омъжи за него. И тогава да научи всички женски тайни.

От тайните разговори на чай и приемите, на които ходела, тя знаела, че също като нея никое от момичетата на нейната възраст не знае какво представлява „онова нещо“. Тя също нямало да го научи чак до навечерието на сватбата си, а дори и тогава сигурно щели да ѝ кажат само да бъде „мила“ с младия си съпруг и да ѝ напомнят, че „мъжът изпитва разни нужди“, че като добра съпруга от нея ще се очаква да удовлетворява тези негови нужди и, разбира се, да му роди деца.

Естествено, тя непрекъснато се навъртала около конюшната, пасището и полето и не можела да не забележи как се сношават

кучетата и домашните животни. Изглеждали толкова смешни, че когато ги виждала, се смеела заедно с конярите. Докато един ден Фин не я хванал и не я дръпнал ядосано настрана.

— Лили, ти се забравяш — изсъскал той с почервенияло от гняв лице. — Тия неща не са за тебе, така че недей да се хилиш с конярите.

— Ами ти за какъв се мислиш, да не би да не си коняр? — сърдито отговорила тя. — С тебе не се ли смея и не си ли говоря?

— Това е различно. И ти го знаеш — извикал той и Лили си тръгнала.

Тя пак отпила от виното и разтревожено погледнала Фин. Всъщност той се бил променил. Бил станал по-сериозен, по-замислен и я отбягвал, подобно на нагорещен ръжен. Тя усещала пламтящия му поглед върху гърба си. Обърнала се и му намигнала игриво, но той се престорил, че не е забелязал. Погледнала с раздражение досадния стар генерал, който седял от лявата ѝ страна, а после се обърнала към мъжа отдясно.

Дермот Хатъуей бил два пъти по-стар от нея и най-красивият мъж в стаята, с изключение на Фин, разбира се. Имал широко, месесто лице, изпъкнали тъмни очи, завити мустачки и гладка тъмна коса, сресана назад. Бил най-високият мъж в стаята, имал масивни рамене и мускулесто тяло. Привлекателен и по-различен от останалите, но имал лоша репутация сред жените.

Дермот произхождал от също толкова стар и благороден род като нейния; техните прадеди, деди и родители били приятели. Но Лили не го била срещала до онази вечер. Тя знаела, че той притежава големи парчета земя в Уиклоу и в графството Клеър, и че върти някакъв бизнес в чужбина, поради което непрекъснато е в движение и пътува до разни екзотични места като Китай, Индия и Америка.

Досега не бил разговарял с нея, освен когато ѝ казал: „Добър вечер.“ Тя го погледнала скришом и забелязала, че макар и да е доста стар, поне на трийсет и пет, той е невероятно привлекателен. Затрепкала изкусително с мигли и го заговорила:

— Представям си колко сте се разочаровали, сър Дермот, че са ви сложили да седнете до дъщерята на домакията. При положение, че тя е само на шестнайсет.

Той се обърнал и я изгледал. Няколко дълги мига не казал нищо; само я поглъщал с очи, сякаш запечатвал в паметта си всеки

сантиметър от тялото ѝ.

— Мина ми през ума подобна мисъл — казал сухо накрая.

Тя усетила, че се изчервява. Дотогава никой не я бил гледал по този начин. Освен това усетила, че той е прозрял какво глупаво, малко, флиртуващо момиче се крие зад розовата коприна, перлите и вдигнатата нагоре коса. Какво пък, да го вземат дяволите, помислила си Лили и арогантно вирнала брадичка.

— В такъв случай мога само да се извиня за грешката на майка си да ме постави до вас — казала сковано тя. — И да се надявам, че няма да се отежчите прекалено.

— Не, наистина — съгласил се той и се обърнал към Маргарет Донъхю, която седяла от дясната му страна, и за която Лили знаела, че е на двацет и шест години и е омъжена. Освен това тя имала подобна на кадифе кожа, била намазана с руж и парфюмирана. Нещо повече, за нея се говорело, че си позволява някои неща, които излизат от рамките на приличието. По дяволите, простенала наум Лили, тази жена е направо страхотна.

Тя погледнала с отвращение чинията си и не хапнала нищо чак до десерта, който унищожила лакомо като дете.

Дермот я наблюдавал полуусмихнат. „Тази ще стане истинска кучка“, помислил си той, но гласно казал:

— Виждам, че обичаш шоколад, Лили.

Тя го изгледала изпод вежди. Мислела, че той е толкова зает с Маргарет Донъхю, че изобщо не я забелязва, и сега ѝ се искало да не е забравяла, че трябвало да яде десерта си бавно като истинска млада дама.

— Изядох го само защото ми беше скучно — казала тя и го погледнала в очите. Те сякаш отново я поглъщали, както тя била погълнала десерта си.

— Ако ти е било скучно, вината е моя. Извинявай — и той отново се обърнал към събеседничката си, като я оставил да си говори със стария генерал от лявата ѝ страна, който бил дори по-досаден от самата нея, помислила си тя отчаяно. Отново вперила изпълнен с отвращение поглед в чинията си, като кипяла от гняв към Дермот Хатъуей.

Спомнила си как майка ѝ била споменала, че той е богат ерген и че всички жени го преследват, но това го правело само още по-

интересен.

Тя ядяла вкусното сирене в чинията си бавно като истинска лейди и от време на време крадешком наблюдавала разговора с Маргарет Донъхю, като се чудела как успяват да изглеждат така, сякаш се докосват, докато в действителност не го правели.

От друга страна, решила тя и леко потръпнала от възмущение, може би е приятно да те докосва хубав мъж като Дермот. Може би е приятно дори да си омъжена за мъж като него. Да бъдеш онази, която най-после го е хванала. Тя се загледала в чинията си и си представила как върви към олтара, облечена с лъскава бяла сатенена рокля също като братовчедка си Кейт, която се била омъжила предишната година. Само че да я чака страхотният Дермот Хатъей.

Представила си какво биха говорили хората, как биха се чудили, че младата Лили Молино е хванала такъв мъж, при положение, че жените са го преследвали цяло десетилетие. Тя срещнала погледа на Фин от другия край на стаята и почервенияла, като се надявала, че той не е прочел мислите ѝ.

Когато вечерята свършила, майка ѝ се изправила и завела дамите в гостната, а мъжете останали да пият порто, да пушат пури и да си разказват разни мъжки истории.

Дермот станал учтиво и ѝ направил път, но Лили не му обърнала почти никакво внимание. Но по-късно, когато било сервирано френско шампанско, бразилско кафе и китайски чай със сладкиши и захаросани плодове в жълтата гостна стая, тя се постарала да седне до него. А когато баща ѝ я помолил да посвири на пиано и да попее за гостите, тя хвърляла тайни погледи изпод дългите си мигли пак на Дермот, докато нижела сладка малка френска любовна песничка.

Фин стоял мирно до вратата на гостната стая със затворени очи, като си представял, че тя пее само за него.

Тогава дошъл ред на Сиел. На нея ѝ отстъпили да си легне по-късно, защото това бил специален празник, макар че не ѝ разрешили да присъства на вечерята, тъй като майка ѝ сметнала, че няма да е честно да постави някой от гостите си до деветгодишно дете. „Стигат ми детинщините на Лили за една вечер!“ — твърдо заявила тя.

Сиел се покатирила на столчето до пианото, изсвирила прекалено бързо един опростен етюд на Шопен и пак набързо се смъкнала от там под аплодисментите на смеещата се публика.

— Лили — попитала тя с висок шепот, така че Дермот я чул, — кой е тоя мъж, с който се занасяш?

Той се обърнал да я погледне и Сиел му отвърнала с мила усмивка. Той казал:

— Мисля, че е хубавият млад лакей.

После се разсмял, защото лицето на Лили пламнало от чувство на унижение и тя се обърнала и побягнала, а Сиел я следвала по петите, както обикновено.

Фин тръгнал след тях, но Сиел се обърнала към него, сложила пръст на устните си.

— Не, Фин — прошепнала тя. — Не идвай тук. Не може.

Той отстъпил. Дори малката Сиел разбирала. Естествено, той не можел да отиде при Лили. Той бил момчето на Пади О'Кийфи и знаел къде му е мястото.

ГЛАВА 18

С наближаването на седемнадесетия ѝ рожден ден Лили прекарвала повече време в Дъблин, като пазарувала на „Графтън стрийт“ с майка си и Сиел. Те купували дантелени чорапи, сатенени чехли и дълги бели кожени ръкавици, които ѝ трябвали за двойния ѝ дебют: един в Дъблин и един в Лондон.

Мисис Симс, която била популярна в Дъблин колкото френските моделиери в Париж, ѝ шиела роклята за презентацията, а също и половин дузина други бални рокли в кремави, лимонени, светлосиви и зелени цветове. Само роклята за презентацията щяла да бъде бяла, с прилепнал сатенен корсаж и широка пола, чиста и неопетнена като за булка. Но щяло да бъде два пъти по-интересно, отколкото на сватба, задъхана от завист казала Сиел.

Майка ѝ замъкнала Лили в Лондон, за да позира за портрет, после я водила къде ли не на чай, а след това се върнали в Арднаварна и Голямата къща се напълнила с приятели, със запалени камини и многобройни гости на вечеря. И с продължителни разходки на кон с Фин през гората или край брега.

— Никога ли не ти липсвам, кат' си там, в големия град? — мрачно попитал той една сутрин.

Те били завързали конете си и се разхождали по една закътана полянка в гората. Лили подритвала калните утъпкани листа до стъблото на едно дърво и обмисляла въпроса му. Истината била, че той не ѝ липсвал: тя била прекалено заета; освен това Фин бил част от живота ѝ в Арднаварна. Но тя все пак не можела да го нарани.

— Разбира се, че понякога си мисля за тебе — казала тя. — Но трябва да върша толкова много неща: да пазарувам и да ходя на проби, да присъствам на различни обеди и чайове. Изобщо не можеш да си представиш какво става там.

— Сигурно е така — казал той горчиво, — понеже никога не съм ходил в града. Не съм излизал от Арднаварна.

— Понякога ми се иска и с мен да е така — признала си тя, — когато съм си лягала посред нощ няколко дена подред, и е трябвало да се усмихвам на всички и да поддържам разговора. Втръсва ми от възрастните жени, които все задават въпроси, и от всичките майки с подходящи синове, които все се съветват с майка ми. Ох, Фин, и има толкова много списъци с хора, които могат да бъдат поканени и други, които не могат.

— Като мен.

Тя го погледнала отчаяно.

— С нищо не мога да ти помогна. Но това не ни пречи да бъдем приятели.

— Аха. Когат' се сетиш за мене — Фин се метнал на коня си.

— О, ти никога няма да разбереш — изкрещяла тя.

— Нито пък ти — отговорил той и препуснал в галоп, а тя останала да гледа объркано след него.

Седемнадесетият рожден ден на Лили се падал в деня преди приема на Лорд-Лейтенанта, с който се откривал сезонът, и родителите ѝ отпразнували случая с голям бал в къщата им на „Фицуилям скуеър“. Пред входа било опънато платнище на зелени и бели райета, за да предпази гостите от дъждовното време, а на парадното стълбище и през тротоара бил постлан червен килим. Лакеите били облечени със зелени ливреи и носели напудрени перуки, имало розово шампанско и голямата къща приличала на градина с купищата бели парникови лилии.

Прислужницата на майка ѝ натъкмила Лили със стегнат корсет, после внимателно ѝ облякла роклята, за да не развали високата ѝ прическа, и опънала изящната златна дантела над богатата сатенена пола, като се възхищавала колко е красива.

Лили се въртяла на всички страни пред високото огледало и лейди Молино се усмихнала малко тъжно, докато я гледала, защото осъзнала, че малката ѝ мъжкарана внезапно се е превърнала в млада жена. Тя казала:

— Понякога така свиквам с вида ти, Лили, че забравям колко си хубава — и се навела да я целуне. — Това е най-хубавото ти време, скъпа моя. Дебютът е нещо, което едно момиче никога не забравя, с

всичките му рокли, партита и вълнения. Това е началото на един нов живот, когато всичко е пред теб, а детството е вече зад гърба ти. Наслаждавай му се, Лили. Следващото голямо събитие ще бъде сватбата ти.

Сиел седяла на леглото на Лили и я гледала със завист. Нейната рокля също била ушита от мисис Симс от твърда синя тафта, която отивала на очите ѝ. Тя имала широка кадифена панделка и подходящи балетни пантофки от син сатен. Майка ѝ я закичила с цвете и казала:

— Не съм ли щастливка, че имам две толкова красиви дъщери? Тази вечер всички ще говорят за нас.

— Само защото ти си толкова хубава, мамче — казала Лили и я прегърнала.

Лорд Молино стоял с гръб към камината в гостната, като повдигал полите на смокинга си, и си топлел гърба, докато ги чакал, Уилям нервно обикалял покрай прозореца. Той не държал особено да присъства, но също като сестра си трябвало да вземе участие в събитията на сезона.

Лорд Молино се усмихнал с гордост на жените, когато те влезли. През съзнанието му преминали спомените за детството на Лили, докато тя царствено пресякла стаята и застанала до нето. Той я погледнал безмълвно, докато си я припомнял като чернокосо и синеоко бебе; като прохождащо дете с рошава главица; като малка пакостница на първото ѝ пони, като поотраснала мъжкарана. А сега скъпото му момиченце било напълно разцъфнала седемнайсетгодишна красавица.

От балната зала се разнесла музика и той ѝ протегнал ръка:

— Ще ми доставите ли удоволствието да танцувате с мен, лейди Лили? — попитал той безкрайно официално.

Лили повдигнала златния си дантелен шарф и се усмихнала на баща си:

— С най-голямо удоволствие, сър — отговорила тя. Той я грабнал със смях в прегръдките си и я завъртял с валсова стъпка в гостната стая.

— Поисках си танца сега, защото очевидно няма да успея да се добера до теб, щом пристигнат гостите ти — казал той, когато музиката спряла. — Исках само да ти кажа, че си чудесна и ще бъдеш красавицата на собствения си бал.

— А ти си най-хубавият и най-милият баща, която е имала някоя рожденичка — прошепнала тя и го прегърнала.

— Елате при мен, Нора, и вие, деца — лорд Молино събрал семейството край себе си. Извадил от близката маса една квадратна кутия от синя кожа и я подал на Лили. — Време е да дам на Лили подаръка ѝ.

Лили взела кутията с две ръце. Погледнала, после вдигнала очи към тях.

— Направо не смея да я отворя — казала тя, а очите ѝ блестели от възнение.

— О, за бога, Лили, отвори я — извикала нетърпеливо Сиел. — Умирам от любопитство да видя какво има вътре.

Лили се засмяла и отворила кутията, а после се втренчила в плетената диамантена огърлица.

— О, татенце! — извикала тя.

Диамантите блещукали и сякаш излъчвали светлина, когато лорд Молино закачил огърлицата на шията на Лили. Извивките на огърлицата чудесно прилягали на вдлъбнатинката на младото ѝ млечнобяло гърло и той казал:

— Сам я избрах. Искях да намеря най-подходящия подарък за седемнадесетия рожден ден на милата ми дъщеря.

— О, ти си го намерил — буйно извикала Сиел. — Чудесна е.

— Тази вечер се чувствам като кралица — казала му Лили. — Благодаря ти, татенце, и на теб, скъпо мамче. Това наистина е най-чудесната вечер през живота ми.

— Докато не се омъжиш, разбира се — отвърнал баща ѝ. Очите му потъмнели от предчувствието, че един ден ще я изгуби, и когато забелязала това, лейди Молино бързо му напомнила, че гостите ще пристигнат всеки момент.

Пред къщата се била събрала тълпа, която наблюдавала пристигането на обличените със сатен и кожи и окичени с бижута дами, а някои от хората танцували под звуците на музиката, разнасящи се като бриз по мъгливия площад. Час по-късно в голямата къща ехтели смях и шум. Кристалните полилеи блестели като дъга с хилядите си свещи, розовото шампанско се леело като река, а мъдрите беловласи възрастни дами с тъмните си дантелени рокли и многобройни наниз перли и диаманти кимали одобрително, когато

Лили минавала във вихъра на танца покрай тях ту с един, ту с друг завладян от нея млад мъж.

— Тя просто е длъжна да си намери достоен съпруг — говорили си те. — Голяма красавица е, а и с този произход...

— Не е ли чудесна? — питала Сиел, която танцувала с брат си. — Толкова се гордея с нея тази вечер, а ти, Уилям?

Тя се спънала в краката му и той се сгърчил.

— Ти си виновен — казала тя. — Аз танцувам по-добре от тебе, въпреки че съм само на десет години.

— Права си — отговорил той със съжаление. — И когато станеш на двайсет, пак ще танцуваш по-добре от мене. Аз мразя танците.

— Повече от ездата ли?

Дребното ѝ маймунско личице се смееело дяволито и той се засмял и казал:

— Знаеш ли какво, Сиел? Когато дойде време за твоя дебют, ти ще бъдеш също толкова блестяща колкото Лили.

Тя поклатила глава.

— Никой на света вече няма да бъде красив като нея.

Лили им се усмихнала отдалече, докато се въртяла в ръцете на партньора си. Бузите ѝ пламтели, високо вдигнатата ѝ черна коса блестяла, а диамантената огърлица блещукала на шията ѝ като материален израз на любовта и привързаността на скъпото ѝ татенце към най-голямата му дъщеря.

— Не знаех, че той е поканен — прошепнала тя на Сиел, когато забелязала Дермот Хатъей сред другите млади мъже.

— Имаш предвид онзи, с когото се опитваше да флиртуваш на партито ли? — невинно попитала Сиел.

Лили я изгледала смразяващо.

— Сиел, ти помниш като слон. Изобщо не забравяш. Или помниш онова, което не те засяга!

Дермот прекъснал следващия ѝ танц.

— Знам, че не е свършил — казал той без усмивка, — но това беше единственият начин да танцувам с момичето на вечерта.

— Наистина ли? — казала тя, като отметнала глава и смело срещнала погледа му. — Аз обаче съм сигурна, че вие си имате „момичета на вечерта“ за всеки ден от седмицата.

— Може би — признал той, като я притиснал по-плътно, отколкото някой я бил прегръщал изобщо.

Сърцето на Лили биело толкова силно, та си помислила, че той сигурно го чува. Усещала топлината на облечената му с бяла ръкавица ръка на талията си през стегнатия плат на роклята, гърдите ѝ били притиснати към неговите и тя едва дишала, когато я наклонил с последен артистичен жест почти до пода.

Белокосите дами, които седели на позлатените столове покрай стената, ги наблюдавали неодобрително, но на Лили ѝ било все едно. Тя била в приповдигнато настроение от вълнение и от усещането за собствената си женска сила. Погледнала го изкусително през дългите си извити черни мигли.

— Позволявам ви пак да прекъснете танца ми — казала тя, като въртяла малкия си позлатен молив в ръка и се преструвала, че преглежда списъка с танците си. Задраскала някакво име и написала неговото отгоре.

— Значи нашият танц ви е харесал колкото шоколадовия десерт, Лили? — подигравателният му глас провякъл името ѝ и тя потръпнала вътрешно.

— О, по дяволите оня шоколад — тя се нацупила. — Никога ли няма да го забравите?

— Бих могъл — казал замислено той. — Но мисля, че ще е по-добре да запазите името на онзи младеж на картичката с танците си. — Изведнъж си спомних, че вече съм обещал този валс.

Бузите на Лили пламтели, докато го гледала как танцува. Жената с него сигурно е поне на двацет и шест, презрително си помислила тя. „Да го вземат дяволите. Ох, да го вземат дяволите“, мърморела си тя под носа, втренчена в младежа, който я гледал с надежда.

— Мисля, че това е моят танц, Лили? — казал той стреснато.

— Какво? А, да. По дяволите, точно така.

Дермот повече не я поканил на танц, нито седнал до нея на вечеря. Лили толкова се забавлявала, че почти го забравила, но от време на време му хвърляла по някой изпълнен с копнеж поглед и Дермот не пропуснал да ги забележи.

Балът свършил в два часа сутринта и Лили станала в седем, за да се подготви за приема у Лорд-Лейтенанта и за по-следващия ден, когато щели да я представят в дамската гостна. Тя изглеждала красива и уморена с бялата сатенена рокля, елегантно повдигала дългия си шлейф и правела дълбоки реверанси. В косата ѝ били втъкнати пера от чапла, на врата си носела диамантената огърлица и всички се съгласили, че Лили Молино е направо невероятна, че ѝ е било писано да се превърне в една от най-големите красавици на Ирландия и че няма начин да не си намери добра партия, защото в нея вече се били влюбили всички подходящи млади мъже.

По-късно тя заминала за Лондон за презентацията си в Двора и за нов тур партита; и веселата флиртаджийка Лили пожънала голям успех. Лорд Молино страшно се гордеел с хубавата си дъщеря, а възрастните дами ѝ предричали страхотна партия.

Сиел наблюдавала с копнеж всичко това и чакала своя ред, макар да знаела, че никога няма да триумфира като Лили. А Уилям послушно съпровождал популярната си сестра на всяка вечеря и на всеки бал, скован и непохватен, копнеещ за момента, когато ще се завърне в Арднаварна и ще остане сам с книгите си или с птиците.

Но когато най-после се върнали в Арднаварна за спокойните летни седмици, единственият спомен, който бил запечатан в съзнанието на Лили, бил горещият поглед на Дермот Хатъуей, който я изгарял, ръката му на талията ѝ и притиснатото му към нея тяло. И подигравателният му тон, когато я зарязал, за да танцува с друга.

— Един ден ще го накарам да си плати за това — заклела се тя, щом отново се озовала в спокойната атмосфера на Арднаварна. И тогава решила да се ожени за Дермот Хатъуей.

ГЛАВА 19

Дермот бил истински мъж. Той бил спортист, както и бащата на Лили, умен бизнесмен, който се занимавал с развиващите се индустрии, железопътните линии и параходите в Америка. Работата често го принуждавала да пътува извън Ирландия, но през есента винаги се връщал за лова. Бил висок, як, хубав мъжага с месесто, чувствено лице, от онези, по които си падат жените, но бил много популярен и сред мъжете.

— Свестен човек — казвали за него съвременниците му, — макар че е малко женкар.

Всъщност Дермот бил не просто „малко женкар“, а се говорело, че никоя жена в радиус от петдесет метра от него не била на сигурно място, включително и някои от жените на приятелите му.

И понеже бил единственият мъж, който изглеждал безразличен към момичешката ѝ красота и превземките ѝ — и единственият, който я поставил на мястото ѝ, — естествено, Лили поискала точно него. Всички останали, хубавите млади синове на приятелите на родителите ѝ с гръмки титли: лордове, дукове, а казват, че имало дори и един принц, за нея просто не съществували. Тя искала само Дермот Хатъуей и решила да го получи.

Лили била луда по него. Не можела и да помисли за някой друг. Научавала чрез приятелите си на кои партита и танци е поканен той и се стараела да присъства на тях, като винаги се издокарвала страхотно като истинска млада дама, и винаги била придружавана или от майка си, или от домакинята на къщата, в която гостувала. Рядко я слагали да седне до Дермот на официалните вечери, защото бил много по-стар от нея. Той бил интересен събеседник, знаел много вицове и бил много по-сладкодумен от бедното момче, което цяла седмица обмисляло какво ще каже на красивата Лили Молино, след като е убедило домакинята да го сложи до нея. Но нямало защо да си прави този труд. Тя пазела изкусителните си погледи за Дермот в другия край на масата.

И когато и след третото парти, на което присъствали и двамата, той още не я бил канил на танц, тя го поканила.

Лили знаела, че това никога не се прави, но вече ѝ било все едно. Знаела, че е красива с лимоненожълтата си копринена рокля. Тя разтърсила лъскавите си черни къдрици и навлажнила с език червените си устни, после се промъкнала през тълпата до него и го докоснала по рамото. Дори не се изчервила, когато казала:

— Сър Дермот, вие прекъснахте един от танците ми на моето парти, така че ми се струва напълно допустимо да ви върна комплимента и да ви поканя на танц.

Дермот навел поглед към нея, като преценявал красотата и младостта ѝ, а също и измамно невинните ѝ сапфиреносини очи. Той познавал хиляди жени и усещал коя би могла да му създаде неприятности, така че се усмихнал:

— Защо не? — попитал той.

Когато я погледнал, по гръбнака на Лили преминала тръпка. В очите му личало разбиране, каквото тя никога не била срещала в очите на никой друг мъж. Погледът му бил разпален и изучаващ и едновременно я обърквал и вълнувал. Дори Фин с молещия си, възхитен поглед никога не я бил поглеждал така.

— Танцът преди вечеря, лейди Лили — казал той с малък официален поклон. После се извърнал и отишъл при домакинята, за да я помоли за втори път да танцува с него.

Лили погледнала списъка с танците си. Той бил задраскал името на момчето, с което щяла да вечеря, и го бил заменил със своето. Настроението ѝ се повишило, както бухва тестото. Не изпитвала съжаление към презрения младеж. Дермот Хатъуей щял да вечеря с нея.

Дермот не държал особено да вечеря с толкова младо момиче като Лили, макар че тя била красива. Правел го само за да раздразни жената, която преследвал в действителност. Тя била омъжена, привлекателна, опитна и секси, от жените, които обичал. До момента тя отхвърляла ухажването му, но той знаел, че не ѝ е безразличен, знаел също, че най-сигурният начин да накараш една жена да те забележи, е да се преструваш на безразличен. Добре владеел тактиката на използване на една жена като средство за получаване на друга и тази вечер красивата млада Лили Молино била това средство.

Той усетил как Лили потръпнала, когато я прегърнал, за да поиска танца си. Погледнал я подигравателно и казал:

— Студено ли ти е, скъпа?

А Лили си помислила, че ще умре от срам, когато той майсторски я завъртял в ритъма на валса. Тя била великолепна танцьорка, грациозна и самоуверена, и се опитвала да се съсредоточи върху музиката, а не върху близостта му.

— Страхувам се, че ми причинихте малка неприятност — казала тя, когато музиката спряла и той я хванал за ръката, за да я заведе в бюфета. — Доста време ми трябваше, за да убедя мъжа, който се готвеше да ме заведе на вечеря, че съм забравила обещанието, което вече съм била дала на вас. Страхувам се, че се лиших от един приятел.

Той безразлично свил рамене.

— Няма значение. Имате още хиляди приятели. Говори се, че сте най — популярното момиче на сезона.

Тя скромно свела поглед.

— О, това са само клюки. Пък и е такава детинщина. Вече го надраснах.

— Така ли? — сухо отвърнал той.

Тя отново прехапала устни и го загледала загрижено. Но Дермот не се присмивал на нея. Всъщност дори не я гледал. Очите му били приковани в тези на омъжената жена, която стояла самотно до вратата на гостната. Лили гледала ту единия, ту другия с отворена уста, но Дермот я повел към една маса толкова бързо, сякаш нищо не се било случило.

— В такъв случай можем ли да приемем, че щом си надраснала детинщините, вече няма да лапаш така десерта? — попитал той, като хвърлил поглед към огромния бюфет в другия край на стаята, където били натрупани златни блюда с розова съомга и омари, оранжеви скариди и едри стриди; и сребърни чинии с фазани, бекаси и овче месо; и кристални фунии с плодове, тресящи се цветни желета и захарни бонбони, шоколад и сметана.

Устата на Лили се напълнила със слюнка при вида на храната. Тя умирала от глад и усещала, че може да погълне всичко. Вместо това произнесла с най-отегчения си тон на възрастна:

— Бик искала чаша шампанско.

Дермот повикал лакея, който разнасял напитките, после се облегнал на масата и наблюдавал как тя бързо го изгълтала. Лили казала, че иска още една чаша, и лакеят поставил на масата пред нея още една.

— Това заместител на шокола ли е? — попитал Дермот, отвратен от идеята да поеме отговорността за младо момиче, решило да се напие.

Лили сърдито дръннала чашата на масата и виното се разплискало.

— Божке, Дермот Хатъуей — сърдито възкликнала тя, — защо ме покани на вечеря, ако не можеш да ме понасяш?

Той изненадано вдигнал вежди. Значи красивата приказна принцеса все пак си имала и друга страна.

Той казал:

— Скъпа Лили, поканих те на вечеря, защото в момента ти си най-красивата жена в тази стая.

Стотици мъже вече й били казвали същите думи, но този път тя успяла да каже само:

— О!

— Сигурен съм, че баща ти с право може да очаква да сключиш много успешен брак — тихо казал той. — Всеки мъж би бил горд да има жена като теб.

— О — повторила Лили. Тя отворила устни и се опулила от изненада. Мислела, че е загубила борбата за вниманието му, особено след като забелязала как двамата с онази жена си разменили погледи като гладиатори в схватка. Решила, че е така, защото се държала като възрастна, пиела шампанско, а може би и защото се правела на безразлична, което накрая го накарало да я забележи. Сега той знаел, че и тя е жена.

— Ще ти донеса малко храна — казал той. — От опит знам, че две чаши шампанско, младо момиче и празен стомах не са добра комбинация.

Тя го проследила с поглед, като си мислела колко е мил и внимателен, в края на краищата. Макар че й се искало да престане да я нарича „младо момиче“, когато се чувствала пораснала като жената, с която говорел точно в този момент. Същата, ревниво осъзнала тя, която му хвърляла собственически погледи по-рано. Но това не било нищо,

само няколко кратки думи, вероятно обикновена учтивост, и след това Дермот се върнал с един лакей, който носел поднос с храна.

— Божке — заядливо казала тя, — толкова съм гладна, че мога да изям и кон.

Изпъкналите му тъмни очи неуморно се стрелкали из стаята и той едва докосвал храната, но Лили изобщо не забелязвала. Езикът и задръжките ѝ били развързани от третата чаша шампанско, която изпила и тя весело дърдорела за Арднаварна и за конете си.

За миг погледът му се спрял на нея и той казал с моментен интерес:

— Чух, че си добра ездачка, Лили. Почти колкото баща си.

— Татко ли ти каза? — нетърпеливо попитала тя.

— Май беше брат ти.

— А, Уилям — тя свила млечнобелите си рамене и оправила сатенения си корсаж, който се бил смъкнал застрашително ниско на гърдите ѝ. — Него не го бива да язди. Никога няма да се научи.

— По-следващият уикенд ще организирам парти с лов вкъщи — внезапно казал той. — Поканих родителите ти. Защо не дойдеш с тях? Може да ти хареса.

Огромните ѝ сини очи заблестели от вълнение и триумф.

— О, сигурна съм, че ще ми хареса.

Музиката в балната зала била започнала отново и тя забелязала, че момчето, на което била обещала следващия танц, стои на вратата и я търси.

— О, по дяволите, по дяволите — промърморила тя, когато то се приближило към нея.

— Благодаря ти за приятната компания, Лили — Дермот хванал ръката ѝ, но вместо да се поклони, както било редно, я поднесъл към устните си и Лили усетила как светът избухнал в хиляди звезди, когато вълнението се предало от неговите устни към гърдите и слабините ѝ. Тъмните му очи за миг се взрели в нейните, после той се поклонил и се оттеглил.

В полунощ, замаяна от шампанското и мъчена от главоболие, тя казала „лека нощ“ на домакияна и бавно се изкачила по витата стълба към стаята си на втория етаж. Лампите светели и една прислужница я чакала, за да ѝ помогне да се съблече и да подреди дрехите ѝ. Лили измила лицето си с леденостудена вода от една кана и си сложила

компрес, за да успокои главоболието. Разхвърляла вещите си и навлякла фланелената нощница, която мамчето винаги я карала да носи, защото въпреки че във всички камини горял огън, ирландските къщи били прословути със студа си.

Тя широко отворила прозореца си и подала глава навън, като дишала жадно ледения въздух. После се почувствала по-добре, върнала се към огъня и взела едно подвързано с кожа томче с поемите на лорд Байрон. Прелиствала страниците, но всъщност си мислела за Дермот. Просто не можела да го забрави и захвърлила книгата с отчаян стон. Образът на този мъж щял да я преследва цял живот, тя си знаела. Спомнила си, че не го била виждала след вечерята. Може би се е почувствал зле? Може би е сам в стаята си, малко по-надолу по коридора от нейната? Може би му е лошо и е самотен, и няма кой да се погрижи за него? Тя погледнала книгата. Какво по-добро извинение от това да му занесе книга, за да се приспи с нея?

Без повече да размисли, тя наметнала дългия си халат от синя вълна, взела книгата със стихотворенията и отворила вратата. Коридорът бил дълъг поне двайсет метра и закачените на стените свещи хвърляли странни сенки. Тя се огледала неспокойно на всички страни. От долния етаж долитал смях и музика, но слугите били още долу, а в коридора царяла тишина.

Тихо затворила вратата след себе си. Знаела, че стаята на Дермот е през четири врати от другата страна на коридора, защото си била поставила за цел да го научи, и внимателно се огледала назад, когато почукала на вратата, като се чудела какво ще прави, ако я хванат, че чука на вратата на мъж посред нощ. Нямало отговор и тя почукала отново. Изведнъж чула стъпки по стълбите. Уплашено погледнала към стаята си, но нямала време да стигне до там. Отворила вратата на Дермот, спряла вътре и бързо я затворила. Облегнала се на нея със затворени очи и разтуптяно сърце. После ги отворила и видяла Дермот.

Той стоял до леглото и я гледал. Бил свалил ризата си и тя забелязала, че на широките му гърди има къдрави косми, а после видяла русата жена, излегната на леглото му като скандалната Олимпия на Мане.

Книгата със стихотворенията, която носела, паднала на пода с трясък.

— О! — възкликнала тя. — О, о... — после се обърнала и побягнала през вратата, без да я е грижа кой може да я види.

Звукът от подигравателния им смях я следвал през коридора и тя притиснала ушите си с ръце, за да не го чува, като си припомняла развеселения поглед на голата жена, която не се притеснявала, че са я видели гола в леглото на Дермот Хатъей. И странният, разбиращ блясък в очите на Дермот, докато я гледал как ги наблюдава.

Тя се втурнала в стаята си и затръшна вратата след себе си. По лицето ѝ се стичали сълзи. Хвърлила се на леглото. „Боже. По дяволите, по дяволите,“ крещяла тя и удряла възглавницата с юмруци. Знаела си, че никога няма да забрави тази сцена и жестокия им смях. И погледа на Дермот. Никога. Никога. Никога.

ГЛАВА 20

В деня преди заминаването им на лов в замъка Хатъуей лорд Молино получил пристъп на подагра. Лейди Нора заявила, че трябва да остане с него вкъщи, защото бил като разярена мечка, когато боледувал, и само тя можела да се справи с него, така че посещението в замъка Хатъуей трябвало да се отмени. Лили била съсипана. Независимо от случилото се тя отчаяно искала да види Дермот отново, но майка ѝ твърдо отказала. И все пак, след като се на цупила и тропнала с крак, и казала на татенцето, че страшно ѝ се иска да види прочутия замък и че е страшно разочарована, той най-после се съгласил тя да отиде. Щяла да вземе старата си бавачка за компаньонка, а Фин щял да закара конете.

Замъкът Хатъуей се издигал страховито на върха на един хълм край океана в графството Клеър. От източната му страна се простирали равнини и долини и векове наред войнствените мъже от рода Хатъуей можели да забелязват приближаването на враговете си.

Западната страна на замъка била обърната към океана и идващите оттам ветрове духали над стените и покрай тях, а някои гости с потръпване казвали, че вятърът минавал и през стените на замъка и виел като призрак в зимните бури.

Докато слизала от каретата, на Лили ѝ се приискало изобщо да не е идвала, но не можела да се въздържи. Дермот Хатъуей я привличал както водата рибата. Била луда по него. С неговото име на уста лягала и ставала. Усещала, че е различен от другите млади мъже, които познавала; той притежавал магията на непознатото и забраненото.

Тя последвала лакея по каменните коридори и извитите арки, като не пропуснала да забележи хубавите персийски килимчета и рицарските доспехи в залите, и древните бойни оръжия — брадви, мечове, и боздугани — изложени в сандъци със стъклени капаци. Стаята ѝ имала скърцаща готическа врата, била огромна и била с изглед към морето.

Тя отворила широко прозореца, докато бавачката ѝ разопаковала багажа, като се вслушвала в шума на океанските вълни, които се разбивали в скалите, и наблюдавала черните облаци, които се струпвали във ветровитото небе. Времето не изглеждало много обещаващо за утрешния лов и тя почукала на дърво, като се моела бурята да отмине, защото ужасно ѝ се искало да покаже на Дермот Хатъуей колко добра ездачка е.

Бурята се разразила в осем, точно когато двайсетте гости се били събрали да пийнат преди вечеря. В двата края на стаята с висок таван имало огромни каменни камини, в които пращял огън, а по дължината на помещението били разположени няколко печки с въглища, които излъчвали допълнителна топлина. Океанските ветрове свирели отвън и пищели в комините, а от небето се изливал пороен дъжд.

Гостите седали скупчени на канапетата или стояли пред огъня и обсъждали колко „солиден“ е замъкът Хатъуей и възможностите за лов на следващия ден.

— Страхувам се, че времето няма да е подходящо за лов — казал Дермот. — И все пак не се съмнявам, че дори да не можем да излезем от къщата, все ще си намерим някакво развлечение. Поне докато премине бурята.

Лили треперела от студа в замъка. Тя била облечена с тъмноредвена кадифена рокля без деколте, с тясна талия, дълги ръкави и широка пола. Тя била най-младата сред присъстващите и се чувствала съвсем не на място без родителите си. Това траяло, докато на вечеря не се оказала от дясната страна на Дермот. Той казал:

— Изглеждаш красива като господарката на замъка Шалот.

Настроението ѝ се подобрило, но бързо пак се развалило, когато той се обърнал настрани и заговорил жената от лявата си страна, като изцяло пренебрегнал Лили по време на първото и второто блюдо. Можела да се разплаче, толкова била луда по него. Но знаела, че сълзите няма да ѝ помогнат. За да победи съперниците си, трябвало да се държи по-хитро. В края на краищата, решително си казала тя, тя била дошла е определена цел — да хване Дермот Хатъуей. Да го измъкне изпод носовите на тези хищни стари жени и да го превърне в честен човек. Да го превърне в „съпруга на Лили Молино“.

След вечеря Дермот дошъл и седнал на канапето до нея. Тя усещала топлината на неговото тяло и леката миризма на одеколона му.

Премрежените му очи отново я гледали по онзи странен начин, сякаш била единственото момиче на света, с което искал да бъде. И все пак била сигурна, че той не мисли така. Въпреки всичко.

— Е, Лили Молино — тихо произнесъл той, — за какво мислиш?

— Мислех си колко жесток бяхте, когато не разменихте нито дума с мен на вечеря — кисело отвърнала тя.

— Напълно си права — той се навел по-близо до нея и прошепнал: — И трябва да си призная, че не беше лесно да пренебрегнеш такава млада красавица. Но ти си опасно момиче, Лили. Прекалено си красива, прекалено съблазнителна и прекалено млада, за да останеш насаме с мъж като мен — после с подигравателна усмивка се запътил да организира игра на бридж.

Лили мразела игрите на карти и отказала да бъде четвърта. Тя знаела, че играта ще продължи часове наред, и след като останала сама, казала „лека нощ“ и нацупено се запътила към стаята си. Старата бавачка не спирала да дърдори, докато ѝ помагала да се съблече, за това, колко е студено в замъка, колко мрази виенето на вятъра, колко е тъмен и мрачен коридорът до стаята ѝ и колко далече е тя от тази на Лили, но Лили почти не я чувала. Тя била прекалено заета да се чуди какво точно имал предвид Дермот, когато казал „опасно“.

Бавачката я целунала за лека нощ и се оттеглила в покоите си, а Лили се свила разтреперана под пухения юрган. Тя притискала ледените си крака към бутилка с гореща вода, загъната с червен вълнен плат и се взирала в игривия торфен огън, като се чудела какво да направи, за да привлече вниманието на Дермот за повече от две минути. Вече задрямвала, а в ушите ѝ още звучал писъкът на вятъра, когато си спомнила, че Дермот я смятал за красива и съблазнителна. Единственото, което не му харесвало у нея, било това, че е прекалено млада. Затова решила, че ще трябва бързо да порасне. Всъщност трябвало да го направи веднага.

На следващата сутрин Дермот бил на крак, облечен и още преди зазоряване слязъл в конюшните, за да провери наплашените коне. Той оглеждал облачното небе и търсел знак, че времето ще се оправи.

— И да се оправи, пак ще е влажно и хлъзгаво, сър — предупреждавали го слугите.

Дермот бил неспокоен, подвижен мъж, много запален по спорта, и бързо решил, че мъжете могат да излязат на лов, но жените ще си

останат вътре.

Лили сърдито наблюдавала тръгването им. Лишена от шанса да покаже каква безстрашна ездачка е, тя седнала в гостната, за да слуша клюките на останалите гостенки, и да отговаря мрачно на учтивите им въпроси за дебюта ѝ и за общите им приятели. Прекарала следобеда в библиотеката, като разглеждала рафтовете с книги, които изглеждали така, сякаш не били отваряни от векове насам, и непрекъснато поглеждала през прозореца, за да види дали ловците се връщат. Но следобедът минавал, а от тях нямало и следа. Мрачно се върнала в стаята си. Подпряла лакти на каменния перваз на прозореца си и се загледала в далечното оловносиво море, като си мислела за Дермот.

Тя чула стъпки в коридора, изтичала и надникнала през вратата с надеждата, че е той. Една малка прислужница, на не повече от тринайсет години, със синя раирана рокля и бяла ленена престилка се обърнала да я погледне. Тя носела огромна емайлирана кана с гореща вода. Лили я попитала къде я носи.

— 'Ми на сър Дермот, милейди — нервно отговорила тя.

— На сър Дермот ли? Коя е неговата стая?

— Стаята на господаря е в кулата, милейди — тя посочила към края на коридора.

Без да се замисли, Лили грабнала каната от ръцете ѝ. И бързо казала:

— Тя е прекалено тежка за теб. Аз ще я занеса.

— О, ама милейди, не може вие да я носите — извикало момичето, — т'ва е моя работа... — но Лили вече решително крачела по коридора, като разплисквала водата от каната по безценните килимчета. Горяла от любопитство каква ли е стаята на Дермот и какво ли ще ѝ подсказе тя за собственика си, и нищо не можело да я спре.

Вратата била два пъти по-висока от нея и тежала, сякаш била направена от олово. Тя не почукала, само я бутнала предпазливо и влязла. Сините ѝ очи се опулили от учудване при вида на купищата килимчета, с които бил покрит подът. Те били цели дузини, нахвърляни едно върху друго като дебел, мек, шарен юрган; прозорците били високи, затъмнени с пищно тъмно кадифе, а леглото — огромно, с балдахин от богат рубиненочервен брокат със златен ръб. Върху него била метната покривка от вълча кожа, а на солидната маса край стената имало отворена бутилка уиски.

Стаята била празна и тя въздъхнала от облекчение, че никой няма да научи за шпионския ѝ набег. Меките килими заглушавали стъпките ѝ, докато пресичала стаята на пръсти. Изведнъж вратата на тоалетната стая се отворила. Дермот се изправил пред нея полугол и поднесъл към устните си чаша уиски. Тя гледала, хипнотизирана като заек, голите му гърди и слабините му, където мокрият брич бил прилепнал като втора кожа, широките му рамене и яките бедра. Сторило ѝ се, че може да припадне от острата мъжка миризма на пот, одеколон и уиски, която се носела от него.

Дермот отвърнал на погледа ѝ, без да се усмихва. Ловът бил дълъг и тежък, преходите трудни, а вятърът — отвратителен. Той духал в лицата им и отнасял миризмата, така че кучетата губели следата. Студът ги принуждавал да спират често и да отпиват от манерките с уиски; той не бил ял нищо от ранната закуска сутринта и пил през целия ден. Бил направо пиян и уискито на празен стомах се разливало във вените му като огън.

Той безмълвно наблюдавал как Лили го разглежда от глава до пети. Видял как сините ѝ очи потъмнели и разбрал какво изпитва. В ъгъла на устните му се появила усмивка. Малката кучка го желала и той го знаел. Взел емайлираната кана от разтрепераната ѝ ръка и я сложил на умивалника. После я прегърнал и я целунал.

Устните му били горещи и целувката прекалено груба, но Лили искала още. В края на краищата той не бил безразличен към нея. Той я обичал. Тя се отпуснала в ръцете му, потънала в непознато за нея блаженство.

Той плъзнал ръце по гърба и настойчиво притиснал ханша ѝ към себе си. Това я отрезвило. Тя опряла ръце на гърдите му, за да го отблъсне, но той просто я вдигнал и я занесъл на леглото.

— Не — извикала тя ужасено. — О, не... аз не исках да идвам тук, само ти донесох водата... — тя се плъзнала от леглото на пода и той я притиснал към килима.

— Ти искаш да бъдеш като онази жена, с която ме видя — прошепнал ѝ той на ухото. — Разбира се, че искаш, видях как я гледаше и завиждаше на голотата ѝ, завиждаше ѝ за това, че е с мене... малка кучко, от доста време си го търсеше. И сега ще си го получиш. О, и то ще ти хареса, на такива като тебе винаги им харесва. Познавам ги от един километър, подушвам ги, усещам топлината им...

Тя била прикована под тежестта му и докато той се мъчел да смъкне роклята ѝ, се развикала. Той се разсмял.

— Тук никой няма да те чуе — казал той. — Това е моята кула от слонова кост. Никой не идва тук, дори слугите, без да съм ги повикал. Двамата сме сами, Лили, само ти и аз...

Той се навел и захапал гърдите ѝ. Тя отново извикала, този път от болка. О, господи, о, господи, какво правя тук, трескаво си мислела тя, докато той разтварял краката ѝ с коляно. Отметнал полите ѝ нагоре и тя се разплакала, докато разкъсвал бельото ѝ.

— Не... о, недей, моля ти се, недей. Не го прави, ако ме обичаш — прошепнала тя.

— Да те обичам ли? — той се засмял отново и се нахвърлил върху нея.

О, боже, помислила си Лили, като си спомнила как се смееела на конете и на кучетата в двора на конюшната... о, боже, това било много по-лошо и не трябвало да се случва. То било ужасно. Това било най-лошото нещо, което можела да стори.

Тя извикала от болка и страх и се съпротивлявала, когато той проникнал в нея. Дермот се усмихнал. Малката заядлива девственица най-после била осъзнала какво става. Той отметнал глава назад със стон, а лицето му се сгърчило от агонията на удовлетворението. Лили лежала под него неподвижна като мъртва.

Той се изправил и отново отишъл в тоалетната си стая. Когато се върнал, бил облечен с копринен халат и косата му била сресана. Налял си още една чаша уиски и седнал на ръба на леглото. Погледнал я замислено. Тя лежала по корем и се задавяла от ридания. Той въздъхнал със съжаление. Ако не бил толкова пиян и тя не била толкова съблазнителна, нямало да я докосне. Но тя била дошла в стаята му в лош момент и била попаднала на неподходящ човек. Сега трябвало да я разкара оттук и да се постарее никой да не научи за станалото. Особено баща ѝ.

— Стани, Лили — казал той след малко.

Но тя само извърнала лицето си към мекото копринено ориенталско килимче и продължила да плаче.

— Казах ти да станеш.

Той говорел тихо, но в гласа му прозвучала заплаха, и Лили го погледнала разтревожено. Приблизил се към нея, хванал я за ръката и

я изправил на крака. Тя се отпуснала в ръцете му и той я сложил да седне на ръба на леглото. После поднесъл чашата с уиски към устните ѝ и я накарал да отпие.

Тя стиснала устата си с ръце, докато преглъщала алкохола, и той казал раздразнено:

— За бога, постарай се да не ти прилошава тук. Изслушай ме. Тази вечер няма да слизаш на вечеря. Ще си стоиш в стаята, а аз ще наредя да ти занесат храна.

Лили само го гледала. Очите ѝ били разширени от изненада. Той се държал, като че ли нищо не се било случило и всичко било както обикновено...

Тя се разхълцала истерично и той силно я ударил по лицето. Главата ѝ се отметнала назад и на бузата ѝ останала пареща червена следа. Тя го погледнала замаяно.

— Хайде да изясним нещо, Лили — казал той, — ти си много опитна млада жена. Зад тези невинни сини очи лежат хиляди незначайни грехове и този ще бъде само един от многото. Ти знаеше защо идваш тук. Преследваш ме от седмици, направо ме молеше да те докосна. Не можеш да го отречеш.

— Не е вярно — извикала тя шокирана. — Искях само...

— Да флиртуваш с мен ли? О, я стига, знаеш, че не е вярно. Ти си получи това, което искаше, аз също получих онова, което исках в момента. Това е положението. Утре ще си отидеш вкъщи и повече никога няма да се видим.

Лили не била много наясно как стоят нещата в живота, но разбирала достатъчно, за да знае, че това, което се случило, било същото, което правели женените хора, и че сега единственият изход за нея, единственото спасение била женитбата.

— Но ти ще трябва да се ожениш за мен! — извикала тя.

Той отново замахнал, но този път я стиснал за гърлото. Лицето му се изкривило от гняв.

— Ако това е била малката ти игричка, скъпа Лили, много грешиш. И ако си мислиш, че можеш да се прибереш вкъщи и да се разревеш: „Изнасилиха ме“, ще ти кажа, че ако някога разкажеш на когото и да било за това — на когото и да било — ще те убия, Лили Молино.

Той я хванал за ръката и я повлякъл през стаята. Отворил вратата и огледал коридора в двете посоки. Той бил празен. Лили внезапно се свлякла в краката му. Той я вдигнал и я занесъл в стаята ѝ, после нетърпеливо я хвърлил на леглото.

— Ще уредя всичко за заминаването ти утре — казал той и я изгледал с брутално безразличие. — Можеш да предадеш извиненията ми на родителите си и да им кажеш, че времето е било прекалено лошо за лов, и че се прибиращ, защото те е в тресло.

Излязъл от вратата, без да се обърне назад, и Лили останала да лежи на леглото и да гледа след него, прекалено стресната, за да се разплаче.

След малко се изправила. С ужас огледала изцапаните си с кръв дрехи. Бавачката не трябвало да ги види, тя не трябвало да разбере. Никой никога не трябвало да научи. Тя щяла да скрие всички следи. Щяла да легне и да се престори дори пред самата себе си, че нищо не се е случило, и тогава всичко щяло да се оправи като по чудо. Разбира се, че щяло да се оправи. Трябвало. Трябвало.

Тялото ѝ пулсирало от болка и тя треперела от шока. Облякла си топлата вълнена роба и позвънила да ѝ донесат гореща вода. Изчакала разтреперана, но прекалено вцепенена, за да плаче, докато прислужницата пълнела коритото пред камината, после се потопила във водата, като се молела горещата вана да отмие от нея усещането, миризмата и жестоките следи от тялото на Дермот Хатъуей, за да се пречисти отново. Но въпреки невинността си тя осъзнавала, че това е невъзможно. Никога вече нямало да бъде същата.

Тя дори не била чувала думата „изнасилване“ дотогава, но знаела, че ѝ се е случило най-лошото, което можело да се случи на една жена. Това било немислимо. То било нещо, за което никога не се говорело в доброто общество, за него не се споменавало дори в семейството.

Тя отчаяно си помислила, че никога не би могла да каже на майка си за това, нито на баща си. Дермот Хатъуей нямало да ѝ върне честта, но тя така или иначе вече го мразела толкова силно, колкото по-рано му се възхищавала. Освен това се страхувала от него. Заканата му да я убие я карала да потръпва. Искала само да се махне от това място, да се върне у дома в Арднаварна, където щяла да е в безопасност.

На следващия ден неочаквано се завърнала вкъщи по време на една от най-големите бури на десетилетието и майка ѝ веднага възкликнала колко е бледа. Тя сложила ръка на челото на Лили, усетила, че има температура, и веднага я изпратила в леглото. Мислела да повика лекар, но ужасената Лили казала, че не иска никакви доктори и изтичала разплакана в стаята си.

Майка ѝ останала кахърно загледана след Лили, после изпратила бавачката ѝ да се погрижи за нея. Тя отишла при малката си аптечка, където държала някои лекарства и хапчета за селяните, когато се разболеели, взела едно от тях и се качила при дъщеря си.

Лили седяла в леглото си, облечена със затворена бяла памучна нощница. Очите ѝ били потъмнели от треската, а лицето ѝ било побяло от нощницата, и лейди Нора въздъхнала разтревожено.

— Ако утре не си по-добре, ще извикам доктор О’Мали — твърдо заявила тя, като дала лекарството с лъжица на Лили, както птиците хранят малките си. — Знам колко е студен замъкът Хатъей; когато вятърът духне откъм морето, нищо не може да го спре да мине през пукнатините на ония стари стени. Не трябваше да те пускам там.

— О, по-добре да не ме беше пускала, мамче — простенала Лили и от подутите ѝ от плач очи пак бликнали сълзи.

— Скъпа Лили, какво ти е? Кажи на мамчето какво чувстваш — тя я прегърнала и Лили се сгушила в прегръдката ѝ. Тя не искала никога вече да се разделя със своето мамче.

Сиел разтревожено ги наблюдавала от прозореца. Когато майка ѝ си тръгнала, тя изтичала и седнала на ръба на леглото. Погледите им се срещнали и Лили изведнъж избухнала в сълзи. Тя се хвърлила на леглото и заудряла възглавниците с юмруци, като хапела чаршафа, за да заглуши виковете си. Сиел я гледала уплашено. От очите ѝ потекли сълзи на съчувствие и тя отчаяно отворила уста.

— Лили, о, Лили, какво ти е? Какво е станало?

Лили спряла да беснее и да плаче. Седнала и погледнала любимата си малка сестра. Сиел била единствения човек, на когото винаги казвала всичко. Освен Фин, но с него било различно. Естествено, тя не можела да му разкаже за случилото се. Но Сиел била толкова малка и невинна — също каквато била самата тя довчера. Но ако не кажела на някого, щяла да се пръсне от преживяния ужас.

Тя стиснала ръцете на сестра си и шепнешком ѝ обяснила накратко какво се е случило. Макар че била невинна, Сиел се досещала за някои неща. Тя била виждала сексуални актове между животни, макар никога да не била свързвала тези неща с хората, и жребецът, който се качвал на кобилата в двора на конюшната не можел да се сравнява с това, което била преживяла Лили.

— О, аз никога няма да кажа, Лили, никога — обещала тя ужасена. — Но ти ще се справиш, нали? Всичко вече е минало и ако не го споменаваме никой няма да научи. И ти пак ще си бъдеш същата като преди. Всички те обичат, Лили. Абсолютно всички. Аз те обичам със сигурност.

Тя я целунала и вината и ужасът на Лили попреминали. Тя се зачудила дали сестра ѝ не е права. Може би след няколко седмици всичко това просто щяло да се заличи в съзнанието ѝ, нали всичко преминава с времето. И тогава може би отново щяла да се превърне в популярна млада дебютантка. Само че този път щяла да внимава повече с младите мъже, които я преследвали. Бързо щяла да избере един от тях и да сключи блестящия брак, който всички ѝ предричали. Нейната сватба щяла да бъде празника на годината и след това щяла да си заживее щастливо. Да прави партита, да танцува, да флиртува и да си живее спокойно с хубавия млад съпруг в големите им къщи, където и да се намират те. Щели да имат деца и тя щяла да бъде майка за пример също като собствената и скъпа ѝ майчица.

Но дори когато убеждавала сама себе си, че това ще се сбъдне, дълбоко в душата си усещала, че нещата никога вече няма да бъдат същите. И тя отново се разплакала от тъга за невежото, невинно момиче, което си било отишло от нея.

Следващият месец минал спокойно. Лили прекарвала доста време в леглото си и рядко слизала долу. Татенцето идвал да я види; той се тревожел. Тя успявала да се усмихне несигурно и му казвала, че вероятно напрегнатите гостувания са ѝ дошли твърде много и сега страда от изтощение.

— Тогава трябва да си почиваш, скъпо момиче — казал той с обич, като потупал тънката ѝ ръка и я целунал по бледата буза. После изписал книги и игри от Лондон, за да я развесели; поръчал букети

цветя за стаята ѝ и наредил на жена си да се постарее да храни Лили с всякакви лакомства, които можели да раздразнят апетита ѝ.

Когато най-после започнала да слиза на долния етаж, Лили се щурала безцелно наоколо, излежавала се на голямото канапе пред камината в библиотеката и се преструвала, че чете, докато замислено се взирала в огъня. Накрая пак започнала да се навърта около конюшната и очите на Фин О'Кийфи се оживили, когато я видял. Той се усмихнал до уши. Казал ѝ:

— Тревожеш се за теб. Казаха ми, че си болна, но никой не знаеше какво ти е. По-добре ли си вече?

Той ѝ бил приятел. Бил толкова непосредствен, нормален, познат и непретенциозен и Лили знаела, че никога няма да ѝ причини болка. Тя си мислела как се е объркал животът ѝ и за първи път ѝ се приискало да се е родила селянка, за да бъде винаги с Фин.

— Хайде да пояздим — казала тя с надеждата, че ще успее да върне часовника назад и да забрави случилото се.

Конят бил гладък като кадифе. Тя се втурнала в галоп по пътеката. Вятърът рошел косата ѝ, слънчевата светлина се отразявала във вълните, а златният пясък тихо скърцал под копитата на коня. Животът отново ѝ се сторил хубав. Фин се движел успоредно с нея и тя се обръщала със смях към него. Двамата били млади, красиви и безгрижни като вятъра, и били страшно доволни, че са заедно.

Те спрели конете в края на дългата пясъчна ивица и се спогледали задъхани, като се смеели от удоволствие от бързия галоп, от хубавия ден, от това, че били заедно.

— О, Лили, толкоз те обичам! — необуздано възкликнал Фин. — Обичам те и винаги ще те обичам! — Той я погледнал смело: — Ето, най-после го казах — казал той с въздишка на облекчение.

Усмивката в очите на Лили се скрила, както слънцето изчезва зад облаците. Тя знаела, че той я обича, но не предполагала, че е влюбен в нея, както мъжете „обичат“ жените.

— Ти уж си ми приятел — сърдито извикала тя. — О, о, по дяволите. Да го вземат дяволите, ти развали всичко.

Тя се спуснала обратно по пътеката, като го оставила да се взира тъжно след нея.

Когато се върнала при конюшната, тя скочила от коня и се затичала разплакана към Голямата къща. Даниел О'Кийфи сърдито

изгледал по-малкия си брат, когато той се върнал в двора.

— Ти ли разстрои лейди Лили? — попитал той, уплашен да не би Фин пак да си загуби работата. — Абе, момче, няма ли да се научиш къде ти е мястото?

— И къде ми е мястото? Моето място? — сивите очи на Фин светели от гняв към брат му, но всъщност той се сърдел на себе си.

— Ти много добре си го знаеш. Аз също — казал Даниел. И Фин горчиво си помислил, че брат му е прав.

Старата бавачка на Лили я била отгледала от бебе. Сега била прислужница на една млада дама и не пропускала нищо. Минал още един месец и съществени белези за състоянието на една девойка, които се надявала да забележи, не се появили. Тя загрижено погледнала Лили, когато излизала от ваната, като хитро оглеждала стройното ѝ тяло, докато я намятала с огромна пухкава бяла хавлия.

— Мисля, че все пак ще трябва да извикаме доктора, лейди Лили — казала тя, докато бързо търкала гърба ѝ. — Нещо ви има и ще е най-добре да разберем какво е то.

— Не! — Лили изтръгнала хавлията от ръцете ѝ. Тя изтичала в тоалетната си стая и затръшнала вратата, а старата жена тъжно поклатила глава след нея. Изплашеното лице на Лили само потвърдило най-лошите ѝ страхове. Не можела да направи нищо друго, освен да каже на майка ѝ.

Лейди Нора седяла в будоара си и бродирала. Понякога ѝ се струвало, че предпочита спокойните седмици със семейството си пред въртележката от гостувания през останалата част от годината. Арднаварна била усамотено място и животът там бил толкова монотонен и спокоен, че нищо не нарушавало спокойствието ѝ.

Тя била изненадана, когато бавачката почукала на вратата и ѝ казала, че няма да е зле да поговори с дъщеря си, защото „някои неща не са наред, милейди“. Тя я попитала какво има предвид и когато бавачката ѝ казала, шокът я накарал да пребледнее.

— Сигурно е болна — възкликнала тя, защото не можела да си представи друга причина. И тя разтревожено повикала доктор О’Мали.

Лили лежала на леглото си като уплашено агне пред касапин, докато любезният стар доктор О’Мали я прегледал набързо. Той ѝ

задал няколко въпроса, но тя извърнала глава и отказала да отговори, така че бавачката му съобщила отговорите. Той се досещал каква е истината, но тъй като пациентката не искала да му каже нищо, заявил, че ще бъде в състояние да потвърди най-лошите им опасения, след като извърши някои изследвания.

Лейди Нора седнала в будоара си и се замислила объркано за дъщеря си, като се чудела кога е могло да се случи това ужасно нещо. Не била ли самата тя добра майка? Била сигурна, че е пазила дъщеря си навсякъде, където били ходили, и внимавала да я запознава само с почтени хора. Не можела да се досети за никого, абсолютно за никого, който би постъпил така долно с дъщеря ѝ.

Сърцето ѝ се свило от страх, когато си представила какво щял да каже съпругът ѝ, щом научи за това, защото тя трябвало да му каже. Притиснала ръка към болното място в гърдите си и се сгърчила от силната болка. Пребледняла като платно и позвънила на прислужницата да ѝ донесе чаша вода, после склонила глава на хубавата си работна маса и се разплакала.

Младата прислужница стояла на вратата с кана вода на поднос и я гледала с отворена уста. Тя се засуетила на прага, без да знае дали да влезе или не.

— Ваша Светлост — внимателно попитала тя, — да не ви е зле, мадам? Да извикам ли пак доктора?

Лейди Нора вдигнала глава. Изтрила очи с малка ленена кърпичка, поръбена с дантела, и се изправила. Дамите не трябвало да изразяват своите чувства пред слугите си и тя уморено си помислила, че слухът ще се разнесе по цялата къща за броени минути. Ръката ѝ треперела, докато си наливала чаша вода и отпивала от нея.

— Просто усетих силна болка в гърдите — казала тя на разтревоженото момиче. — Сега ще се оправя, Моли, благодаря ти.

След няколко минути се запътила по коридора към стаята на Лили. Дъщеря ѝ седяла до прозореца и се взираше в измитите от дъжда градини. Тя не обърнала глава да погледне майка си, макар да чула влизането ѝ.

— Скъпа Лили — нежно казала лейди Нора. — Знаеш ли какво каза докторът? — Лили навела глава и не отговорила. — По-добре ли се чувстваш? — попитала майка ѝ, но Лили пак не отговорила. Лейди Нора въздъхнала. Сърцето ѝ се изпълнило с тъга, като гледала милото

си момиче. — Трябва да ми разкажеш какво се е случило, Лили — казала тя. — Обещавам ти, че няма да ти се разсърдя. Но трябва да знам кое е било момчето, за да може баща ти да се справи с това положение.

— Татко? — уплашените очи на Лили срещнали погледа на майка ѝ. — Значи ще кажеш на татко? — На бледите ѝ бузи се появили две ярки петна, когато осъзнала, че баща ѝ ще научи. — Как ще го произнесеш, мамче? — изкрещяла тя отчаяно. — Как ще му кажеш това?

Майка ѝ поклатила глава.

— За бога, Лили — бавно произнесла тя, — не знам как ще му го кажа. Знам само, че трябва да го направя, но за да ти помогна, трябва да знам истината.

— Какво ще стане с мен тогава?

— Ами тогава ще трябва да се омъжиш за това момче, Лили. Няма да разгласяваме сватбата, после ще заминете в чужбина за известно време... ще кажем, че детето се е родило преждевременно. Все някак ще го запазим в тайна.

Лицето на Лили не можело да пребледнее повече от това. Само при мисълта за Дермот Хатъей ѝ се гадело. Баща ѝ щял да я принуди да се омъжи за него, но Дермот бил казал, че първо ще я убие. Пък и тя предпочитала да умре, отколкото да се омъжи за този звяр.

Тя безмълвно погледнала през прозореца и лейди Нора въздъхнала.

— Умолявам те, дете — тихо казала тя. — Кажи на мамчето си и аз ще направя всичко възможно, за да ти помогна. Знаеш колко много те обичам.

Лили поклатила глава и продължила да се взира в дъжда, който се стичал по прозореца като непроницаема преграда, също като собствените ѝ сълзи.

— Не мога, мамичко — уморено казала тя. И това било всичко.

Лорд Молино седял в библиотеката, пушел пурата си и четял вестник. Съпругата му уморено се отпуснала на отсрещния стол и той я погледнал учудено.

— Изглеждаш уморена, скъпа — казал той леко разтревожено. — Мислех си, че престоят в Арднаварна ще ти се отрази добре, но сигурно те безпокои болестта на Лили.

Тя отново усетила пробождане в сърцето, но не обърнала внимание. Нямало начин да избегне онова, което трябвало да каже на съпруга си. Трябвало да изпълни дълга си. Тя го разказала спокойно, стегнато и кратко.

Той не казал нищо. Очите му, които били сини като тези на Лили, я гледали, сякаш е полудяла. Огъстърс Молино бил едър човек, но когато се изправил на крака, обзет от безумен гняв, й се сторил като великан. Лейди Нора притиснала ръка към гърдите си, като се молела да умре, преди милият й съпруг да я удари за това, че е разбила сърцето му с разказа си за пропадналата му дъщеря.

Лицето му първо почервенияло, след това посивяло, краката му сякаш се подкосили и той рухнал на стола си. Казал:

— Мили боже, Нора, сигурно има някаква грешка. Това не е вярно, не е възможно. — Очите му се втренчили в нейните с молба и тя помислила, че той ще се разплаче. — Само не Лили — прошепнал той.

Тя казала:

— Вярно е, Огъстърс, макар че от все сърце ми се иска да беше лъжа.

Той се изправил отново и също като Лили се загледал през прозореца към настъпващия мрак, към мрачния пейзаж, докато жена му набързо му казала за разрешението, което вече била предложила на дъщеря си: прибързана женитба, дълго пътуване в чужбина, преждевременно родено дете...

— Ще трябва да говориш с родителите на момчето. Всичко може да се уреди, Огъстърс. Само ако Лили се съгласи да ми каже кой е той.

Без да обръща глава, той казал:

— Изпрати ми Лили тук.

Лейди Нора станала и тръгнала към вратата. Тя неспокойно се обърнала към него:

— Трябва да внимаваш с нея, Огъстърс — казала тя. — Не забравяй, че момичето е в положение.

— Боже мой, Нора — измъчено се провикнал той, — как бих могъл да забравя?

Когато майка ѝ казала да слезе в библиотеката, за да говори с баща си, Лили хукнала да търси Сиел. Тя я открила да четете излегната пред камината в детската стая с кучетата край себе си.

— Как можеш да се излежаваш така спокойно — попитала тя, готова да се разплаче, — когато татко ме вика и знам, че ще ме убие?

Огромните сиви очи на Сиел се изпълнили с жалост и тя изтичала при сестра си.

— Ох, Лили, Лили. Какво ще му кажеш?

— Нищо! — очите на Лили заблестели от презрение при мисълта за Дермот. — Никога няма да кажа. Никой не може да ме принуди да го направя. Първо ще се самоубия.

— Не. Не. О, Лили, недей, моля те. Аз те обичам. Ще ти помогна. Може би и татко няма да е чак толкова сърдит, като свикне с идеята...

— О, Сиел — Лили отчаяно се опитала да се усмихне на невинната си малка сестричка. — Винаги си била глупава оптимистка.

Тя си измила лицето, сресала черните си къдрици и ги завързала с розова панделка. Облякла розовата си памучна рокля и изтрила носовете на калните си обувки отзад във вълнените си чорапи. Не могла да си намери повече причини да отлага и слезла на долния етаж, за да се види с баща си и да научи съдбата си.

Сиел изтичала надолу по петите на Лили, както правела винаги, но дори тя този път не посмяла да влезе в библиотеката, когато Лили почукала и баща ѝ казал: „Влез“. Сиел се приближила и залепила ухо на вратата, за да подслушва.

Лорд Молино стоял до прозореца и гледал навън. Той не се обърнал да погледне Лили. Не можел да ѝ позволи да забележи болката му. Казал:

— Какво ще ми кажеш за себе си, Лили?

Гласът му бил равен и безразличен, сякаш се канел да уволни някоя слугиня и слабата надежда, която хранела Лили, потънала като камък на дъното на езеро.

— Много съжалявам, татенце — прошепнала тя с наведена глава. Калните ѝ кафяви обувки се подавали изпод окъсалата и памучна рокля и тя си помислила, че е трябвало да ги смени.

— Съжаляваш ли? И смяташ, че това е достатъчно? Това, че съжаляваш, ще те освободи ли от отговорностите към семейството ти?

Към името ти? Към общественото ти положение? Това, че съжаляваш, ще отмие ли нашия позор?

Той се завъртял и застанал с кръстосани зад гърба ръце, като я гледал, сякаш не вярвал, че тя е същата дъщеря, която толкова обичал.

— Лили, аз ти дадох всичко — казал той и тя усетила как гневът му кипва. — Всичко, което искаше. А ти ме подведе.

— О, не, татенце, не съм те подвела... това беше... това беше... — тя не могла да измисли нищо и отново безмълвно навела глава.

— Какво беше? — попитал той. — Какво си ти, Лили? Селянка, която нищо не разбира? Ха! Дори селянките имат морал.

Той закрачил по стаята, като се опитвал да сдържи гнева, който тя усещала. Стискал здраво ръцете си отзад и тя уплашено се чудела дали няма да я удари.

— Милата ти майка измисли едно разрешение — казал накрая. — Ще ми кажеш името на този мръсник и аз ще говоря с баща му, макар че това означава да се унижа и да призная, че дъщеря ми не е по-добра от уличница. Ще го накарам незабавно да се ожени за тебе. Ясно ли е, Лили?

Тя мълчаливо се взирала в обувките си и той казал ядосано:

— Изглежда, че този замисъл има само едно слабо място. Майка ти ми каза, че ти не искаш да й съобщиш името на момчето. Обаче на мен ще го кажеш, Лили, и аз още тази седмица ще те омъжа за него. Ясно ли ти е?

Лили все още безмълвно гледала към обувките си. Тя си повтаряла, че той никога няма да я накара да се омъжи за Дермот, никога. Тя говорела сериозно, когато казала, че предпочита първо да се самоубие. Мразела го. Той бил звяр. Потръпнала от страх, когато си спомнила колко я бил уплашил.

Баща ѝ казал заплашително:

— Лили, давам ти точно една минута, за да ми кажеш името му. Ако не го направиш, ще трябва да си събереш нещата и незабавно да напуснеш тази къща.

Тя рязко вдигнала глава и го изгледала ужасено. Неговият поглед бил неумолим, той извадил златния часовник от джоба на жилетката си. Отворил капачето с щракване и започнал да брои секундите.

Лили отчаяно се опитала да измисли някакъв начин да се спаси. Може би трябвало просто да излъже, може би трябвало да му каже

името на някое от стотиците момчета, които толкова искали да се оженят за нея само допреди няколко седмици? Но това нямало да свърши работа и тя си го знаела. Баща ѝ щял да говори със семейството на момчето и те щели да я презират като лъжкиня и уличница, както и собственото ѝ семейство. Не. Трябвало да има друг начин, трябвало да се сети за някой, чието социално положение да е толкова по-ниско от тяхното, че на баща ѝ и наум да не му дойде да я омъжи за него. Името ѝ дошло на езика като помощ от небето.

— Беше Фин О'Кийфи — казала тя.

Сиел, която стояла пред библиотеката, запушила с ръка устата си, за да заглуши напирания вик. Тя все още притискала ухо към вратата и чула ужасния студен гняв в гласа на баща си, когато той произнесъл бавно:

— Какво каза, Лили?

— Беше Фин. Фин О'Кийфи, конярят.

— Мили боже.

Гневният вик на баща ѝ бил толкова силен, че сигурно се чул чак в конюшната, и Сиел уплашено отскочила от вратата.

— Ще го убия — извикал баща ѝ. — Ще убия това мръсно копеле...

Сиел не дочакала да чуе края. Тя хукнала по коридора колкото я държали краката, минала през тапицираната със зелено сукно врата, през хамбара на иконома и през кухнята, излязла през задната врата и се спуснала направо към конюшната. Дъждът я мокрел, а кучетата скачали край нея и я папали с кал, но тя дори не ги забелязала. Трябвало да стигне при Фин О'Кийфи преди баща си.

В конюшната нямало никого заради дъжда и само едно младо момче пазело конете. Сиел се метнала на понито си, без да го оседлава и се втурнала през калдъръмения двор към арката и после по пътеката към къщата на О'Кийфи.

Вратата ѝ отворил Даниел. Той я погледнал учудено. Червените ѝ къдрици били прилепнали към главата, очите ѝ били опулени от ужас, а лицето ѝ било пепеляво.

— Какво има, Сиел? — извикал той. — Да не е станало нещо в Голямата къща?

Сиел поклатила глава и се разплакала.

— О, не. Не. Лили ще има бебе и каза на татко, че е от Фин. Сега той идва да го убие. Трябва да бягаш, Фин, — извикала тя. — Татко говореше сериозно. Той отиде да си вземе пистолета. Трябва да бягаш веднага.

Даниел се нахвърлил върху по-малкия си брат, побеснял от яд.

— Т'ва вярно ли е? — изкрещял той и го стиснал за гърлото. — Че ти си бащата на детето на мис Лили?

Сърцето на Фин било пронизано от болка, и в него останала рана, която сякаш никога нямало да зарасне. Неговата мила, красива, чудесна Лили го била подвела. Тя била лъгала и мамила, и била направила беля с някой от префърцунените си приятели, а сега той трябвало да умре заради това.

— Изобщо не е вярно — извикал той, като отблъснал брат си и сграбчил Сиел, готов да я убие заради онова, което била казала. Но всъщност искал да убие Лили. Искал да я удуши с голи ръце. — Ако беше вярно — извикал и пуснал Сиел, — щях да си понеса наказанието. Но то не е вярно, братко. Това дете изобщо не е мое.

— О, Фин, Фин, моля ти се, побързай — настоявала Сиел. — Татко ще бъде тук всеки момент.

— Как можа Лили да направи подобно нещо? — извикал той.

— Не знам — казала безпомощно тя. — Знам само, че трябва да бягаш.

— Бог да ни пази — изревал стреснато Даниел. — Детето е право. Трябва да бягаме, Фин. Трябва да бягаме през океана от гнева на Негова Светлост, защото той няма да спре да ни търси. — Той си грабнал сакото и изблъскал брат си пред себе си навън. — Кажи на баща ни, че сме заминали — това било всичко, което казал на Сиел, преди двамата да хукнат по пътеката. Те прескочили плета и се затичали през полето към гората.

Сиел ги гледала, докато се изгубили от поглед, после пак се покатерила на понито си. Минала през полето, за да не срещне баща си, който бил тръгнал да убива Фин, и се върнала в Голямата къща.

ГЛАВА 21

Лорд Молино не намерил Фин, но всички, които живеели на няколко мили наоколо, знаели, че той обикаля да го търси с пушката си. Знаели, че иска да го убие, и знаели защо. Слухът се разнесъл като пожар, всички — от слугите до конярите, фермерите, рибарите и жените им — знаели, че Лили Молино е обвинила Фин О'Кийфи, че той е бащата на детето, което носела. И никой не вярвал.

„Фин О'Кийфи обожаваше това момиче“, говорели те. „Той би убил всеки, който би посмял да я докосне. Освен това, въпреки цялата си хубост, Фин си знаеше мястото. Той никога не би дръзнал да постъпи така с дъщерята на своя господар, колкото и да е луд по нея.“

Те сърдито мърморели по неин адрес в кръчмата, докато Пади О'Кийфи, който бил изхвърлен от къщата, в която бил роден и бил прекарал целия си живот, давел мъката си в уиски. Той вече не можел да си позволи и уискито, защото бил загубил работата си и двамата си добри синове, които щели да се грижат за него на старини.

Никой не бил изненадан, когато няколко дни по-късно Пади О'Кийфи просто станал и тръгнал да търси някое място, където никой не бил чувал, че има син на име Фин. Едва няколко месеца по-късно се разчуло, че тялото му било намерено край пътя чак в Уестпорт.

Лили не повярвала на ушите си, когато баща ѝ казал с приглушен, студен глас, че трябва да напусне дома си и никога вече да не се връща.

— Ще отидеш при леля си Малоу в Корк Сити — изрекъл той с гръб към нея, като се взираше през прозореца, за да не гледа красивото ѝ лице. — Ще се качиш на първия кораб за Бостън и оттам ще отпътуваш при една наша далечна роднина, братовчедка, която живее в Нова Англия. Слугите вече ти опаковат багажа. Ще вземеш толкова неща, колкото се поберат в два сандъка и петдесет паунда. Братовчедка ти ще се грижи за теб до края на бременността ти — той се запънал, когато изричал думата, после замълчал, докато се овладял отново. — След това сама ще си пробиваш път в живота. Обаче едно е ясно,

Лили. Едно нещо е напълно ясно — неумолимо повторил той. — Никога няма да се върнеш в Арднаварна.

Дори след като видяла двата си набързо опаковани сандъка в хола, Лили не вярвала на думите му; не вярвала и когато майка ѝ и сестра ѝ се хвърлили с плач в краката на баща ѝ с молби да не бъде толкова жесток, но той не омекнал. Тя не повярвала и когато дръпнали завесите и покрили огледалата с черен креп, сякаш къщата била в траур. Не повярвала на мъката и ужаса, изписани на лицето на майка ѝ, нито на молещите писъци на Сиел, когато баща ѝ завлякъл майка ѝ и я заключил в стаята ѝ, за да гледа от там заминаването на дъщеря си.

Лорд Молино се затворил в библиотеката и с трепереща ръка си налял уиски, когато колелата изскърцали по чакъла, отнасяйки любимата му дъщеря, детето на мечтите му завинаги далеч от него. После хванал главата си с ръце и заплакал.

На слугите им било забранено да наблюдават заминаването ѝ и те се скупчили в кухнята. Жените се разплакали и закрили главите си с престилките, а мъжете мълчали с тъжни лица.

Уилям бил в училището си и само Сиел видяла заминаването на Лили. Тя изскочила през прозореца на спалнята си и се смъкнала на земята по дървото, което растяло отвън. Тичала с всички сили по алеята и крещяла името на сестра си, като молела кочияша да спре. Той се обърнал назад и замахнал с камшика си към окичените с черни пера като на погребение коне, за да вървят по-бързо.

— Лили, — викала Сиел, а сърцето ѝ се късало. — О, Лили, върни се. Моля те, върни се.

Но Лили не я чувала.

Всички от околността знаели какво става и се били наредили в редица покрай алеята, за да гледат Лили лъжкинята. Те я познавали и през целия си живот я били обичали, но сега презрението им към нея си личало в мрачните им, безизразни лица и каменни очи.

„Всичко ще се оправи“, разстроено си повтаряла Лили. „Татенцето ще ни настигне всеки момент...“ Розите на екстравагантната ѝ малка сламена шапчица подскочили, когато тя важно вирнала брадичка и погледнала хората в очите, за да не си мислят, че я е страх. „Татко никога не би ме изгонил... никога... той само ме плаши, за да ми дойде умът, или на него да му дойде...“

Но каретата вече била достигнала завоя на алеята, а баща ѝ все не идвал. Дори от това разстояние тя чувала виенето на кучетата, когато отчаяно се оглеждала назад, търсейки баща си с поглед. Но в Арднаварна царяла тишина и прозорците били затъмнени. А любимият ѝ баща не идвал да спаси „скъпото си момиченце.“

И Лили отметнала глава и завила от болка като уплашените кучета. Защото разбрала, че всичко става наистина. Тя била прогонена от рая. Никога вече нямало да се върне в Арднаварна.

Моди

Погледнах двамата си млади слушатели и видях сълзи в очите на Шенън. Знаех какво си мисли.

— Права си да изпитваш съжаление към нея — казах аз. — Тя е била изнасилена от един безскрупулен мъж, сексуален авантюрист, който е трябвало да знае, че тя се различава от опитните жени. Тя е била само едно глупаво дете, което не е знаело какво прави, докато не станало прекалено късно. Това променило целия ѝ живот и веселото младо момиче престанало да съществува.

Въздъхнах, изпълнена със съжаление към нея отблъснах кучетата и се изправих, като изтръсках смачканата си шифонена пола.

— Време е за лягане, скъпи мои, — подвикнах аз. — А утре, след вечеря, ще ви разкажа какво е станало след това.

ГЛАВА 22

МОДИ

Арднаварна

На следващата вечер бях облечена със сапфиреносинята си рокля от Диор, която съблазнително откриваше коляното, със смело деколте и пера от марабу, праметнати на раменете, за да скрият старите ми гърди. На ушите ми висяха огромните сапфири на мама и се изненадах, когато Еди ме увери, че ако ги продам, бих могла да живея в разкош до края на живота си! А пък Шенън ми каза, че имам истински стил, че краката ми са още хубави, и че парфюмът ми й се струва странно познат.

— „Л’бор блу“ на Гуерлен, скъпо дете — отговорих на въпроса и. — По мое време беше много популярен. А също и „Джики“ и „Шалимар“. Но „Л’бор блу“^[1] — ама че игриво име, а? — винаги ми е бил любим. Може би защото прекалено често съм се наслаждавала на онова, което означава името му.

Еди се засмя.

— Кажи ни какво означава то, Моди — подхвана ме той.

— Ами, естествено, името му е измислено от развратните французи. То означава синия час на полумрака, когато мъжете са се забавлявали при любовниците си, след като са напуснали офиса, но преди да са се прибрали при жените си. Предполагам, че французите не са били единствените, които са мислели по въпроса, но те със сигурност са единствените, които са нарекли така някой парфюм.

— Чувствам се толкова обикновена до теб, Моди — оплака се Шенън, — с простата си черна рокля.

— И с диамантената огърлица на Лили — казах аз.

— Татко каза, че тя е „семейна скъпоценност“ — тя цитира думите му точно. — И че трябва да я ценя.

— Разбира се, че трябва, скъпо момиче — казах аз. — Това е някаква следа — опитах се да изглеждам загадъчна и Едуард ми се усмихна, докато наливаше шампанското в чашите.

— Знам, знам — той се усмихна. — Но ще трябва да почакаме, за да разберем защо.

— О, скъпи, страхувам се, че вече научихте номерата ми, както бихте се изразили вие, американците — отпих от шампанското и леко въздъгнах. — Скъпо момче, ще налееш ли една чаша и на Бриджид? Тя обича да си пийва и разпознава доброто питие от лошото. Доста чаши шампанско сме си поделили след партитата. Не мога да ти се отблагодаря за почерпката, Едуард. Освен това е трябвало да ходиш чак до Гелуей, за да го купиш.

— Удоволствието е мое, мадам.

Обърнах се към Шенън.

— Не се опитвам да те залъгвам — казах ѝ аз. — Просто трябва да знаеш цялата история с всичките ѝ тайни пластове, за да ти се изяснят нещата. Макар че самата аз не съм сигурна; скъпо момиче, как ще ти помогне това да откриеш убиеца на баща си. Но вярвам, че истината винаги е скрита под дузини различни воали от тайни, и трябва да ги повдигнеш всички поред, за да я откриеш. Така че след вечеря ще продължим с Лили и с миналото.

Бриджид, закръглена и изтупана с най-хубавата си черна рокля, с бели къси чорапи и малки ботушки на висок ток, се изчерви, когато Едуард вдигна тост за нея.

— За Бриджид, най-добрата готвачка от тази страна на Атлантическия океан. Кралицата на кухнята, без която Арднаварна не би била същата.

— Така, така — съгласих се аз. — За скъпата ми Бриджид, без която никога нямаше да бъда същата глупава старица, каквато съм сега.

— Ще пия за това — каза тя заядливо и изгълта шампанското си на един дъх.

— Ей, жено, оправи си маниерите — скарах ѝ се аз. — Трябва да отпиваш по малко от златния нектар и да не бързаш.

— Не мога, щото омарите ме чакат да ги сложа в тенджерата — изсумтя тя и се отправи към кухнята.

— Гледай да не паднеш на тия смешни високи токчета. Много си дърта за тях — извиках след нея, като пренебрегнах факта, че самата аз бях със сребърните си сандали. — Бедната бабичка така и не се научи да носи на пиене — допълних аз, — но смея да твърдя, че омарите няма да пострадат от това. Хвърли още една цепеница в огъня, Едуард,

момчето ми, а ти, Шенън, сложи някоя плоча на грамофона. Аз само ще забъркам вечерята на кучетата и сме готови за домашно пушената съомга, а после и за омарите...

— А след това идва Лили за десерт — завърши Едуард вместо мене и аз се разсмях.

Шенън прехвърляше купчина прашни стари плочи на 78 оборота. Тя сложи една на стария грамофон и в осветената от лампите стая се разнесоха извивките на цигулки от концерта на Брамс. Тя изведнъж се натъжи и посърна и Еди отиде при нея. Хвана ръката ѝ и я стисна приятелски.

— За какво се замисли? — попита той.

— Просто си помислих колко би се зарадвал баща ми да се запознае с вас двамата — каза тя. — И колко ми се иска той да беше видял Арднаварна.

— О, баща ти добре познаваше Арднаварна — изпуснах се аз. — Канех се да ти го кажа, като му дойде времето, но си помислих, че може би ще се почувстваш по-добре, ако научиш, че той е бил тук и познаваше старото място. Но ще трябва да почакаш, за да чуеш цялата история по-късно, когато стигна до нея.

Смаяна, Шенън се отпусна на стола до един далматинец, който изръмжа и се отмести, за да ѝ направи място.

Погледнах с тревога пребледнялото ѝ хубаво лице. Може би бях постъпила като стара глупачка, като ѝ казах това, но бедното момиче беше толкова тъжно, че трябваше да ѝ кажа, че баща ѝ е бил тук. Набързо ѝ обясних, че самата аз съм го виждала само веднъж, и че ми е харесал. У него имаше някаква искреност и сила. Затова ѝ повярвах безрезервно, когато ми разказа историята си.

— Такъв мъж може да се справи с живота, каквото и да му поднесе той — твърдо заявих аз. — Мисля, че всички ние тук, в тази стая, сме съгласни, че баща ти не се е самоубил. И мисля, че всички ние — включих и Едуард с поглед, — сме съгласни да открием кой го е убил.

След вечеря се преместихме в дневната както обикновено. Еди разрови огъня, докато забумтя уютно, а аз се настаних на любимото си канапе. Едното от кучетата се сви удобно край мене и аз подпрях тънките си като на птичка глезени на малкото столче с бродерията и започнах следващия епизод от серията си.

— Леля Малоу от Корк Сити била експедитивна жена и не проявявала любопитство — казах аз. — Тя била бедна роднина, рядко канена в Голямата къща на Коледа и Великден; от онези, които били настанявани на най-отдалечения от камината стол и се занимавали с плетката си, като дискретно оставали извън семейния кръг. Тя си знаела мястото, а също какво очакват от нея. Дори и да се досещала защо са ѝ изпратили Лили да я качи на парахода „Хиберния“, който щял да отплува за Бостън при прилива същата вечер, тя не задала въпроса си на глас. Нито показала съжалението си, когато казала „довиждане“ и набързо целунала детето по бузата, след което я изчакала да се качи бавно по стълбичката към кораба.

Лицето на Лили било безизразно, когато се приближила към парапета и потърсила леля си долу в тълпата. Но жената вече била изчезнала от поглед, забързана към скромния уют на собственото си жилище в благородния пансион, за който плащал скъпият ѝ братовчед лорд Молино благодарение на милосърдното си сърце.

Старият шестмачтов железен параход превозвал товар от най-доброто масло, бекон и ирландско уиски от Корк, а също и пълен трюм парцаливи емигранти. Лили лежала на тясната койка до боядисаните дъски на задушната си малка каюта с един-единствен илюминатор, докато старото корито се плъзгало по бурните вълни на прословутия пролив Сейнт Джордж. На следващия ден атлантическият вятър ги подхванал с пълна сила. Лили се чувствала прекалено зле, за да осъзнае напълно случилото се, но след няколко дни свикнала с неравномерното поклащане, седнала на тясната си койка и започнала да възприема обкръжението си.

Покрай илюминатора се носели огромни сиво-зелени вълни, но тя не се страхувала. Облякла старата си жарсена моряшка блузка и бричовите, скрила дългата си коса под кадифен каскет и излязла на палубата. Край носа имало малко местенце, където можела да се усамоти далеч от погледите, и между най-лошите бури прекарвала там по няколко часа, като наблюдавала как зелените вълни се плъзгат край нея, вслушвала се в крясъците на птиците и в потропването и поскърцването на кораба от вятъра и се опитвала да не мисли нито за бъдещето, нито за миналото си. Съсредоточавала се само върху

настоящето, в момента, в който живеела. Защото не можела да понесе повече.

Застанала високо на уединеното си място, тя не чувала изплашените викове на нещастните ирландски емигранти, натоварени като добитък в трюма, които се отправяли към новия свят, където вярвали, че ги очакват богатството и успехът. Тя не чувала как хората в трюма крещели за помощ, защото били болни, как искали храна и вода, как жените плачели, а децата виели. Нито пък можела да знае, че отдолу под тях, в горещото тяло на кораба, Фин и Даниел О'Кийфи хвърляли купища въглища в огнената паст на кораба, за да платят пътя си до Америка. Полуголи и черни като миньори, те проклинали поред и се молели или да живеят или да умрат, когато неспирните бури заплашвали да обърнат кораба.

Имало само още няколко пътника, но тъй като Лили прекарвала повечето време в каютата си и не разговаряла с никого, те веднага започнали да клюкарстват за нея. По палубата се разнесли слухове за странната, надменна млада аристократка, която никога не се присъединявала към спътниците си, дори на вечеря. Слухът стигнал чак до трета класа, до мръсотията и болестите, където я осъдили за титлата ѝ, за надменното държание и за богатия ѝ род. Ключките се разнесли дори още по-дълбоко, чак до котелното помещение, където Даниел със смайване чул за красивата и загадъчна Лили Молино.

Той успял да премълчи, когато чул за нея, но когато останал сам в котелната стая, извикал сърдито:

— Тя ни преследва! Ще върви след нас до края на живота ни!

Дълбоко в себе си Дан имал скъпи спомени за Лили: за лъжовните ѝ усмивки, за сапфиреносините ѝ очи, за изключителната извивка на стройната ѝ млада шия и за горещите ѝ погледи, които тайно жадувал.

Естествено, тя изобщо не искала да знае за него. Фин и Лили били близки от малки и било ясно, че когато пораснат, Фин ще се влюби в нея. Защото такава обикновена любов не признава високите стени и границите, които разделят хората. Само че хората като Лили знаят правилата и умеят да ги избягват, когато искат.

И все пак Дан знаел, че детето, което тя носела, не било на брат му и превивал силните си рамене над планината от въглища, като прехвърлял лопата след лопата в нажежената пещ, и бършел потта от

челото си с изцапаната си ръка, и се чудел какво е накарало Лили да се качи на същия кораб, сякаш съдбата имала пръст в тая работа. Мислел си за Фин, който спял в тъмната дупка, която наричали свое жилище, без да знае, че причинителката на всичките му беди се намира само на няколко метра от него. Даниел предположил, че семейството на Лили я изпраща в Америка, за да роди бебето там, и бързо решил, че за брат му ще бъде най-добре да не знае нищо. Защото ако научел, със сигурност щял да я убие.

Той карал Фин да работи през повечето време и го държал настрана от другите огняри и моряци. Не му било трудно, защото Фин вече не бил общителен и разговорчив както по-рано. Той работел мълчаливо, на лицето му се били очертали горчиви бръчки, а зачервените му очи гледали безизразно на изцапаното му с въглища лице.

Изобщо не им разрешавали да излизат на палубата, а и Фин рядко говорел с другите, така че било лесно слуха за Лили да се запази далеч от ушите му. Пътуването било продължително и всеки ден неумолимо следвал предишния с монотонната мръсна работа в горещата стаичка и изтощен, пълен със сънища сън.

Били на четирийсет мили от Нантъкет, когато океанският вятър задухал с пълна сила. Капитанът разтревожено проверявал барометъра. Той имал зад гърба си петдесет годишен опит в мореплаването и знаел какво точно ще настъпи. Наредил на първия офицер да предупреди пътниците да не излизат от каютите си, защото очакват лошо време, затворил люковете, заключил пътуващите в трюма вътре и изпратил моряци да завържат сандъците с масло, бекон и уиски, за да не се мести товарът от предстоящите удари.

Лили наблюдавала високите като планини сиви вълни през люка си. Малкото корабче се люлеело и вибрирало под техния натиск, дъските му скърцали, готови да се пръснат, и сандъците ѝ се плъзгали по пода на каютата от стена до стена като живи същества. Корабът тежко преодолявал някоя вълна, после силен порив на вятъра го мятал към следващата стена от вода. „Хиберния“ се катерела нагоре и сякаш стигала до самия край на водата, а Лили отчаяно се държала за ръба на койката си и с ужас наблюдавала как сандъците ѝ с трясък се удрят в стената. Огромната вълна се разбила над тях, като заляла „Хиберния“ и внезапен поток ледена вода наводнил кораба.

Лили гледала като хипнотизирана как водата нахлува под вратата ѝ. Тя започнала да се моли. Не знаела дали иска да живее или да умре, но ако щяла да умира, не искала да е сама в каютата си.

Промъкнала се през наводнените коридори до стълбата, която водела към палубата, и с ужас надникнала към огромните вълни; ядовити, мощни водни чудовища, готови да я завлекат към орисията ѝ. Представила си как се носи надолу през зеленикавата тиня, дългата ѝ черна коса се вее във водата зад нея, мъртвият ѝ поглед завинаги е застинал взрян в нищото, а водата е напълнила дробовете ѝ. И по празнотата, която усещала в сърцето си, разбрала, че вече не я е грижа. Вече нищо не я интересувало.

После вятърът внезапно спрял и вълните кротко се плъзгали край тях, като изглеждали дори още по-застрашителни във внезапно настъпилата тишина. Уплашените викове на бедните емигранти в трюма достигнали до палубата и Лили с ужас осъзнала, че те са заключени долу. Ако „Хиберния“ потънела, те нямало как да стигнат до лодките, нито дори можели да скочат през борда, за да се опитат да се спасят с плуване. Заключени в трюма, те били обречени.

Тя изтичала нагоре по стълбите до мостика и капитанът се обърнал да я погледне.

— В трюма ви са заключени жени и деца — развивала се тя. — Ако има опасност да потънем, трябва да ги освободите, за да застанат очи в очи с най-лошото.

Белобрадият капитан я изгледал сърдито.

— Мили боже — изревал той, — нямам ли си достатъчно грижи на главата и без някаква си безполезна жена, която се разхожда по палубата ми в такова бурно време и иска да прави добро? — той я погледнал и омекнал малко, като видял колко е млада. — Ако ги пусна сега, само ще създават паника и ще изпопадат зад борда, и може би мнозина от тях ще загинат в суматохата. Когато усетя, че опасността е близка, ще ги пусна да се изправят очи в очи със създателя си. От петдесет години съм капитан — мрачно добавил той, — никога досега не съм губил кораб и няма да се предам така бързо.

Лили осъзнала, че той е прав и му се извинила. Той се засмял:

— Вие не сте страхливка, мадам — казал той, — това ми харесва. Ще ви кажа истината: ако тази буря продължи още един час, ще се разбием в скалите край Нантъкет и всички ще загинем. Ако спре,

може да извадим късмет и да се промъкнем в залива. Във всеки случай преди малко, когато заседнахме в плитчината, „Хиберния“ остана без рул, така че нищо не мога да направя. Вие можете да останете тук — любезно добавил той, защото знаел, че пътува сама, — ако си търсите компания.

Лили се свила в един ъгъл, обхванала коленете си с ръце и започнала да наблюдава, но вече не се молела. Небето отново се смрачило като през нощта. Вятърът започнал да вие и дъждът се усилил. Гигантските вълни подмятали кораба, вятърът го носел и той изскочил от плитчината и безпомощно се понесъл в тъмната нощ.

Долу в котелното, механиците и огнярите се чувствали безполезни, докато големият огън замирал в пещта.

— Сега май останахме на благоволенieto на бурята — казал главният механик и запалил цигара. — Чуваш ли ги само как вият ония ирландски копелета в трюма. Уплашени са като прасета, като че ли ги карат в кланицата.

— Те не са копелета — побеснял Фин. — Те си имат майки и бащи също като тебе. А ти нямаше ли да се боиш, ако беше затворен в смрадливия трюм заедно с децата си?

— Ей, ей, сигурно и аз щях да се уплаша — казал сговорчиво механикът. — Забравих, че и ти си ирландец. Честно да ти кажа, сега не бих отказал едно шише от онова хубаво ирландско уиски, дето го караме, да ми успокои нервите. Колегите ми горе от палубата казаха, че един от сандъците се е спукал и можем да си пийнем една-две чашки, преди целият скапан кораб да е отишъл на дъното. Той вероятно ще ни повлече и нас долу.

Той тръгнал да си търси пиене и Даниел мрачно изгледал Фин.

— Не ти ли се струва, че корабът не е толкова наклонен, колкото беше, Фин? — попитал той, като се опитвал да се убеди, че имат някакъв шанс.

Фин свил рамене.

— Какво ме засяга? Какво бъдеще имаме ние изобщо? Ние сме също толкова безпомощни, колкото и бедните хорица в трюма — сърдитият му поглед срещнал този на брат му. — Не си ли се замислял какво ще правим в Бостън, Дан? — той безпомощно се втренчил в носовите на скъсаните си стари обувки. — Ние сме двама невежи ирландски селяни без пари и без перспектива. Трябваше да работим, та

да си платим пътя до Америка, и нямаме нито документи, нито приятели да ни посрещнат. Трябваше да си умрем в Ирландия, а не да се влачим чак до тук с това проклето корито, което не върши по-добра работа от някоя скапана рибарска лодка в тая буря.

Дан отчаяно поклатил глава. Той знаел, че брат му е прав.

Механикът се върнал с четири бутилки ирландско уиски.

— Вземете ги — тържествено ги подал той, — гарантирам ви, че ще се станете нови хора, преди да сте изпили и половината.

Те се свили на пода до пещта, която ги осветявала слабо, и благодарно започнали да пият. Скоро дошли и другите. Покрити с въглищен прах и пот, със зачервени очи и уста, те се сторили на Дан като дяволски видения. Уискито свършило и те изпратили човек за още. Започнали да обсъждат капитана и се съгласили, че той е добър човек и че ако някой изобщо може да ги спаси, това е той, макар че с този счупен рул били за никъде.

— Трябва да стане чудо — казал Фин, като заплитал език.

— Първи ще се спасяват пътниците — неясно промърморил механикът. — И първа ще бъде новата любимка на капитана. Разхожда се по кораба с бричовите си, надута като петел. Казват, че била дама, ама аз никога не съм виждал някоя дама да изглежда така.

— Дама — презрително казал Фин, — да ти кажа, приятел, дамите не са еднакви. Те не мислят като нас с тебе.

— Те и не приличат на нас с тебе, слава богу — добавил някой и всички се разсмели.

— Не. Тази си е истинска дама — повтарял механикът с пиянска настойчивост.

Думите достигнали до съзнанието на Дан въпреки изпитото уиски. Космите на тила му настръхнали, когато усетил опасността. Запушил с ръка устата на механика и буйно извикал:

— Млъквай, тъпо копеле.

Механикът се измъкнал.

— Ти кого наричаш копеле? — сърдито извикал той. — Вдигни си юмруците, ирландце, и ще видим кой е копеле.

Фин бързо скочил между тях.

— Я се вижте какви сте глупаци. Не ни ли стига, че корабът ще потъне всеки момент, ами и вие ще се биете? Освен това, ако

капитанът ви чуе, ще ви заключи във вериги и ще накара да ви арестуват, щом стигнем в Америка.

— Ако стигнем там, де — кисело отговорил механикът, отметнал глава и пак надигнал шишето с уиски.

— Фу, отивам горе да видя к'во става — казал Фин. — Ако ще мра, поне няма да е тук долу, при въглищата, дето се бият пияниците.

Той със залитане си оправил мръсните панталони, излязъл от котелното и се изкатерил по витата метална стълба, а след това минал по тесния коридор до палубата с товарите. Даниел разтревожено се отправил след него.

— Не можеш да се качиш там, Фин — казал той. — Забранено е. Я се виж на какво приличаш. К'во ще кажат пътниците, кат' те видят с туй облекло?

— Имам право да умра на палубата като другите пътници — отговорил Фин.

Даниел обмислил думите му.

— Прав си — решил той. — Нали казват, че преди смъртта си всички са равни пред бога?

Той тръгнал след брат си и се изкачил на палубата точно когато корабът силно се разтърсил. Чуло се ужасно стържене, шум от трошене, после нов тласък и всичко застинало.

— Корабът току-що умря — казал Даниел с почтителен шепот.

Фин го погледнал, после се взрял в обкръжаващата ги тъмнина. Вълните започнали да заливат повредения кораб и вятърът задухал отново, а дъждът се усилил.

— Долу в трюма има жени и деца — казал той, внезапно изтрезнял. — Боже мой, Дан, какво ще стане с тях? Трябва да им помогнем.

— Как? — за втори път през живота си Даниел се почувствал напълно безполезен. — Какво смяташ да направиш? Да ги спуснеш през борда с лодки? В това море? Ами че те няма да изкарат и две минути. Не, по-добре да оставим тази работа на капитана. И на господ.

Те безпомощно гледали бушуващата буря. Корабът стенел като ранено животно. Двамата поклатили глави и се върнали в котелното, за да се утешат с бутилката уиски.

Часовете се влачели и „Хиберния“ все още се държала над водата. Накрая дългата нощ, за която всички мислели, че ще е

последната в живота им, свършила, а с нея отминала и бурята. Корабът влязъл в залива край Нантъкет, но капитанът знаел, че бедите им още не са свършили. Намирали се в опасни води с много плитчини и, тъй като очаквал най-лошото, той наредил да отключат трюма.

Два часа по-късно настъпило безветрие. Към тях безшумно приближавала мъгла и капитанът погледнал Лили, която все още седяла уморено сгушена в ъгъла.

— Когато мъглата се разнесе — казал ѝ той окуражително, — ще изстреляме сигнални ракети. Сигурно вече сме достатъчно близо до Нантъкет, за да ни забележат и да изпратят лодки. Можеш да си сигурна, че ще те кача на първата.

За момент Лили била забравила собствените си грижи. Тя мислела за емигрантите на долната палуба, премръзнали, мокри и изплашени, без да знаят какво става. Знаела, че сред тях има жени и деца и помолила капитана да им изпрати храна и мляко. Той кимнал:

— Ще се погрижа за това — обеща той.

Тя почувствала внезапно изтощение, отишла по коридора до каютата си и легнала на влажната си койка, загледана в украсената си с рози сламена шапка, която плувала из стаята, и се замислила за своето бъдеще.

Долу, в котелното, празните бутилки от уиски, които се търкаляли напред-назад от клатушкането на кораба, сега били струпани в един ъгъл. Фин ги гледал уморено. Той се чудел дали си въобразява или корабът наистина е спрял. Да, можел да се закълне, че не се движат. Погледнал Даниел и казал нетърпеливо:

— Хайде да се качим горе, Даниел, и да видим какво става.

— Не си хаби дъха и усилията — кисело казал механикът. — Нас и без това ще ни свалят последни, чак след товара. Първи ще бъдат жените и децата. Такъв е законът на морето — той отпил още една глътка уиски и шумно се оригинал. — Разбира се, любимката на капитана ще бъде откарана на брега с почести. Няма съмнение, че туй ще ѝ хареса на лейди Лили.

Фин вдигнал глава.

— Лейди Лили ли? — повторил той.

— Няма значение — отчаяно казал Дан, сграбчил Фин за ръката и го повлякъл настрани. — Той е само един стар пияница, Фин, не го ли познаваш.

— Лейди Лили Молино — повторил тържествено механикът. — Сигурно баща ѝ е поне граф. Макар че на мене ми прилича на момче...

Фин се обърнал към Даниел с блеснал поглед.

— Ти си знаел? Знаел си, че Лили е на кораба?

— Чак сега разбрах. Като каза той — излъгал Даниел. — Това е просто лош късмет, Фин. Лили вече няма нищо общо с нас. Зарежи я.

Фин го блъснал и хукнал към стълбите.

— Къде отиваш? — извикал Дан и го сграбчил.

— Къде отивам ли? — Фин го изгледал ядно. — Отивам да я убия, разбира се.

Той отблъснал брат си и изтичал по витата желязна стълба, после по коридора и излязъл, през вратата, преди Дан дори да се е изправил.

Лили стояла край отворения си сандък. Петдесетте паунда, които ѝ дал баща ѝ, били най-отгоре. Тя закопчавала диамантената огърлица на шията си. Внезапно вратата се отворила с трясък и един изцапан с въглища дивак се нахвърлил върху нея. Но тя винаги щяла да познае тези очи.

— Фин? — прошепнала тя със смесица от радост и изненада. Не се замислила как и защо е дошъл при нея, знаела само, че сега всичко щяло да се оправи. — О, Фин — въздъхнала тя, — слава богу. Ти идваш да ме спасиш.

— Да те спася ли? Лъжлива малка кучка! Не съм дошъл да те спасявам — яките му ръце я сграбчили за гърлото. Той я вдигнал и я разтърсил, докато очите ѝ изскочили от орбитите и лицето ѝ посиняло. — Ти ме съсипа, Лили Молино — мърморел той през стиснатите си зъби и още я разтърсвал. — Измами ме, постъпи като уличница. О, боже, най-много заради това искам да те убия. Как можа, кучко? Как можа...

Даниел се хвърлил върху него от вратата.

— Тъпо копеле — изревал той. — Да не искаш тя да те направи и убиец?

Той смъкнал ръцете на Фин от шията ѝ и Лили се проснала до койката си, като кашляла и се давела.

— По-бързо се измитай от тук, преди да ги е накарала да те оковат във вериги — извикал Дан и го повлякъл. — Да те вземат дяволите, Фин, размърдай се.

Фин го блъснал и заплашително се навел над Лили.

— Съжалявам, че не те убих — мрачно произнесъл той. — Но ти ще съжаляваш за това, което ми стори, Лили. Кълна се в бог, че ще съжаляваш. — Ръката му се стрелнала и той смъкнал диамантите от шията ѝ. — Взимам това заради всичко, което ми причини — той грабнал златните монети от сандъка — парите също. Но аз ще се върна, Лили. Обещавам ти. Един ден ще дойда да ти поискам остатъка от онова, което ми дължиш — добавил той шепнешком, така че само тя да го чуе: — За онова, в което си ме обвинила, че вече съм получил. — После изтичал след брат си във от каютата.

Лили се строполила на койката си. Тя знаела, че Фин е искал да я убие: видяла го в очите му, чула го в горчивия му тон, усетила го в злобния натиск на ръцете му върху шията си. Тя поклатила глава невярващо.

— О, Фин, нямах представа, че татко така ще ти се ядоса — дрезгаво прошепнала тя. — И наум не ми е идвало, че ще иска да те нарани. Мислех, че ще се разсърди само на мен. Виж какво направих — и тя легнала по корем на койката си и се разплакала за греховете си.

След един час капитанът разтревожено огледал кораба. Те били заседнали неподвижно в плитчините при пълно безветрие, със счупени мачти, без рул и с пробойна. Намирали се под наклон от двайсет градуса към пристанището, корабът гълтал много вода и губели битката, макар че изгребвали водата с цялата бързина, на която били способни.

Мъглата още не се била разнесла и той знаел, че ако веднага изстреля скъпоценните си сигнални ракети, шансовете да ги забележат в това време са нулеви. Помислил за двеста и двайсетте емигранти, пътуващи в трета класа, за останалите пътници и за екипажа. Единствен той носел отговорност за тяхната сигурност и знаел, че не може да чака. Трябвало да изстреля ракетите и да рискува. Ако сигналите му за помощ не получили отговор, щял да качи толкова пътници, колкото можели да се поберат в четирите спасителни лодки, и да ги изпрати в мъглата към скалистия бряг с молитви да се доберат невредими до сушата.

Първата ракета оцветила мъглата в розово и капитанът огледал небето в очакване на ответна светлина. После изпратил още една и още една, но отговор не последвал и сърцето му се свило, докато давал заповед да спуснат лодките.

Лили последвала останалите пътници на палубата. Тя била изгубила всички живи същества, които обичала, включително и Фин. Сега ѝ било вече все едно, дори да загубела живота си. Изостанала назад, като позволила на останалите да минат пред нея. Тя се предавала. Бог щял да реши дали да я остави жива или не.

Забързала след моряците, които ловко се спускали към долната палуба. Те грубо избутали бедните ирландски емигранти към перилата.

— Пригответе се да скачате — извикали те, като ги блъскали в спасителните лодки под тях.

Скоро първата лодка се напълнила с жени и деца. Четирима яки мъже започнали да гребат и тя се скрила в мъглата.

— Молете се за тях — казал горчиво един млад ирландец, който помагал да ги качат в лодката, — защото те имат нужда от това.

Жена му, която стояла край него, се прекръстила и изплашеното ѝ дете изпищяло и увиснало на парцаливата ѝ пола.

Корабът внезапно потънал по-дълбоко във водата и те се плъзнали по наклонената палуба. Лили с ужас стиснала перилата и погледнала към последната лодка. Тя била почти пълна. Тя се обърнала към младия мъж, който помагал на другите. Той стоял до нея и отчаяно гледал жена си и децата си в лодката, а те му отвръщали със стреснати погледи. Имало само едно място, оставено за Лили. Тя се вгледала в младата жена и си я представила вдовица, която ще трябва да изхранва шест гърла сама в чужда страна, където не познава никого и няма нищо, ако мъжът ѝ се удавел и всичките ѝ надежди си отидели с него.

— Какво ще стане с тях, ако го загубят? — горчиво попитала тя капитана. — Как ще се справят без баща и съпруг? По-добре да се удавят сега, отколкото да умрат от глад, когато стигнат в Бостън. Мястото му е при тях в лодката.

Младият мъж погледнал с копнеж жена си, после се обърнал към Лили.

— Не мога да ви оставя да направите това, мис, — тихо казал той.

— Нямах избор — отговорила Лили, — аз няма да се кача.

Капитанът разбрал, че тя говори сериозно. Той уморено се вгледал в мъглата и си казал, че тя му създава само неприятности. После видял ответна зелена светлина. Тя му се сторила като звезда от небето. Помощта най-после идвала. Той наредил на човека да скача.

— Бог да ви благослови, мис. Никога няма да ви забравим — извикал младият мъж. Изплашените му сини очи за миг срещнали погледа на Лили, после той скочил в бездната при останалите.

„Хиберния“ внезапно започнала да се тресе като животно в предсмъртни гърчове. Корабът подскачал и дъските се чупели с трясък, после бавно започнал да се разпада. Лили чула предупредителния вик на капитана, но в този миг загубила равновесие и безпомощно се плъзнала към ръба. Опитала се да се хване за парапета, но било твърде късно. Тя паднала през ръба и потънала в тъмнината.

Ледените води я погълнали. Вълните я влачели все по-надолу и по-надолу и дробовете ѝ щели да се пръснат. Тя разбрала, че все пак умира. Съдбата била лишила Фин от удоволствието да я убие. Така ѝ било писано. *Това* било ужасното ѝ наказание.

---

[1] „Синият час“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Нантъкет, 1883 година

Нед Шеридан бил в първата лодка, която се притекла на помощ. Вълните ги подмятали, а те се вглеждали през мъглата за сигнални ракети, които да им покажат къде е потъващият кораб. Останалите лодки идвали след тях, като търсели оцелели на светлината на светещите с китова мас лампи, закачени високо на носовете им. Те надали тревожен вик, когато видели как „Хиберния“ внезапно рязко се наклонила и пътниците изпопадали в морето.

Нед завързал едно въже през кръста си и се хвърлил в ледената вода, за да ги спасява. Тялото на Лили изскочило на повърхността до него, после веднага пак потънало, погълнато от нова вълна. Когато се появила за втори път, той веднага я сграбчил, а останалите мъже ги издърпали в лодката. Сложили я на планшира и я загледали разтревожено.

— Това е младо момиче — говорили те и клатели глави, защото я смятали за мъртва, макар че Нед я обърнал по корем и започнал да изпомпва водата от дробовете ѝ. След няколко минути тя се разкашляла и започнала да плюе и те побързали да се притекат на помощ на останалите.

Към кораба вече се приближавали шхуни, които чакали капитанът да го напусне, за да получат парите за спасяване на кораба от коработрушение.

Капитанът стоял край перилата, докато те прокарвали въже, и наблюдавал как екипажът му бързал да се спаси и хората висели като маймуни на люлеещото се въже, като проклинали и крещели, когато се потапяли в ледения океан. Но той не смятал да предава кораба си; възнамерявал да остане на него, докато мъглата се вдигне и тогава да получи разрешение за влизане в пристанището.

Жените, децата, болните и старите били отведени по къщите на гражданите, а мъжете били настанени в „Залата на Пантеона“ или

„Залата на синовете на въздържанието“, където им били раздадени сухи дрехи, одеяла и топла храна.

Нед отнесъл увитата с одеяло Лили в собствения си дом на „Мейн Стрийт“. След него вървяла млада ирландка с бебе на ръце, а шестте ѝ малки деца се возели в количка, теглена от един як момък. Тя високо плачела, защото била отделена от мъжа си, а децата ѝ силно ѝ пригласяли.

Алис Шеридан чакала на вратата на дома си. Тя била дребна, стройна жена с бледо лице, облечена като дедите си с прости дрехи по квакерската мода. Простотата на Методистката църква отдавна била сменила строгите правила на квакерите в Нантъкет, но Алис Шеридан все още следвала старите догми за подялба и раздаване на имуществото и с готовност отворила дома и сърцето си за бегълците.

Когато ги видяла да идват, тя бързо извикала на дъщерите си, седемнайсетгодишната Абигейл и десетгодишната Бетси, да донесат още одеяла от сандъците и да потърсят в шкафовете с бельото детски дрешки.

— Тази вечер къщата ще се напълни с хора — казала тя, докато брояла плачещите деца. Грабнала бебето от ръцете на уморената му майка и бързо я въвела вътре, а децата ги последвали. Тя изобщо не била забелязала Лили, докато Нед не пуснал увития с одеяло вързоп на килимчето пред бумтящия в кухнята огън.

Когато погледнали надолу към нея, в стаята настъпила тишина. Дългата черна коса на Лили се спускала в безпорядък по гърба ѝ. Лицето и ръцете ѝ били посинели от студ, а на бялата ѝ шия имало ужасни драскотини. Нед разгледал деликатното ѝ лице, тъмните прави вежди, и дългите извити мигли, чиято линия напомняла лунен сърп. Той забелязал красотата и бледността ѝ, а също и абсолютната ѝ неподвижност, и решил, че е закъснял. Тя била мъртва.

— Ама тя е още момиченце — възкликнала майка му и се разплакала от съжаление.

— Т'ва е дамата, дето отстъпи мястото си в лодката на моя мъж. Тя му спаси живота — извикала младата майка, когато я познала. — Бедничката, а тя е загубила своя живот — и тя пак се разплакала, последвана от шумния хор на хлапетата си.

— Стига си вила — твърдо казала Алис Шеридан. — Момичето още не е умряло, а и да умре, никой не е виновен. Корабокрушението е

като любовта и войната: „всичко е честно“ и човек просто прави онова, което трябва.

Докато по-голямата дъщеря, Абигейл, къпела ревящите деца в тенекиено корито с топла вода, Нед изтичал да повика лекар. Лили дишала съвсем слабо; на моменти сякаш изобщо спирала и те разтревожено притаявали дъх, докато чуели слаба пресеклива въздишка и разбирали, че тя е още с тях.

Докторът дошъл бързо. Той премерил пулса на Лили, преслушал сърцето и прегледал гърдите ѝ, после поклатил глава над драскотините на шията ѝ. Казал, че тя има шок и е настинала от студената вода и че могат да очакват силна треска през нощта. Не можело да се каже колко ще продължи: една, две нощи... или дори седмица. Ако треската преминела бързо, тя щяла да оживее.

— Ако не — казал той и безпомощно свил рамене, — вече имаме деветнайсет мъртви, които са намерени, и дузина изчезнали. Чудното е, че не са повече.

Нед бил изпратен да спи на тавана, а Лили била настанена в леглото му, добре увита, със затоплени месингови тенджери и топли бутилки, а в огнището бил разпален силен огън, защото докторът ги предупредил, че въпреки треската ѝ, стаята трябвало да бъде затоплена. Алис останала да я наглежда, докато другите безпомощно се прокрадвали от време на време в стаята.

Рано сутринта Нед, който не можел да откъсне мислите си от нея, станал от леглото си на тавана и слязъл долу. Майка му била задрямала на стола край огнището и той се прокраднал в стаята и погледнал спящата красавица, настанена в леглото му. Докато я гледал, тежките ѝ клепачи потрепнали и тя отворила очи.

Тя била толкова млада, хубава и смъртно болна, че сърцето на Нед подскочило от болка и любов. Той искал да я прегърне, за да я защити от всичко, и да ѝ каже, че няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо, че винаги ще се грижи за нея и ще я пази. Но очите ѝ отново се затворили и тя отново потънала в своя сумрачен свят.

На следващата сутрин мъглата се вдигнала и от брега ясно можела да се види „Хиберния“, заседнала в плитчините. Капитанът още бил на кораба, а двете шхуни, които се грижели за останките, стояли наблизо. Нед и баща му забелязали, че „Хиберния“ се е

наклонила още повече и разбрали, че корабът е обречен и няма да има нужда от разрешение за влизане в пристанището.

Капитанът наредил да свалят товара му и преди настъпването на нощта половината от баласта бил свален и „Хиберния“ заплувала свободно. Корабите, които прибирали останките, бързо се насочили към нея, за да вземат каквото могат, преди да се е разпаднала напълно и да е потънала.

Същата вечер Нед се върнал вкъщи с двата мокри виненочервени кожени сандъка на Лили и с интригуващата информация, че тя е лейди Лили Молино, на седемнайсет години, и че е тръгнала на гости на своя роднина в Нова Англия.

Сестрите му се спогледали и надали викове на изненада.

— Лейди Лили — възкликнали те, впечатлени от титлата ѝ. Съмнявали се дали някой в Нантъкет е виждал „лейди“ по-рано.

Също като брат си те били руси, синеоки, с нордически черти. Били хубавички и скромни, отгледани в домакинство, където се ценели простите неща; любовта към бог и любовта на себеподобните. „Споделяй, обичай и раздавай“ бил девизът на родителите им и естествено те също го възприели, макар че това не ги възпряло да поглеждат към двата еднакви сандъка на Лили и да се чудят какво ли има в тях.

— Щом е лейди, сигурно има хубави неща — казала малката Бетси с малко завист, като пригладжала кафявата си вълнена пола и си представяла, че е от сатен или коприна и е лека като лунен лъч, вместо достатъчно груба и тежка, за да устои на зимния вятър в Нантъкет.

Лили все още горяла от треска, която ту се засилвала, ту отслабвала, и понякога я карала да трепери, а друг път — да се облива в пот. Бетси и Абигейл се редували с майка си да седят безмълвно край леглото ѝ, със загрижено вперени в нея погледи. Но когато бурята преминала, Нед неохотно се отправил към Бостън.

Нед бил на двадесет и три години; слаб, млад и много хубав; с буйна сламеноруса коса, която се спускала на копринени вълни над светлосините му очи. Той имал яка челюст, бил гладко избръснат и мускулист.

Когато завършил училище, той избягал да си търси късмета в театъра. Работел в една кръчма в Бостън, за да изкара достатъчно пари за билет до Ню Йорк, когато една вечер в кръчмата влязъл странен на вид човек. Той бил загърнат с широко черно наметало, а отдолу бил облечен с възширока копринена риза, перленосива копринена вратовръзка и широкопола черна шапка. Почукал по плота със сребърния накрайник на кафявия си бастун и със звънлив глас поръчал бренди.

Лицето на Нед светнало. Той бил сигурен, че с този вид и с такъв глас човекът е актьор. Сервирал му брендите и почтително го попитал кой е.

Де Лаури мразел този въпрос. Той изгледал Нед, а рошавите му черни вежди се сключили над носа му.

— Млади човекче — студено отвърнал той, — не би трябвало да ме питате кой съм.

Нед покорно се извинил, като обяснил, че току-що е завършил колеж и има амбицията да стане актьор.

— Искам да стана известен като вас — добавил той напосоки.

Де Лаури разгледал младия барман с интерес. Това, което видял, му харесало: с такова лице и с такава физика момчето нямало нужда да се преструва. Видял, че освен това е млад, доверчив и не познава света, а на него точно това му трябвало. Той веднага му предложил да го вземе на работа.

— Естествено, заплатата е мизерна, скъпо момче — казал той, — но аз ти предлагам безценната възможност да научиш актьорския занаят от един майстор.

Това бил отговорът на всички молитви на Нед. Още същата нощ той зарязал работата си и станал член на „Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“. Най-после бил актьор. Получавал всякакви роли: от юнга до френски аристократ, а освен това бил и момче за всичко на фамилията Де Лаури, носел им каквото поискали; предимно кани с шльокавица и бутилки с уиски. Използвали го също, за да получава кредити в кръчмите и кафенетата, защото невинното му лице вършело по-добра работа от надутото държание на Де Лаури.

„Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“ играела в студени, пълни с бълхи зали в евтините градове. Джейкъб Де Лаури, чието истинско име било Джейкъб Лийч, пишел повечето от пиесите с

помощта на неуката си жена, русокосата и претенциозна Саша Орлов. Повечето били мелодрами, предназначени да изтъкнат стареещата, стегната с корсет фигура на Де Лаури. С блестящите си тъмни очи, напомадена черна коса и завити мустаци, облечен с тесни бричове, високи ботуши и развяващи се копринени ризи, той представлявал интересна гледка. Сълзливите романтични истории разкривали цялата прелест на гърдестата Саша. Винаги облечена с веещи се коприни, тя си спечелила славата на „небрежна“ в облеклото си жена, тъй като показвала малко повече плът, отколкото се полагало, и карала публиката си да седи на нокти и непрекъснато да очаква да види повече.

Семейство Де Лаури нееднократно били арестувани по обвинения за непристойно поведение, но винаги били успявали да се измъкнат от града.

Актьорите от „Прочутата пътуваща трупа на Де Лаури“ прекарвали живота си или на сцената, или по влаковете, или в бягство. Бягали от кредитори, отчаяни собственици на театри, ядосани хазяйки, бармани, магазинери и собственици на ресторанти. Помежду си говорили, че един ден градовете, където не познават Джейкъб и „прочутата“ му репутация, ще свършат и те ще останат без работа. Междувременно имали работа и накрая винаги им плащали, макар и не много.

Нед бил на седмото небе от самата близост на сцената и професионалният цинизъм на колегите му актьори го обърквал. Особено „невинната“ Джанет Фойл, чиито невинни дни били отминали отдавна и повяхващата ѝ хубост била подправена с разочарования. Тя веднага го вкарала в леглото си и няколко седмици го държала в непрекъснато състояние на полуизтощение. Той едва успявал да издържи представленията при Де Лаури и да изпълни рутинните си роли на младеж, който се радва на живота, и изпитал облекчение, когато Джанет си намерила друг любовник и той отново бил свободен и можел да посвети цялото си време на изучаването на занаята. От този ден нататък той започнал да следва съвета на колегата си Харисън Робинс да води сексуалния си живот извън „трупата“ и така да си спести куп неприятности.

— Понеже „пренебрегнатата жена е истински демон“, стари приятелю — сериозно го предупредил Харисън.

А Нед вярвал на Харисън. Той бил на трийсет и две години, с тъмна коса и мустаци, и имал многобройни завоевания сред женската публика. Освен това бил опитен комарджия, средно добър пияч, лош актьор и приятен компаньон. Двамата с Нед били приятели. Или „братя по оръжие“, както наричал дружбата им Харисън, защото работата при Де Лаури била постоянна битка: те се борели да получат прилична роля, защото Де Лаури искал да играе всички главни роли, независимо от възрастта си; борели се да получат нови костюми и достатъчно време, за да научат репликите на всяка нова „пиеса“, която Де Лаури измислял през нощта; борели се, за да им се плати.

Една нощ в бара в Устър, Масачузетс, Нед разказал на приятеля си за Лили.

— Тя е най-красивото момиче, което съм виждал. Можеш ли да си представиш как едно такова чудесно младо момиче, с всички причини да живее, би могло да умре, Хари?

Хари поклатил глава.

— Забрави я, Нед, това е моят съвет. Струва ми се, че ще ти създаде неприятности.

— Не мога да я забравя — Нед си припомнил сапфиреносините ѝ очи, извивката на устните ѝ, тежестта на тялото ѝ в прегръдката си. — Трябва да се върна при нея — казал той и станал от столчето си на бара.

Харисън го хванал за ръката.

— Не, не трябва. Тази вечер имаш представление, млади човече, и задължения към нас. Не можеш да хукнеш ей така, защото някакво си напълно непознато момиче, което случайно си спасил от удавяне, можело да умре. Освен това тя няма нужда от някаква си влюбена свиня да се мотае до леглото ѝ. Да знаеш от мене, жените не обичат да ги гледаш, когато са болни. Запази си визитата за по-късно, когато е в най-добра форма.

Нед Шеридан знаел нещичко за любовта. Макар че бил едва на двайсет и три години, в живота му имало вече няколко жени. Той се бил влюбвал в някои от тях. Още помнел първата си истинска любов, а също и първото момиче, което бил любил. Помнел и трепетното изтощение от страстната си връзка с Джанет и чистата си любов към една професорска дъщеря в Браун. Но никога през младия си живот не

бил изпитвал такава трепетна, всеобхватна и страстна любов към някоя жена и знаел, че никога вече няма да изпита подобно нещо.

Той въздъхнал. Харисън бил прав, не можел да подведе „Трупата“. Осъзнал, че изобщо не познава Лили, но това не го спряло да мисли непрекъснато за нея, и той си казал, че един ден, когато стане прочут актьор, ще забогатее и, ще пожъне успех, и ще ѝ поднесе света на златна тепсия.

В къщата на „Мейн стрийт“ царяла тишина. Един януарски слънчев лъч осветявал юргана на зелени и бели квадрати, изработен от бабата на Алис Шеридан преди повече от сто години и затоплял лицето на Лили. Тя отворила очи и се вгледала в синьото зимно небе, което се виждало през многобройните стъкла на прозореца, чудейки се къде се намира.

Объркано огледала стаята. Стените били чисто бели, таванът и подът — облицовани с груби дъски, имало протрито килимче и люлеещ се стол. На простия шкаф имало макет на китоловен кораб в бутилка, а над него висял бродиран текст в тъмна дървена рамка. Сякаш била виждала тази стая насън; хем я помнела, хем не я познавала.

Тя погледнала обикновената си памучна нощница и собствените си ръце, отпуснати върху завивката, и се запитала дали скъпото ѝ татенце все пак не я е изпратило в някое училище. После видяла двете чанта в ъгъла, по които имало петна от морската вода, и ужасните събития от миналото преминали през съзнанието ѝ.

Тя се взряла в изкорубените кедрови сандъци и си спомнила как изплашените прислужници ги тъпчели с всичко, което успели да грабнат. Баща ѝ бил наредил да изгорят всичко, което не се събирало в тях. Конете ѝ били продадени, родените ѝ в Конемара понита били прокудени в друга страна, понеже баща ѝ не можел да нарани кон, а любимите ѝ кучета били запазени само защото Сиел се хвърлила с плач в краката на баща си и заповтаряла, че те са и нейни.

Всички останки от миналото ѝ били в тези сандъци. Освен едно. Бебето. Тя прокарала ръце по несъмнено заобления си корем, сигурна, че то е още там и смуче живот от нея като паразит, и разбрала, че никога няма да събере сили да го погледне в лицето.

Тя отметнала завивките, спуснала крака на пода и несигурно се опитала да се изправи. Коленете ѝ треперели и тя пак се отпуснала назад със стон при спомена за корабокрушението и за Фин, който я стискал за гърлото и се опитвал да я удуши. После ледените води се затворили над главата ѝ и тя потъвала все по-дълбоко, и знаела, че ще умре.

— Трябваше да умра — извикала тя със съжаление. — Трябваше да умра заради греховете си.

Тя се хвърлила на хладната ленена възглавница и заплакала за загубеното си минало и от страх за бъдещето си.

Алис Шеридан бързо се качила по стълбите. Тя седнала на ръба на леглото и прегърнала Лили.

— Всичко е наред — казала тя и утешително я потупала по гърба, както потупвала децата си, когато плачели като бебета. — Сега си в безопасност и ти обещавам, че всичко ще бъде наред. Ние ще се грижим за теб. Можеш да останеш при нас колкото искаш. Ще ми бъдеш като родна дъщеря.

Това били най-милите думи, които Лили била чувала. Тя спряла да хлипа и вдигнала към нея изпълнен с надежда поглед. Тя не познавала Алис, но това били първите любезни думи, които ѝ казвали, откакто я били прогонили.

После тъжно поклатила глава.

— Не — изплакала тя, — когато научите колко съм пропаднала, и вие няма да ме искате. Ще ме изхвърлите като собственото ми семейство.

— Мило дете! — възкликнала шокирана мисис Шеридан. — Разбира се, че няма да те изхвърля. А и ти си прекалено млада, за да си толкова пропаднала.

Лили я погледнала. Тя видяла стройна жена с гладка кожа, просто облекло и зачервени от работа ръце. Кафявите очи на мис Шеридан били изпълнени със симпатия, но Лили знаела, че когато ѝ каже истината, тя ще я прогони от убежището ѝ.

Мисис Шеридан бухнала възглавницата ѝ и я забила обратно в леглото. Тя казала:

— Ти беше толкова болна, че се страхувахме да не те загубим. Но бог те изпрати обратно при нас и ние няма да те пуснем толкова бързо. Трябва да хапнеш малко бульон и за нула време ще оздравееш.

Бульонът ѝ бил донесен от едно малко русокосо момиченце, което я гледало любопитно и ѝ казало, че името му е Бетси Шеридан, че е десетгодишно и че му е забранено да казва повече.

Следващата ѝ посетителка била седемнайсетгодишната Абигейл, руса, със светла кожа и очи като сестра си. Тя дошла, за да прибере подноса.

— Толкова се радваме, че си по-добре, скъпа Лили — казала тя сърдечно и очите на Лили се замъглили от сълзи на изненада, докато се чудела защо тези напълно непознати хора се тревожат дали е жива или мъртва, а собственият ѝ баща не го е грижа.

Тя прекарала една безсънна нощ, като се чудела какво да им каже. Единственото, което семейство Шеридан знаело за нея, било името ѝ и това, че се е запътила при своя роднина в Нова Англия. Можела да им каже каквото си искала и те щели да ѝ повярват. Тя прекарала нощта в измисляне на истории за миналото си, за да не я изхвърлят Шериданови от уютния си малък рай.

На следващата сутрин, когато мисис Шеридан дошла с подноса със закуската, Лили казала скромно:

— Не мога да ви се отблагодаря за цялата любезност и трябва да ви обясня защо.

Мисис Шеридан седнала на ръба на леглото ѝ, за да слуша, и тя казала:

— Разбирате ли, мисис Шеридан, аз се омъжих рано. Бях едва на седемнайсет, а той беше войник в армията на кралицата. Той не беше много по-голям от мен, беше толкова хубав и мил!

Тя се поколебала, сякаш дори споменаването на името му ѝ причинявало болка, после продължила натъжено:

— Ние бяхме много влюбени, но баща ми беше титулувана особа; той беше богат собственик на големи имения и къщи, а моят млад капитан нямаше нищо. Баща ми каза, че това би бил неравен брак, и не ми даде позволенията си. Но, мисис Шеридан, любовта е над тези неща. Сега знам, че е било грешка, но ние избягахме, оженихме се и бяхме много щастливи. А когато разбрах, че... когато разбрах, че ще имам бебе, бях сигурна, че семейството ми ще се сдобри с нас и ще ни приеме обратно. Но това не стана. Те ме намразиха. А месец по-късно, когато хубавият ми млад съпруг загина при нещастен случай, те дори не дойдоха на погребението му.

— Тя жално погледнала Алис Шеридан. — Не искаха да имат нищо общо нито с мен, нито с детето му. Аз нямах нищо, само малко пари и тези два сандъка с вещи. Така че, както разбирате, мисис Шеридан, аз нямам „роднина“ в Нова Англия. Това беше измислица. Затова пътувах сама и без придружителка на онзи стар товарен кораб. Идвах в Америка, както и останалите бедни емигранти, с надеждата да намеря по-добър живот за себе си в Новия Свят — тя свела глава. — Ако не беше бебето, съпругът ми нямаше да приеме новото си назначение. Там щеше да получава повече пари, но трябваше да пътува в чужбина. По време на пътуването беше убит. Така че виждате, всичко стана по вина на бебето. Съпругът ми загина заради него. Не искам детето, което нося — страстно изрекла тя. — Предпочитам да умра, отколкото да го погледна.

И макар че излъгала за миналото си, тя говорела истината за бебето. Не можела да понесе да погледне детето на мъжа, който бил съсипал чудесния ѝ живот.

Алис шокирано поклатила глава. После казала утешително:

— Запомни едно, скъпа моя. Всеки път, когато се роди бебе, става чудо, и с него някак си се ражда и нова любов.

Тя я прегърнала и Лили отпуснала глава на рамото ѝ. За първи път, откакто била прогонена, тя изпитала топлотата на човешкия допир и обич, и заплакала от облекчение. Ако не била загинала, поне детето ѝ щяло да живее щастливо при семейство Шеридан. Най-после щяла да се освободи от Дермот Хатъей.

Сърцето ѝ се свивало, като си помислела за Фин и Даниел. Но по-късно Обидия Шеридан лично дошъл да ѝ каже, че общо двайсет и една жени и деца са се удавили и половината не са идентифицирани.

— Нашите хора събраха помощи за оцелелите — казал той, — и няколко дни по-късно те отплуваха за Бостън, за да започнат новия си живот. — Той въздъхнал и тъжно се замислил за тяхното нещастие. — Е, поне коремите им бяха пълни с храна и имаха прилични топли дрехи вместо собствените си жалки парцали. А и малко пари в джобовете, за да започнат.

Но Лили не го чувала. Тя си представяла как ледените зелени вълни поглъщат Фин, виждала го как потъва все по-дълбоко и по-дълбоко, а мъртвите му очи са широко отворени и се взират в нищото. Но тя знаела, че Фин може да плува като тюлен. Освен това бил силен.

Двамата с Даниел излизали в залива при всякакво време, за да ловят риба за вечеря, и лодката им се била преобръщала безброй пъти. Той просто не можел да загине. Не и нейният приятел. Не и нейният хубав, безразсъден Фин.

ГЛАВА 24

МОДИ

Арднаварна

Бях уморена и тъй като всичките ми герои се готвеха да започнат нов живот в Новия Свят, реших, че мога да прекъсна историята на Лили дотук тази вечер. Отдавна не бях седяла в компанията на млади хора и тяхната енергия ми се струваше изумителна. Те си говореха по цяла нощ, спяха по час-два и ходеха да яздят в зори, също като Фин и Лили. Само дето Еди не може да язди. Шенън се зае да го учи; тя е много доволна, че в това отношение го превъзхожда.

Но ето че пак се отплеснах, като че ли Шенън и Еди се влюбват. Е, откъде ми е дошло такова нещо наум, питам аз? Сигурно сънувам. Макар че би било добре.

Легнах си и с облекчение се отпуснах на възглавницата, като се вслушвах в нощните звуци. Градските хора все се оплакват, че нощите на село са много тихи, но всъщност винаги се чува мяукане на кукумявки, лай на лисици, цвилене на коне и воят на вятъра в клоните. Понякога навън е цяла какофония.

Спах неспокойно, а когато се събудих, навън валеше. Сутрешният въздух, който влизаше през прозореца ми, биле хладен и морето беше закрито в мъгла. Разтревожих се за розите си и се измъкнах от леглото, за да ги погледна, но краката не ме държах. Почувствах внезапна слабост и трябваше да легна обратно и да отпусна замаяната си глава на възглавницата. След няколко минути трябваше да си призная, че не съм добре: сърцето ми биеше учестено и ръцете ми трепереха.

Раздразнено раздрънках звънчето край леглото си и след няколко минути чух как Бриджид бързо се изкачва по стълбите и после подтичва по коридора. Високите ѝ ботуши смешно пляскат и тропат по голите дъски и по това познавам, че е тя, но пък и кой ли друг вече би дошъл при мене?

— Прекаляваш вече — каза тя, като ме изгледа сърдито, и аз се притиснах кротко към възглавницата като дете. — Прекаляваш с партитата и с късното лягане. Няма ли най-последно да си признаеш, че си стара жена, и да започнеш да се държиш както подобава на възрастта ти?

Аз никога не съм се държала както подобава на възрастта ми и нямам намерение да започвам тепърва, но забелязах по разтревожения ѝ поглед, че старата патка ме обича толкова, колкото и аз нея. Какво бихме правили една без друга? Сърцето ми се свива при тази мисъл. Ние сме свързани една с друга, всяка една от нас е връзката на другата с миналото и със спомените ни. А когато човек е на нашата възраст, миналото е повече от бъдещето. През зимните вечери седим пред огнището в кухнята, топлим се сред кучетата и котките с чаши уиски в ръце, за да прогоним студа и да събудим спомените, и си говорим: „Помниш ли, когато...“ Бриджид знае всичките ми спомени толкова добре, колкото и аз нейните. Макар, да си призная, моите са повълнуващи.

Тя ми беше голяма опора преди няколко години, когато открих онази бучка на гърдата си и докторът каза, че трябва да се отреже. Върнах се вкъщи, съблякох се и се погледнах в огледалото, разгледах онези два еднакви кръгли органа, които винаги са били малки, но все още бяха твърди и хубави, възплъщение на женската гордост: знак за женственост, потенциално средство за отхранване на деца и източник на повече удоволствие, отколкото бих признала пред други хора. Признавам си, че се изпълних със самосъжаление.

Изтичах долу по стълбите в кухнята при Бриджид и тя прочете по лицето ми, че са се потвърдили най-лошите ми опасения. Двете се прегърнахме и заплакахме.

— Трябва да бъдеш силна, Модри — каза тя и аз разбрах, че е много развълнувана, щом ме нарича по име вместо простото „ти“ или „мадам“, които използва винаги, когато ми е ядосана. Освен това ми показваше привързаността си открито, което двете никога не правим. Казах ѝ, че ще ми отрежат гърдата.

— Ти имаш лъвско сърце, Модри. Ще се справиш — каза тя твърдо. После добави: — Няма ли друг начин?

— Облъчване и химиотерапия — казах аз. — Шансът е петдесет на сто. Косата ми ще окапе, през цялото време едва ще се влача и няма

да имам сили да яздя.

— Това ли са всичките възможности? — аз кимнах. — Аз не бих им дала да ме режат — каза тя накрая.

Така че аз избрах химиотерапията. Но дори при това положение суетата ми не изчезна. Отидох в Лондон, при един от тъй наречените „топ стилисти“ и най-нахално си поръчах червена перука, дълга и къдрава, с нея заприличах на Ан-Маргрет. Освен това си купих една дузина копринени нощници и пухкави пижами, а също и няколко книги, за да мога да се преструвам, че всичко е като едно време, когато бях малко момиченце и се разболявах. Всичките ми приятели идваха да ме видят всеки ден. Дори когато не се чувствах достатъчно добре, за да ги видя, те се навъртаха наоколо, както винаги сме правили един за друг. Почти две години понасях всичко тежа и се чувствах ужасно. Но трябва да ви кажа, че никога не съм искала да умра. Не, по дяволите! Исках пак да яздя буйния Малахи и освен това нищо не можеше така лесно да ме откъсне от Арднаварна.

Когато ми казаха, че съм прескочила трапа, отидох право в Дъблин и си купих един куп копринено бельо — направо шашнах продавачките в „Браун Томас“. „Така — казах, когато ми дадоха невероятната сметка, — сега се чувствам по-добре.“

Но нека се върна пак на дъждовната сутрин. Бриджид не ми даде да стана и аз проспях целия ден, но вечерта не се отказах от публиката си. Облякох си най-хубавата нощница — тя е от сатен и ми е любимата, освен това е розова, а този цвят отива на бледата кожа, а пък и ми харесва как контрастира с червената ми коса. Намазах се с розово червило и си сложих малко парфюм, после си наметнах на раменете старата хермелинова наметка. Бях облечена като за нощен клуб, когато двамата младежи прекрчиха прага ми.

Бях наредила да им поднесат вечерята на свещи, защото в края на краищата светлината на свещите разхубавява момичетата, а и си признавам, че поощрявах всеки намек за романтична връзка между „децата“ си. Те изглеждаха смутени, че ме виждат в леглото, освен това забелязах, че се държаха за ръце, докато се приближаваха. „Аха“, помислих си аз, но не казах нищо. Не е хубаво да дразниш влюбените в началото, когато всичко е толкова сериозно.

Избутах далматинците и им направих място в края на голямото си легло. Шенън седна с кръстосани крака и ме загледа разтревожено.

Отношението ѝ ме трогна. С всеки изминал ден я харесвах все повече и съжалявах, че не бях опознала баща ѝ по-отблизо. Един бърз поглед към такъв подвижен човек не беше достатъчен.

Еди донесе старото кресло. Той отпусна дългото си тяло направо на креслото и праметна краката си през облегалката. Еди се движи както подхожда на актьор, всяко движение изглежда естествено и непринудено, а също и по мъжки грациозно. Освен това има чувство за хумор, което ми допада.

— Харесва ми тоалета ти, Моди — каза той ухилено и аз гордо погалих хермелина си. Тази кожа винаги ми е приличала на заешка, макар че струваше цяло състояние. Когато още се носеха кожи, де.

— Благодаря — казах аз, защото мама ме учеше винаги да приемам комплиментите любезно, вместо да ги отминавам с: „О, тази стара дреха ли?“, както правят много момичета.

Казах:

— Тази вечер, скъпи мои, нашите герои започват новия си живот и ние ще проследим всички, за да видим как се справят. Нека започнем с Даниел и Фин в Бостън.

Бостън, 1883 година

В Бостън през януари било страшно студено, но в мизерните коптори на Норт Енд било дори още по-студено. Тясната павирана улица била заледена и хлъзгава, когато Даниел О'Кийфи унило се прибирал в тясното мазе без прозорци, където живеели.

Дървените колиби се подпирали на изронени тухлени къщи, които някога били собственост на заможните търговци в Бостън. Това било преди да дойдат ирландците, които се заселвали край пристанищата, където били слезли от корабите, и се набутвали във всяка дупка, стига да имат покрив над главите. Емигрантите били толкова многобройни, че почтените граждани били принудени да напуснат домовете си и да се преместят на Бийкън Хил или в Бек Бей, за да търсят по-чист и здравословен въздух, по-далеч от ирландската миризма на бедност, болести и отчаяние.

Но никой не бил по-отчаян от Даниел, когато се спускал по изпочупените стъпала, които водели към новия му „дом“. Мазето било тъмно и влажно. В него нямало нищо, освен пръснатите по пода

купища слама и чували, които им служели за легла, и един дървен сандък, който изпълнявал ролята на маса. Вътре било почти толкова студено, колкото и навън.

Той затворил полуизкъртената врата с надеждата да се скрие от ледения северен вятър, който обещавал да натрупа трийсетина сантиметра сняг. Фин не бил вкъщи и той запалил единствената им свещ и благодарил на бога за малката отсрочка.

Това означавало, че няма да се наложи веднага да каже на брат си, че повече от сто човека се опитвали да получат същата работа по прокарване на пътища, на която се надявал и той. Той настойчиво се блъскал напред с надеждата, че яката му фигура ще привлече вниманието на надзирателя, но имало много други яки ирландци и преди да го забележат, вече били избрани десетина.

Ниският таван на мазето го принуждавал непрекъснато да се привежда. Той сключил ръце около пламъка на свещта, за да ги стопли. Коремът му сърдито куркал от глад. От двайсет и четири часа не бил ял, ако можела да се нарече храна рядката мазна яхния, която се продавала за няколко цента в кръчмата на ъгъла. С още няколко цента си бил купил чаша уиски, за да раздвижи кръвта във вените си и да се опита да прогони студа.

Една тънка преграда отделяла килийката им от съседното помещение, в което цяло семейство — мъж, жена и четири деца — живеело в не по-голяма от тяхната стая и на които те плащали наем от долар на седмица. Той чувал как децата реват и се борят, а ядосаната им майка крещи, но толкова бил свикнал с шума, че почти не го чувал. Цялата сграда, цялата улица гъмжала от подобни миниатюрни колиби, в които големите семейства се борели да запазят своята почтеност и здрав разум на площ, не по-голяма от три на два и половина метра. И той се чудел колко от тях биха искали да върнат часовника назад и да сменят старата си позната бедност в Ирландия с този ужасен нов вид немотия.

Той погледнал купчината слама в ъгъла. Знаел, че под нея лежи съкровище, което можело да промени целия им живот. Колко нощи бил наблюдавал как Фин ровел в скривалището си, вадел диамантената огърлица на Лили Молино и я въртял в ръце. Даниел забелязал, че и камъните, като хората, сякаш били изгубили блясъка си под пласта мръсотия. Той чувал Фин да повтаря със злоба, че ако някога види

Лили Молино отново, ще увие този наниз безполезни диаманти около красивата ѝ бяла шия и ще я удуши. Защото диамантената огърлица се оказала за тях също толкова ненужна, колкото и евтина имитация.

Веднага, щом пристигнали, Фин нетърпеливо хукнал в града, за да намери добър бижутер. Облечен с кадифените си панталони и грубо сако от туид, с чиста риза и с вълнено шалче на шията, всичко това подарено от милосърдните граждани на Нантъкет на бедните ирландски емигранти, той се чувствал достатъчно важен, за да предприеме такава стъпка — докато не прекрачил прага на застланите с плюшени килими бижутерийни магазини.

Всички притихнали, когато погледите на облечените с костюми продавачи се спрели върху него. Те го изгледали с такъв ужас, че той се погледнал, за да види дали случайно не е забравил да си закопчае дюкяна. Но всичко изглеждало наред, така че почтително си свалил каскета и предпазливо се промъкнал край блестящите стъклени витрини.

Весело ги поздравил с „добро утро“ и с усмивка зачакал отговор, но такъв не последвал. Усмивката на лицето му се стопила, когато двама продавачи бързо застанали от двете му страни.

— Не искаме в магазина да се навъртат просяци. Веднага се омитай, преди да сме повикали полицията.

Те го изхвърлили на тротоара и за по-сигурно заключели стъклената врата след него.

Заплахата, че ще повикат полицията, звъняла като предупредителен звънец в ушите му, докато тичал обратно по хълма. Твърде късно осъзнал, че никой не би допуснал хора като него в големите магазини, и благодарил на бога, че не им е показал огърлицата, защото те несъмнено щели да решат, че е крадена и тогава със сигурност щели да го арестуват.

— Но ти наистина я открадна — упорито заповтарял Даниел същия следобед, когато му разказал какво се е случило. — Това е божията истина.

— Не, не е остро отговорил Фин. — Тя ни я дължи. Дори повече!

И той отишъл право в близката заложна къща, макар да знаел, че ще получи по-малко пари, но това все пак било нещо. Казвал си, че по-късно, когато си намери работа и постигне голям успех, ще я откупи. Когато започнели да го уважават, никой нямало да го пита откъде е

взел такава скъпоценна вещ. Но собственикът на заложната къща го изгледал подозрително и заявил, че не се занимава с такива скъпи неща. Цял живот не можел да го плати, ако ченгетата го надушели.

— Ако намерят това — предупредил той Фин, — ще свърша при тебе в затвора.

И така огърлицата била захвърлена под сламата като кокал, безполезна като празна бутилка от уиски. Фин я вадел и се ядосвал за нея, когато пийнел по няколко чашки. А сега, шест седмици след пристигането им, всичките им подарени пари били похарчени.

Когато чул тропането на подковани обувки по заледените стъпала, Даниел вдигнал глава — брат му влязъл. Хубавото му младо лице било зачервено от студа и обрасло с няколкодневна черна брада, но сивите му очи се смеели и той притискал към гърдите си няколко пакета.

— Виж какво ти нося, Дан — извикал той и пуснал пакетите на дървения сандък. Разтрил ръцете си и ги протегнал към свещта като Даниел, за да ги стопли. — Там има пресен хляб — няма да ядем вчерашни боклуци, я! И най-доброто ирландско масло. А също и четвърт кило немски салам от деликатесния магазин на Норт стрийт — той бръкнал под сакото си, извадил бутилка ирландско уиски и го тръснал на сандъка. — Това ще те стопли, старче — казал той с усмивка и Дан започнал да гледа с изумление ту него, ту бутилката. — И още преди да попиташ, ще ти отговоря. Днес обмених два от суверените на Лили за долари. — Той се отпуснал на пода до дървения сандък и разказал на Дан какво се е случило. — Отидох в църквата „Сейнт Стивън“, за да се скрия от студа и да видя дали онова свято старче горе ще ми даде някакъв отговор, след като самите ние не можем да се справим. Обаче не се получи нищо и един от послушниците взе да ме гледа накриво, защото доста се застоях. Така че излязох и се пошлях по улиците, а после тръгнах по хълма. И какво, мислиш, видях, когато стигнах горе? — той развълнувано се усмихнал на Даниел. — Ами, братче, една банка, разбира се. Помислих си: „Нося ония петдесет суверена вързани на кръста си и нямам никаква полза от тях, така че що не вляза в тая банка и съвсем нахално да ги помоля да ги сменят за долари.“ — Той отворил бутилката с уиски, отпил една голяма глътка и подал шишето на Даниел. — Те изобщо

нищо не ме попитаха. И знаеш ли колко ми дадоха за онези два малки златни суверена, братко Дан?

Даниел поклатил глава и Фин му се ухилил тържествуващо.

— Янките ми дадоха за тях цели десет долара, старче — той развълнувано погледнал брат си в очите. — Знаеш ли колко имам още на кръста си, момко? Колко струвам? Двеста и четирийсет долара. Това е цяло богатство, Дан. Цяло богатство, по дяволите!

Дан го гледал безмълвно. Един работник имал късмет, ако успеел да изкара десет долара на седмица, които трябвало да му стигнат за наем, храна и дрехи за себе си, жена си и многобройните си деца. А те имали суверени, които стрували двеста и четиридесет долара.

— С тези пари бихме могли да изкараме две години и четири месеца — бързо пресметнал Дан, който внезапно се развълнувал като брат си. Той вдигнал бутилката и отпил голяма глътка. Облекчението и уискито го накарали да почувства внезапна слабост и той си пийнал още, за да се подсили. — Ти ни спаси, братко — казал той с възхищение. — Ти ни спаси от недоимъка, щото аз не получих тая работа днес и ти се кълна, че вече не издържах и проклинах и Лили Молино и тебе. — Очите му се насълзили при спомена за родния дом. — Ей, исках да се върна вкъщи, Фин — добавил той тъжно. — Исках да си бъда пак в Конемара. Пак да ходя на лов за фазани в гората, да търся бекаси и яребици. Вървах по бостънските улици, но не осъзнавах къде съм, Фин. Представях си как ловя съомга на онова тихо място в реката, под върбите, нали го знаеш?

Фин свил рамене. Той имал пари в джоба и се чувствал нов човек. Бил готов да завоюва целия Норт Енд и Бостън, а защо не и цяла Америка, ако трябва. Запушил си ушите, за да не чува тъжните спомени на брат си за Арднаварна, и казал нетърпеливо:

— Забравяш, колко бяхме бедни. И Негова Светлост можеше да те прати за един грешен поглед или дума пак да ринеш конския тор. — Той потупал джоба си и казал уверено: — Сега имаме повече пари в джоба, отколкото щяхме да получим някога в Конемара. Това се казва „златна възможност“. Тези суверени са златни и това е нашият шанс. Виж к'во ще ти кажа — извикал той, вдъхновен от новооткритото им богатство, — хайде да го отпразнуваме, Дан. Да отидем в италианското кафене и да си натъпчем търбусите. После ще отидем в кръчмата.

Даниел кимнал утвърдително. Той се изправил на крака и с готовност завързал тънкия си шал на врата. Фин казал:

— Чакай малко, ще извикам Рори от горния етаж да дойде с нас.

Той хукнал нагоре по стълбите и се изкачил до третата площадка, без да спира, после силно почукал на дървената врата. Настъпила тишина и семейството вътре застинало. Такова чукане можело да означава само неприятности с полицията.

— Всичко е наред, това съм аз, Фин — извикал той и вратата веднага се отворила, а срещу него се изправил усмихнат млад момък.

Рори О'Донован бил една година по-малък от Фин, той бил на шестнайсет години, а Фин — на седемнайсет, и живеел с овдовялата си майка и с братята и сестрите си. Били седем на брой и обитавали две малки стаички. Прозорците били заковани с дъски срещу студа и стаичките били винаги тъмни като мазето на Фин, поради което Рори придобил характерната за емигрантите бледност. Рори бил слаб и хилав, с тънки като клечки ръце и крака, с блестящи тъмни очи и суха кашлица, която понякога разтърсвала хилавото му тяло толкова силно, че Фин се страхувал да не се пръсне.

Двамата с Рори се запознали още на първия ден след идването на Фин в Норт Енд. Той току-що бил слязъл от кораба от Нантъкет и подрънквал жалките монети от подаянието в джоба си. Спрял момчето и го попитал дали знае къде могат да се намерят евтини стаи. Рори го упътил към мазето, чиито обеднели обитатели се съгласили да преградят и да дадат половината под наем на братята О'Кийфи за сумата от долар на седмица.

Оттогава Фин и Рори се сприятелили и сега Фин прегърнал Рори през раменете и го поканил да отиде с тях в италианското кафене.

— Провървя ми, момко — казал той и добавил с усмивка: — Ще ти разкажа какво стана, докато хапваме топла манджа.

Рори отишъл да си вземе кепето и шала, а Фин използвал възможността да бутне два долара в ръката на мисис О'Донован, като й казал да не се притеснява, защото там, откъдето идвали, имало още много. Тя останала загледана с благодарност след него, докато двамата с Рори тичали надолу по разбитото стълбище, което миришело на зеле, урина и неописуема мръсотия и бедност. Двата долара щели да покрият дълга й при бакалина и тя щяла да получи още кредит и да храни семейството си поне една седмица, ако харчела разумно.

— Добро момче е младият Фин О'Кийфи — казала тя на скупчените деца. — Той има бъдеще, сигурна съм.

Италианското кафене било на доста път от „Уорд Ейт“, но тази вечер те изобщо не усетили нито разстоянието, нито студа, защото се смеели и разговаряли развълнувано със смъкнати до очите шапки и скрити в шаловите лица от ледения вятър. Край тях прелитали снежинки, но това сякаш нямало чак такова значение както по-рано, и Фин за първи път през живота си усещал сладката свобода да си състоятелен човек.

— Това ми харесва, старче — смее се той, като потупвал Дан по гърба и широко се усмихвал на Рори. — Харесва ми усещането, че имам пари. Кара човек да се чувства важен. Ей, дори нещо повече. Като че ли нищо не може да те засегне; свободен си от всички изпитания и нещастия на света — той потупал златните суверени закачени на кръста му под сакото в малка кесийка и въздъхнал доволно. — В края на краищата може би няма да се наложи да убивам Лили Молино — казал той и намигнал на Дан, после двамата се разсмели, като че ли това била най-голямата шега на света, а Рори ги гледал объркано. — Когато пораснеш, ще ти разкажа тази история — обещал му Фин и пак намигнал, докато се напъхвали в малкото опушено кафене, чийто вход бил на самата улица. Примамливият аромат на подправки и печено месо накарал устата им да се напълни със слюнка. Поръчали си кана червено вино и я изпразнили с мезе от салам и кисели зелени маслини, докато чакали да им донесат храната. А когато им поднесли чиниите с печено пиле и ароматна каша от царевично брашно, млъкнали и се нахвърлили върху храната, сякаш нищо друго на света нямало значение. Свършили за рекордно кратко време и Фин доволно се облегнал на стола си. Той поръчал още вино и храна за приятелите си и си помислил, че животът никога не му се е струвал толкова хубав.

Както винаги, мислите му се насочили към Лили и той се зачудил какво ли е станало с нея. Името ѝ го нямало в списъка на оцелелите, закачен в „Залата на синовете на въздържанието“ в Нантъкет, но името на лейди Лили така или иначе не можело да се напише до тези на простосмъртните. Сигурно все някак си се е свързала със себеподобни. Той се замислил над онова, което му бил казал един от моряците, че я е видял как е паднала в морето. Но Фин си повтарял, че това не можело

да бъде Лили, че подобни неща не се случват на момичета като нея, че винаги ще се намери някой загубен глупак, който да застане на нейна страна и да я предпази. Той си повтарял мрачно, че Лили е оцеляла. Просто го усещал. Чувствал го в сърцето си.

След топлината в опушеното кафене студът отвън им се сторил още по-голям. Дъхът им излизал като облачета, а подкованите им обувки тропали по изцапания лед и се пързали, което ги карало да проклинат.

— Прекалено е студено, за да вали сняг — казал Рори, докато смразяващият вятър го пронизвал през тънкото сако. Това била втората му зима в Бостън и той познавал времето. По-късно, когато температурата се вдигнала с няколко градуса, щяло да вали и още как, можело да натрупа цели тонове гаден сняг. Той тъжно се замислил за петте си братя и сестри, които се нуждаели от нови обувки. Непременно трябвало да си намери някаква работа, каквато и да е. Щял да прави каквото и да е.

— Ще работиш с нас, момче — казал Даниел в отговор на неизречената му молитва, като крачел по замръзналата улица, сякаш изобщо не усещал студа. Рори ускорил крачка и нетърпеливо го попитал какво иска да каже.

— Ще се захванем с някакъв бизнес с тия пари — важно избоботил Дан. — Нали, Фин? — той спрял, погледнал учудените им физиономии и се разсмял. — Момчета, я си задайте въпроса от какво най-много се нуждаят хората? Ами от храна и пиене, разбира се. А след това от дрехи. Панталони, поли, палта, обуца. С нашите пари ще отворим магазин, момчета, и поне едно нещо ще бъде сигурно. Никога вече няма да ходим гладни. Не и ако си имаме собствен магазин.

— Мислиш ли, че ще ни стигнат парите, Дан? — нетърпеливо попитал Фин.

— Сигурно, обаче ще попитам кварталния шеф. Той ще ми каже какво точно да направя — той тупнал Фин по гърба с обич: — Всичко това е благодарение на съобразителния ми брат — казал той, забравил, че е обвинявал Фин в кражба, и широкото му хубаво лице разцъфнало в развълнувана усмивка при мисълта за парите и за новия им старт в живота.

Когато застанал до бара в кръчмата на Брейди, Фин казал:

— Т'ва е чудна страна, Америка де. Дават ти пет пъти повече долари, отколкото суверени имаш, като че ли парите растат по дърветата.

Доволно огледал задимената стая. Както обикновено, тя била пълна с окъсани мъже и жени с черни шалове, седнали над единственото питие, което едва могли да си позволят, защото в кръчмата поне било топло и компанията ги отвличала от мислите за собствените им проблеми. Мястото било хиляди пъти по-добро от тъмните студени бордеи, които те наричали свои домове.

— Може би ще е по-добре да отворим кръчма — казал Фин на Даниел. — Сигурен съм, че няма да ни липсват клиенти.

— В Норт Енд има по три кръчми на всяка пряка — отговорил Дан, — и всичките са пълни с хора, които имат пари само за по едно питие. Те харчат тук само онова, което им е останало, след като са нахранили и са облекли семействата си. Не, момко — повторил той, — сигурен съм, че от магазина ще паднат повече пари.

Рори обърнал чашата с уиски и се закашлял. Кашлицата преминала в хриптене и лицето му почервняло.

— По-добре пийни бренди, Рори — предложил Фин, когато момчето най-сетне успяло да си поеме дъх.

Рори тъжно навел глава.

— Татко умря от пиене. А мама вика, че ако тръгна по неговия път, ще ми закове краката за пода, та да не ходя в кръчмата.

— Права е жената — одобрително казал Фин. — Аз няма да взема на работа пияница — той намигнал на приятеля си и го прегърнал. — Само си помисли, Рори — младото му лице светело от радост за внезапния им напредък в живота, — един ден ти, аз и Дан ще бъдем богати.

— Значи сте богати, така ли? — попитал Джек Брейди, собственикът, и се навел с интерес над издраскания дървен бар, а посетителите се скупчили край тях, за да чуят кой е направил пари в Америка.

— Да — казал Дан и се усмихнал скромно. — Ние с брат ми. Изкарахме доста пари и ще се захванем с бизнес. Ще направим едно хубаво малко магазинче и се надяваме, че всички вие ще ни станете клиенти, щото смятаме да ви предложим най-добрите цени в Норт Енд.

— Двеста и четиридесет долара — гордо възкликнал Фин. В стаята настъпило напрегнато мълчание, когато потупал издутото си сако. — Ние с брат ми бихме искали да купим на всички сънародници ирландци по една глътка от най-доброто ирландско уиски, което има Брейди, за да отпразнуваме случая. И следващия път, като тръгнете на покупки, да не забравяте братята О'Кийфи от Конемара.

Четирийсет чифта очи ги изгледали учудено, когато Брейди раздал чашите. Всички вдигнали тост за завидно добрия късмет на братята О'Кийфи. Двеста и четирийсет долара били повече пари, отколкото били печелили през целия си живот, и повече, отколкото се надявали да видят закуп някой ден. След наздравицата уискито било изпито, после някой засвирил „Ирландския скитник“ на акордеон, а друг му запригласял на цигулка, извили се гайди и свирки и в заведението на Брейди изведнъж гръмнали песни. Уискито се леело като река благодарение на Даниел и Фин, а Брейди се усмихвал доволно на неочаквания разцвет на бизнеса си, макар че предупредил Дан:

— Ей, старче, по-добре недей да харчиш всичко за пиене тази вечер, че никога няма да си направиш хубавия магазин.

Рори си допил уискито и казал:

— Аз трябва да тръгвам, Дан. Майка ми ще се тревожи.

Дан все още си блъскал главата над думите на Брейди. Той знаел, че кръчмарят е прав и че ако се напие и не вземе мерки, парите ще изтекат между пръстите му за една вечер. Той сръгал Фин и му прошепнал да даде суверените на Рори.

— Вземи парите и ги занеси вкъщи, момко, за да не похарчим всичко — казал той. — Дай ги на майка си да ги пази, а утре ще се видим.

Фин бръкнал под сако си и подал на Рори кожената кесия със суверените. Той го тупнал по гърба и поръчал бутилка хубаво бренди.

— Занеси я на майка си, Рори — казал той. — Ще ѝ послужи, когато се простудите или се разболеете. Бог да те благослови, синко. Ти си ми най-добрият приятел на света, освен брат ми Дан, де. И да не забравиш да разкажеш на майка си за новата си работа с братята О'Кийфи.

Пак се обърнал към бара, като подрънквал в шепата си останалите монети. Сложил ги върху него и казал щедро:

— Т'ва е за тебе, Брейди, дай на приятелите ми нещо, което да ги развесели.

Смехът гръмнал още по-силно, музиката и старите песни се разнесли по-високо и всички надигнали чаши, за да наляят в гърлата си заедно с уискито топлина и забрава, замаяни от късмета на новозабогателите О'Кийфи.

— Ей, все пак Америка била чудесно място — повтаряли си те и в сърцата им се събуждала надежда, защото успехът на един от техните сънародници говорел, че за тях също има шанс.

Рори не бил пиан. Той напъхал кожената кесия със скъпоценните суверени на О'Кийфи в джоба на самото си и се промъкнал през развеселената тълпа на студената улица. Вратата се хлопнала зад него и реалността на мизерните вонящи улици на Норт Енд го обгърнала отново. Само че сега всичко било покрито с бяла завивка. Снегът се носел край главата му; той вдигнал лице към снежната буря и изплезил език, за да улови студените кристални снежинки, докато залитал по павираната улица към безрадостната стая, където щял да се сгуши при братята и сестрите си и да се зарови от главата до петите в сламата, която им служела за легло, сякаш били котило кученца.

Снегът заглушавал стъпките на мъжа, който го следял, и той се обърнал изненадано, когато усетил тежката му ръка на рамото си. Вълненият каскет на мъжа бил нахлупен ниско над очите, а лицето му било закрито от къдрава черна брада.

— К'во искаш? — попитал Рори, но гласът му прозвучал уплашено, защото познал по блясъка в очите на мъжа и по тоягата в ръката му какво иска. Ударът се стоварил отстрани на главата му и той паднал, без да издаде звук.

Мъжът бързо хвърлил поглед през рамо, после коленичил до Рори, бръкнал със замръзналите си пръсти под самото му и открил скъпоценната кесия, все още затоплена от тялото му. После се изправил и за миг се вгледал в момчето, което се било свлякло в краката му, а кръвта му се стичала по снега. На лицето му се появил израз на отчаяние и болка.

— Съжалявам, момко — тихо произнесъл той, — обаче семейството ми умира от глад.

И той побягнал, като се подхлъзнал на завоя. И тичал, и тичал, за да се отдалечи колкото можел повече от Норт Енд и от жестокото си

деяние.

ГЛАВА 25

След удара по главата Рори О'Донован никога вече не се възстановил напълно. Той заеквал, препъвал се по стълбите и залитал по паветата. Леденият зимен вятър влошавал кашлицата му и той отслабнал още повече. Майка му отчаяно клатела глава от тревога за най-големия си син. Той бил единственият член на семейството, който можел да работи и да изхранва децата ѝ, и тя не знаела какво да прави.

— Ех, ако Фин О'Кийфи беше държал парите у себе си — въздишала тя, — никой не би посмял да нападне нито него, нито пък онзи юначага Даниел, както направиха със сина ми.

Фин и Даниел, които седели в тъмното си мазе, хиляди пъти съжалявали, че не са направили същото.

В мечтите си Фин си припомнял дивото възмущение от това, че имал пари. Струвало му се, че отново докосва златните монети и вижда как като с вълшебна пръчица се превръщат в долари, толкова много долари, че не можел да ги преброи. Но на ослепителната студена дневна светлина отново трябвало да приеме факта, че двамата с брат си живеели благодарение на неохотната благотворителност на жителите на Бостън, които мразели ирландците, защото те били донесли бедността и болестите си в чистия им, благоденстващ град. Но бебетата и децата все пак трябвало да ядат и богатите бостънци наемали ирландските като прислужници в домовете си, а мъжете им — като строителни работници на новите си къщи. А безработните получавали малко храна, колкото да не умрат.

Винаги, когато намирали едnodневна работа: да разтоварват чували с въглища или брашно на пристанището, да копаят в каменните кариери или да заливат калната настилка в Бек Бей, Фин или Даниел разделяли оскъдните си надници на две и давали половината на майката на Рори.

— Вие няма да страдате, мисис О'Донован — неловко ѝ заявявал Дан. — Ние с брат ми ще се грижим за вас, не се страхувайте — и

въздишал дълбоко, защото нямал представа как ще спази обещанието си.

През една дъждовна априлска сутрин Фин минавал покрай общинската земя, когато един кон, който теглел хубава малка двуколка, се подплашил. Фин се обърнал при познатия звук от галопиращи копита и когато конят се изравнил с него, инстинктивно се хвърлил към главата му. Той увиснал с всички сили на теглича, а краката му се озовали в опасна близост с колелата, когато конят се разскачал и го повлякъл в калта. После животното спряло; изправило се на задните си крака, като ритало въздуха, но знаело, че е победено.

След минута всичко било свършило и той се усмихнал, доволен от себе си затова, че е хванал главата на коня, който въртял очи, цвилел и тъпчел на място, но скоро се успокоил.

Жената, която карала двуколката, била Биатрис Джеймс, съпруга на Корнилиъс Джеймс, един от най-богатите хора в Бостън. Тя огледала спасителя си от главата до петите, намръщила се при вида на скъсаното му сако, облечено на голо, защото ризата отдавна била станала вече на парцали, и на вързания на голата му шия шал. Погледът ѝ се спрял на калните му панталони и на старите му скъсани обувки, натъпкани с вестници, за да пазят краката му от студа, на буйната му къдрава черна брада и гладни сиви очи... Потръпнала превзето.

Но отбелязала същевременно, че той добре се справя с конете и си казала, че в края на краищата младият нехранимайко току-що е предотвратил доста неприятен инцидент. Изрекла с благодарност:

— Трябва да ви благодаря, че ме спасихте, млади човече.

Фин свил рамене.

— Няма нищо, мадам — отговорил той и я погледнал. Тя била висока, с аристократичен вид и макар че дрехите ѝ били прости, той познал, че са скъпи. Малката двуколка била страхотна и сигурно струвала луди пари, и той си помислил с надежда, че тя би могла да му даде някой и друг долар за награда.

Той умело прокарал ръка по нервната кобила, като я преглеждал за наранявания, и си припомнил конюшната в Арднаварна. Въздъхнал с копнеж; усещал почти физически сладкия аромат на сено и чувствал силата на добрите коне между бедрата си.

Конят нервно потръпнал под ръката му и той предупредил жената:

— Да ви кажа, мадам, тази кобилка е прекалено нервна, за да се впряга.

— Но моят кочияш я избра лично — отговорила Биатрис, раздразнена от дързостта му. — Той каза, че от нея ще излезе чудесен кон за двуколката ми.

— Ами току-що видяхте, че е сгрешил, мадам. Тя е прекалено бърза за вас и е прекалено нервна. Дори с наочници ще бъде опасна. Повече я бива за надбягване, отколкото да върви по улиците.

Биатрис разбрала, че той е прав и потръпнала при мисълта за това, какво би станало с нея, ако двуколката се била обърнала. Извадила един долар от кесията си и му го подавала. Той бързо го прибрал. Тя казала:

— Ще ти дам още един долар, момчето ми, ако ме закараш вкъщи.

Извадила от кесията си бяло картонче, на което били напечатани името и адреса ѝ, и му го подавала. Той го погледнал и тя шокирана разбрала, че той, естествено, не може да чете. Бързо му казала да я закара на „Луисбург Скуеър“.

Фин безмълвно скочил на мястото на кочияша и те потеглили в бърз тръс. Конят му се подчинявал напълно и Биатрис си помислила колко навреме Бог е изпратил младия ирландски безделник на пътя ѝ.

Фин тихо подсвирнал от изненада, когато вкарал двуколката в двора зад голямата къща на „Луисбург Скуеър“. Четири коня любопитно вдигнали глави над вратите на конюшните. Освен това имало две хубави карета и изящна покрита шейна, която се използвала, когато снегът и поледиците правели улиците непроходими за колесни возила. Фин пъргаво изскочил от двуколката и подал мръсната си ръка на мисис Джеймс. Тя сбръчкала нос с отвращение, пренебрегнала протегнатата му ръка и минала покрай него.

Лицето му се зачервило при спомена за онзи ден, преди много време, в двора на конюшните в Арднаварна, когато брат му отмил мръсотията и вонята от него.

— Съжалявам, мисис Джеймс — сърдито изрекъл той, — но е трудно човек да се поддържа чист, ако е беден като мене.

Тя се извърнала и го погледнала. Той се бил обърнал към нея по име и тя разбрала, че вероятно е прочел името ѝ на картичката, която му била дала.

— Значи все пак можеш да четеш — казала тя изненадано.

— Ми да, мога да чета. А също и да пиша. Освен това цял живот съм се занимавал с коне. Лорд Молино винаги казваше, че съм най-добрия коняр, който е виждал, а пък и нали тъкмо аз научих младия лорд Уилям да язди, когато всички бяха вдигнали ръце от него. Аз работех като коняр при граф, мадам, а брат ми беше ловец и пазач в имението, преди да дойдем тук и да започнем нов живот.

— Град като Бостън едва ли е подходящо място за работа за коняр и за ловец — казала тя остро.

— Не, мадам, не е — учтиво се съгласил Фин. — Обаче корабът ни се разби. Потъна край Нантъкет и нас ни докараха в Бостън. И ние останахме тук, щото нямаме пари да отидем на друго място.

Биатрис Джеймс оправила новите си ръкавици от сива козя кожа на тънките си китки и отново хвърлила дълъг и критичен поглед на спасителя си. Той определено се оправял с конете. Бил споменал за някакъв си лорд Уилям и за голямо имение в Ирландия. Разбира се, всички знаели, че ирландците са побъркани на тема коне, но тя се била убедила от опит, че това момче говори истината. Освен това проявил невероятна смелост.

— Почакай тук — казала тя, като му подала другия долар, който била обещала. — Ще поговоря със съпруга си и ще видя какво можем да направим.

Фин си прибрал долара. Раздрънкал двете монети и настроението му се повишило. „Божке“, казал си той, „и това ако не е късмет“. Изтичал до помпата в средата на двора и си измил ръцете и лицето с ледената вода. Изтъркал върховете на обувката си в крачолите на панталоните, свалил си каскета и си пригладил косата назад. Отново превързал шалчето си, придърпал сакото над голите си гърди и притеснено се заразхождал по павирания двор, като наглеждал конете, които протягали глави над вратите на конюшните.

Корнилиъс Джеймс безмълвно го наблюдавал от стълбището. Той бил по-дребен и по-стар от жена си, с посивяла коса и хитри кафяви очи. Семейството му произхождало от Англия и невинаги било богато. Естествено, не били бедни като ирландците, били културни и

образовани и живеели в пълни с книги и картини стари къщи. Той спечелил парите си с патентованото си откритие — машина, която се използвала в масачузетските фабрики за преработка на памук. Когато забогатял достатъчно, се оженил за Биатрис, дъщеря на най-прочутото семейство в Бостън, и като обединил капиталите им, той направил милиони на нюйоркската борса.

Корнилиъс и Биатрис Джеймс били богобоязливи презвитерианци. Ходели на църква всяка неделя и сутрешната и вечерната молитва били задължителни в дома им както за семейството, така и за прислугата. Мистър Джеймс се гордее с благотворителната си дейност и заради жена си бил готов да наеме момъка, който бил рискувал живота си, за да я спаси.

Естествено, момъкът бил ирландец и той изобщо не се хванал на разказа му, че е работил като коняр в богато имение в Ирландия, защото било общоизвестно, че ирландците винаги можели да изопачат истината според обстоятелствата. Но след като видял как момъкът се отнася с конете, променил мнението си. Забелязал, че момчето знаело какво да прави, дори нещо повече — конете не му били безразлични. Личало си по начина, по който си говорело с тях.

— Млади момко — подвикнал той и Фин се изпънал, смъкнал каскета си и го загледал с широко отворени нетърпеливи очи. — Млади момко, аз съм Корнилиъс Джеймс — казал той, докато се приближавал към момчето. — Жена ми разказа какво се е случило и аз съм ти благодарен за помощта, която си й оказал. — Той сложил ръце зад гърба си и се залюлял напред-назад на пети, като пронизвал Фин с кафявите си очи. — Ти си дори по-млад, отколкото предполагах — казал той и се опитал да познае: — На колко си шестнайсет, седемнайсет?

— Почти на осемнайсет, сър — казал разтревожено Фин.

Мистър Джеймс кимнал.

— Много добре. В такъв случай ти предлагам да те наема за коняр. Ще поддържаш каретите чисти, ще се грижиш за конете и ще ги разхождаш всеки ден. Ясно ли е?

Лицето на Фин светнало от радост.

— О, да, сър. Да, съвсем ясно, сър. — Той протегнал премръзналата си ръка: — И бог да ви благослови, сър, че ми давате такъв шанс. Няма да ви подведа, можете да бъдете сигурен.

Корнилиъс не се сдържал и се усмихнал, като поемал ръката на момчето. Неговият ентусиазъм му харесал също колкото и отношението му към конете.

— А заплата, сър? — задал най-важния въпрос Фин.

— Заплата ли? А, да. Отначало ще започнеш с дванайсет на седмица, а ако работиш добре, след три месеца ще ти вдигна заплата.

— Дванайсет долара ли, сър? — попитал Фин, готов да се разтанцува от радост.

— Ще получаваш и храна, разбира се, — добавил мистър Джеймс и се запътил към къщата. — Можеш да започнеш от утре.

— Да, сър. Да, сър, Ваша чест — извикал Фин. — Ще бъда тук още призори. Можете да разчитате на мен.

После хукнал към къщи да разкаже добрите новини на Дан и на Рори.

Дан се закле, че щом късметът им се е обърнал, той също ще намери работа.

— Чудно нещо е късметът, Фин — казал той доверително. — Като ти тръгне, ти върви във всичко.

Гладът завел Дан на необходимото място — магазинът за хранителни стоки на Коригън на „Хановър стрийт“. Той се навъртал пред магазина с ръце в джобовете на панталона, с гръб към вятъра, и с копнеж поглеждал през прозореца към препълнените варели с брашно и чувалите с картофи, към сандъците с чай и кутиите със зеле и лук. Всеки път, когато вратата се отворела, той едва не се побърквал от аромата на варена шунка и се заел да събира зелевите листа и кочаните, които били изпадали пред магазина. Извадил един парцал от джоба си и започнал да бърше прозореца, като се усмихвал през стъклото на намусения Коригън. Цяла седмица всеки ден ходел пред магазина на Мик Коригън, като си подсвирквал весело, докато изнасял боклука, отварял вратата на клиентите и усмихнато свалял шапка и им пожелавал „добро утро“. Макар че стъклото на Мик било по-чисто от всякога, той отчаяно повтарял на Дан да „се омита“, но Дан всеки път се усмихвал в отговор на сърдития му поглед.

— Само се опитвам да ви помогна, мистър Коригън — учтиво отвръщал той.

След няколко седмици слабото младо лице и изгладнелият поглед на Дан, който неотстъпно фиксирал резените шунка, принудили Мик

да го покани вътре. Щом се озовал в магазина, Дан се разприказвал. За нула време разказал на Мик целия си живот, като премълчал само причината за заминаването си от Ирландия и името Молино, и скоро спечелил Коригън.

Коригън остарявал и си казал, че си е заслужил малко отдих. Ако вземел Дан на работа, нямало да се налага да затваря магазина по обяд, когато ходел в кръчмата, за да се среща с аверите си, и можел да приключва по-късно вечер. Заплатата на Дан щяла да идва от допълнителната работа.

— Предлагам ти работа като мой помощник — казал той щедро, — за шест долара на седмица. И намаление за всички стоки, които купуваш оттук.

— Седем — твърдо казал Дан.

— Дадено!

Те си стиснали ръцете и Дан станал помощник-управител в ъгловия магазин на Коригън на „Хановър стрийт“, където се продавало всичко от фасул и копчета до бекон и обувки. Той работел по шест и половина дена седмично срещу заплата от седем долара и намаление на продуктите. Но вече не бил безработен и му се струвало, че току-що е завладял целия свят.

Купил си нова риза и панталони на кредит от Мик, който щял да му удържа по долар и петдесет от седмичната заплата. Постригал се в бръснарницата на Флин и се изкъпал в обществената баня; и застанал зад стария тезгях на Коригън красив, чист и млад. Иронията на това, че трябвало да работи в чужд магазин, след като бил изпуснал възможността да има собствен, карала стомаха му да се свива. Изгарял от амбиция при мисълта да застане зад собствения си светец от чистота тезгях и да гледа как парите идват при него.

Простотата на формулата го учудвала непрекъснато: подбиваш цените на конкуренцията, предлагаш на хората стоките, които им трябват на добра цена и те ти дават парите си. Нямало как да се провали и затова тъжно наблюдавал как долларите и центовете капят в джобовете на Коригън вместо в неговите собствени, и знаел, че нищо не може да направи.

Единственият проблем на Фин при новата му работа бил главният коняр Скелърн. Той бил едър и шумен, а когато се напиел, ставал агресивен и заядлив. Раздавал заповеди наляво и надясно и налагал с юмруци онези, които не ги изпълнявали достатъчно бързо. Непрекъснато се оплаквал от Фин. Самият той не правел нищо, освен да вози мистър Джеймс до офиса и обратно и мадам — до различните приеми, където ходела следобед, а понякога вечер закарвал и двамата до къщите на техни приятели. Винаги първо си плакнел устата с миризлива тоалетна вода, а после смучел ментови бонбони, за да скрие миризмата на алкохол. Фин знаел, че е опасен, но не знаел какво да направи.

Фин се гордеел с работата си. Харесвал блясъка на каретите, след като ги бил лъснал, а особено старателно се грижел за малката двуколка на мисис Джеймс, така че когато излизала, по спиците нямало и следа от кал. Работата с конете му доставяла такава радост, че направо бил готов да работи и без да му плащат. Но когато след месец Скелърн научил, че Фин е посъветвал семейството да продаде буйната млада кобилка Таръбред, която едва не станала причина за нещастен случай, последвало гневно пиянско избухване.

Той бил едър, набит мъж, сложен, както би се изразил Падрег О'Кийфи, „като тухлен клозет“. Сграбчил Фин за яката и го завъртял. Приближил лице към неговото и го попитал:

— И кое е това ирландско копеленце, дето е говорило с шефа през главата ми?

Фин го погледнал разтревожено. Знаел, че мистър Джеймс вярва на Скелърн, че ще го послуша, ако му каже, че Фин не си върши добре работата. Скелърн го държал в ръцете си и Фин се заизвивал, като мечтаел да прасне пияното копеле по физиономията. Знаел, че не може да го направи.

— Не разбирам к'во говориш, мистър Скелърн — извъртял той.

Скелърн го залепил със стисната в юмрук ръка за стената на конюшната. Той приближил лицето си и Фин извил глава, за да избегне острата воня на алкохол в дъха му.

— Дребен скапаняк! — прошепнал той и яростно ударил Фин в корема: — Ще те науча да не ми се бъркаш в работата. Ще изхвърчиш от конюшната веднага, щом кажа на шефа, не си мисли, че няма — и той нанесъл на Фин още един съсипващ удар.

Целият живот на Фин преминал пред очите му, сякаш се давел: той си представил как ще скита без пари и без работа и с всички сили нанесъл удар в изпълненото с желание за мъст лице на Скелърн. Оня се проснал на земята като покосен и Фин се втренчил в него. После се извърнал и започнал да повръща в ъгъла.

Готвачката била ирландка и имала слабост към младия Фин О'Кийфи. Тя наблюдавала от стълбището, привлечена, както и другите слуги, от повишения тон на гласовете им. Отишла веднага при господарката си и ѝ разказала какво е видяла.

— И мисля, че е време някой да ви каже, мадам, преди Скелърн да е убил и двама ви, че този човек е стар пияница и не трябва да му се поверяват каретите. Досега все си мълчахме, но не искам да гледам как бият доброто момче, дори ако това означава и аз да си загубя работата.

Биатрис Джеймс учудено погледнала готвачката си. Мисис О'Дуайър работела при нея от три години. Тя си знаела мястото, както се очаквало от нея, и господарката ѝ веднага разбрала, че жената говори сериозно. Изпратила икономата и някои от останалите слуги да се погрижат за Скелърн и накарала мисис О'Дуайър да каже на Фин да изчака в кухнята идването на мъжа ѝ.

Слугите пренесли Скелърн в стаята му над конюшната и повикали лекар. Фин се свил на едно столче в кухнята и се загледал в огъня, докато готвачката го тъпчала с горещ чай и кейк, който той не искал. Коремът го болял толкова силно, та мислел, че вътрешностите му са разкъсани, виело му се свят и усещал слабост, макар че не бил сигурен от какво: от удара на Скелърн или от страха пред онова, което го чакало.

Докторът дошъл да го прегледа и казал, че ако повръща кръв, трябва веднага да отиде в болница.

— Ако не, смятам, че ще оживееш — казал той, раздразнен от това, че трябва да се занимава с ирландски скандалджии. Той смятал, че ако ненужните ирландски емигранти искали да се избият, трябвало да ги оставят да го направят.

Фин седял, мрачно приведен над чаша чай, докато чакал мистър Джеймс да се върне и да произнесе присъдата му. Когато най-накрая го извикали в кабинета, той вече се бил примирил с факта, че е уволнен и че ще има късмет, ако не го изпратят в затвора за нападение над кочияша.

Мистър Джеймс седял зад едно голямо бюро и сериозно гледал Фин над роговите си очила.

— Най-добре ми кажи истината за тази работа — предупредил го той.

— Фин не беше виновен — каза мисис О'Дуайър и войнствено скръстила ръце над издутата си, облечена с престилка пазва. — Той е добро момче и добър работник, а старият Скеърн е само един пияница. Вече казах на госпожата, а сега ви казвам и на вас, сър. Яд ме е само, че мълчах досега, и всеки път, като излезехте, се чудех дали няма да ви донесат на носилка.

— Благодаря ви за загрижеността, мисис О'Дуайър — сухо отговорил той. — А сега искам да чуя какво ще каже Фин.

— Знаех, че ще си загубя работата заради това, сър, но не можах да се спра — тъжно казал Фин. — Скеърн ме прокленаше и ме псуваше. Щеше да ви наговори лъжи за това, че не се справям с работата. Беше го яд, че ви предупредих за кобилката, дето я е купил той, че е опасна за господарката. Искаше да ме изхвърлите заради това и ето че го постигна. — Той нервно пристъпвал от крак на крак, стиснал каскета си в ръце. Бузите му почервенели от срам, а очите му потъмнели от разочарование. — Искан само първо да ви кажа как стоят нещата, затова ви изчаках.

Мистър Джеймс казал строго:

— Аз няма да поощрявам пиенето в къщата си, още повече, че става дума за слугите ми. Вече уволних Скеърн и ти предлагам неговата работа, О'Кийфи, с неговата заплата. Двайсет и пет долара на седмица. Ще трябва да намериш нов човек, който да изпълнява старата ти работа като коняр — той им махнал да си вървят. — Сега можете да си вървите, но запомнете, че не искам повече никакви борби.

Мисис О'Дуайър се усмихнала и руменото ѝ лице светнало от радост.

— Вие сте голям човек, сър — каза тя на господаря си.

Настроението на Фин се повишило, докато благодарял.

— Знам точно такъв човек, какъвто ви трябва за коняр, сър — добавил той, като имал предвид Рори.

Докато куцукал превит през елегантните, осветени с газени лампи улици към Норт Енд, той си представял вълнението на Рори,

когато му кажел, че му е намерил работа с дванайсет долара заплата на седмица и храна.

— Струва си да отнесе човек някой и друг удар — повтарял си той с триумфална усмивка, докато търсел Даниел, за да му каже добрите новини.

ГЛАВА 26

Лили имала чувството, че сънува. Скоро в Нантъкет дошла студената зима и тя прекарала следващите месеци край камината в салона на семейство Шеридан. Нямала представа какво щяла да прави след раждането на бебето, защото нямала пари. Никога дотогава не ѝ се било налагало да се грижи за себе си и тя не се била опитвала да си намери работа.

Абигейл Шеридан ѝ разказала за ирландските прислужници в Бостън.

— Богатите бостънки ги харесват — казала тя на Лили. — Говори се, че били добри прислужници и работели от сутрин до здрач, без да се оплакват.

Но Лили нямала намерение да става нечия прислужница. Самата идея ѝ се струвала нелепа. Казвала си, че сигурно би могла да върши нещо друго, но когато се замисляла какво точно, с учудване откривала, че не можела да се сети за нищо полезно. Тя не можела нито да готви, нито да шие, нито да чисти. Говорела френски и била начетена, освен това свирела малко на пиано, но поради тъпите ѝ шегички с гувернантките имало големи пропуски в образованието ѝ. Знаела как да се държи в обществото и имала хубави дрехи, но нито една от тези тривиални придобивки нямала значение, когато станело дума за кандидатства за работа като гувернантка или детегледачка, или дори като готвачка, макар че самата мисъл за това я карала да потръпва.

Междувременно любезното държание на Алис Шеридан ѝ осигурявало временна закрила и тя отхвърляла всяка мисъл за бъдещето. Живеела ден за ден и мрачните сиви месеци отминавали един след друг. Единственият лъч надежда на хоризонта бил Нед. За изненада на цялото семейство той изведнъж започнал да си идва вкъщи при всяка възможност.

— Разбира се, че идва заради Лили — прошепнала на майка си Абигейл и те се разсмели заговорнически. Започнали да наблюдават Лили, която слушала с широко отворени очи разказите на Нед за

живота на пътуващите артисти. Алис Шеридан се замислила колко добре би било, ако синът ѝ забравел лудите си идеи да стане артист, и вместо това се върнел вкъщи и се оженил за Лили. Тогава бебето щяло да си има баща и Лили щяла да го заобича като добра майка, а не да му желае смъртта. А Нед щял да поеме бащиния си бизнес като снабдител, каквато била мечтата на Обидия. Тя тихо въздъхнала от задоволство. Това било такова чудесно разрешение.

Настъпил март, небето станало синьо, а слънцето ту се появявало, ту изчезвало. За пръв път Лили се почувствала достатъчно силна, за да излезе навън. Тя се разхождала из града, облегната на ръката на Нед, и той гордо я представял на всички: от собственика на магазина, където спрели, за да купят захар и брашно, до стария Бил Кларк, който се бил самоназначил за глашатай на града и продавач на вестници, а също и на всички съседи и приятели на семейството. Всички били чували за нея и ѝ пожелавали всичко хубаво, а Лили си мислела, че в края на краищата Нантъкет може да се окаже не чак толкова лош град.

Те отишли с малкото влакче до Сърфсайд и се разхождали по брега, хванати ръка за ръка, а Лили му разказала за Арднаварна. Тя говорела за баща си с отчаяние и любов и му казала колко съсипана била, когато я прогонил, макар че Нед, естествено, си мислел, че тя има предвид бягството и женитбата си с младия капитан.

Той ѝ стиснал съчувствено ръката и казал:

— Ти вече можеш да разчиташ на мен, Лили. Аз винаги ще ти помагам. — Погледнал я предано и тя се усмихнала, защото този поглед ѝ бил познат. — Трябва да помислиш дали да не станеш актриса — казал той. — Хората ще се редят на опашка само за да те видят на сцената.

Тя го погледнала учудено. Била чувала доста за актрисите и знаела, че това не е уважавана професия. Особено пък да стои на сцената, за да я гледат озверелите мъже, които си мислят само за едно. Но Нед говорел за това всеки път, когато се връщал, и обогатявал разказа си с нови елементи, така че вече си ги представял партньори на сцената, себе си като Ромео, а Лили — като Жулиета.

— Двамата ще се превърнем в театрална легенда — заявявал той триумфално, като вече ги виждал на сцената, приемащи бурни ръкопляскания с грациозни поклони. И когато тя отбелязала, че не

умее да играе, той само се усмихнал и казал, че това няма значение. После добавил: — С твоя вид на публиката ще ѝ стига само да те гледа.

Лили му се усмихнала благодарно. Сега поне имала един истински приятел и почитател.

С всеки изминал месец Лили усещала как бебето в нея нараства. То често я събуждало нощем, когато започвало да рита, и тя високо стенела от отчаяние. Когато Нед дошъл да я види през май, тя се оплакала, че се чувства уморена. Отказала да излезе, макар че денят бил топъл и слънчев и щял да ѝ се отрази добре.

— Не разбираш ли — извикала тя, когато той се опитал да я убеди, — че не искам да правя това, което ще ми се отрази добре. Единственото, което не искам, е това бебе.

Той коленичил и я хванал за ръцете.

— Лили — казал той, — досега не съм говорил за това, защото мислех, че ще ми се изсмееш и ще ме наречеш глупак, защото ние дори не се познаваме. Но когато легеше в леглото ми, горяща от треска и с единия крак в гроба, се заклех, че няма да те изоставя. Обещах си да се грижа за теб. Още през онази първа нощ се влюбих в теб, Лили, и оттогава не ми излизаш от ума.

Тя се опитала да изтегли ръцете си, но той ги стиснал още по-силно.

— Слушай — казал той, — в Ориента, където разбират от тези неща, вярват, че когато спасиш нечий живот, поемаш отговорността за душата на този човек. Това означава, че аз нося отговорност за теб, Лили, и винаги ще я нося. Знам, че съм още млад и не мога да ти предложа нищо друго, освен любовта си. Но един ден ще стана голям актьор и те моля да споделиш живота ми. Обещавам ти, че ще бъда добър баща на детето ти и ще се грижа за теб.

Това бил добър изход и Лили изпитала изкушение. Но ако се омъжила за Нед, щяло да се наложи да задържи бебето. Обаче тя знаела, че никога няма да може да погледне в лицето детето, което било съсипало живота ѝ.

— Кажй поне „може би“ — помолил я Нед, — и аз ще се върна в трупата като щастлив човек.

— Може би по-късно; ще помисля за това — казала тя.

Той я прегърнал и силно я целунал.

— О, колко те обичам, Лили Молино — казал той с триумфална усмивка. — Никога не го забравяй — добавил той.

Той затанцувал по стаята с невидима партньорка и Лили се разсмяла.

— Виждаш ли — весело се провикнал от вратата, — само аз мога да те разсмея!

После излязъл в хола, но тя го чувала как пее и весело се сбогува със семейството си, преди да се втурне към педалния ферибот за Ню Брадфорд.

Две седмици по-късно Лили се събудила посред нощ и усетила, че ужасът започва. Тя веднага извикала мисис Шеридан, която набързо навлякла вълнения си халат и дотичала.

— Няма да е чак толкова страшно — окуражавала се Лили отначало. — Наистина не е толкова зле. Поносимо е.

Но часовете се влачели и болките ставали все по-силни и почести, и тя се развикала от яд, като се моела бебето да умре, и тя да го последва. След четиринайсет дълги часа детето най-после се родило, а тя останала да лежи отпусната като труп. Когато чула вика му, тя ужасено запушила ушите си с ръце. То било истинско. Бебето съществувало.

Мисис Шеридан завила новороденото с едно меко одеяло и ѝ го подала да го види.

— Момче е, Лили — казала тя, а гласът ѝ бил изпълнен със страхопочитание пред чудото на раждането, — хубаво малко човече, а косата му е черна като твоята.

Лили силно стиснала очи, за да не го види; тя притиснала ръце към ушите си, за да не може да го чуе, а когато мисис Шеридан се опитала да сложи бебето до нея, тя го отблъснала.

Докторът казал, че от това вълнение млякото ѝ можело да пресъхне, но се оказало, че тя изобщо няма мляко.

— Като по поръчка — казала мрачно мисис Шеридан и започнала да храни бебето с шише.

— Най-добре не я безпокойте повече — предупредил я докторът. — Само дръжте детето далеч от нея, докато дойде на себе си.

Лили лежала на леглото с лице към стената и не говорела с никого. Сега, когато се била освободила от бебето, тя знаела, че трябва

да си отиде колкото може по-бързо. Затова трябвало да се храни и да укрепне, за да може да избяга.

Тя отказала да погледне детето си и останала на легло две седмици, като се насилвала да поглъща храната, която ѝ готвели грижовните Шериданови. Научила разписанието на плавателните съдове до континента, но нямала пари, за да стигне там, и нямала при кого да отиде.

Силният плач на бебето ехтял из цялата къща и макар че мисис Шеридан не казвала нито дума, все поглеждала Лили с надежда, и тя разбирала, че жената очаква да се осъзнае и да приеме собственото си дете.

Тя решила да отиде в Бостън. Това бил най-близкият голям град и Шериданови никога нямало да я намерят там, а сега тя се досетила и откъде да вземе пари. Изчакала всички да си легнат и тайно отворила сандъците си. Разгледала купищата ненужни копринени и сатенени рокли, които сякаш били собственост на някое друго момиче от някакъв друг живот, после напъхала няколко от по-практичните тоалети в една кошница. На дъното на единия сандък намерила ценния си комплект сребърни четки за коса, при които имало и една снимка на семейството ѝ, събрано на стълбите пред Голямата къща, в сребърна рамка. Тя я поднесла към лампата и я разгледала с насълзени очи. Помнела съвсем ясно деня, когато била направена снимката, сякаш е вчера.

Двете със Сиел се готвели да се разходят с малката кокетна каручка. Татенцето и мамчето били излезли да им помахат, когато Уилям изскочил внезапно с новия си фотоапарат, като се препъвал в триножника и загадъчната черна кутия. Било му необходимо доста време, за да го закрепил, и дори след това напъхал глава под черното парче плат и се мотал толкова дълго, че баща им се разбеснял и се развикал да свършва по-бързо с всичко това! И, о, боже, ами че този, който държал главата на понито, бил Фин, издокаран с кочияшки костюм от раирано сако и кафяви бричове. Тя почти усещала топлото утринно слънце по гърба си, ръката на баща си, която стискала нейната, и чувала как понито хрупа ябълката, която му бил дал Фин, за да го укроти, докато Уилям направи снимката.

Тя внимателно прибрала снимката в сламената си кошница заедно със сребърните четки, за които била сигурна, че ще успее да ги продаде за сума ти пари. След като стигнала в Бостън, щяла да реши какво да прави. Но със сигурност нямало да стане прислужница. Не и тя, Лили Молино.

Тя знаела, че Алис Шеридан пазела парите, които успявала да спести от разходите за домакинството през седмицата, в стария кафеникав чайник на един от рафтовете на шкафа „за всеки случай“. Лили си казала, че този случай е точно такъв, и взела пет долара от чайника. Тя написала една кратка бележка, с която се извинявала, но казвала, че не може да постъпи другояче. Обещавала да им изпрати парите обратно при първа възможност и казвала, че ще им прати пари и „за детето“, и изразявала надежда, че те ще се грижат за него и ще му дадат любовта, която тя не можела. Благодаряла им за любезността и пишела, че никога няма да ги забрави.

Същата сутрин, преди зазоряване, когато къщата и дори ревливото бебе били притихнали, тя си взела сламената кошница, тихичко се промъкнала надолу по стълбите и се измъкнала през входната врата, която никога не се заключвала, после хукнала с тресящи се крака през спящия град към пристанището.

Имало един кораб, който заминавал с утринния прилив, и тя внимателно се разделила с три от петте си долара, за да си плати билета, а рестото прибрала внимателно в джоба си. Докато наблюдавала как островът се губел от погледа ѝ в утринната мъгла, тя усещала, че една глава от живота ѝ най-после е приключила, и сега може да започне нова. И със сигурност не може да бъде по-лошо, помислила си тя.

ГЛАВА 27

МОДИ

Арднаварна

Виждах как Еди слуша като омагьосан разказа ми за миналото. Той погледна Шенън, която седеше до него на канапето. На скута ѝ мъркаше една жълта котка и тя механично я галеше по меката козина. Изглеждаше сладка, уязвима и много млада и аз знаех какво си е помислил той: че Лили сигурно също е изглеждала така.

Еди знаеше, че тя търси истината за баща си и се надява, че историята за миналото на семейството ѝ ще ѝ помогне да я открие, и виждах колко му се иска да може да ѝ помогне.

— Може би трябва да ви разкажа нещичко за Нед — каза той, — ако мислите, че това ще ви помогне да откриете истината за Лили.

Ние се изправихме и наострихме уши.

— О, моля те — каза Шенън, — умирам от желание да науча нещо повече за него, той изглежда толкова... толкова влюбен в нея и толкова мил.

— Може и да е бил, не знам. Но е бил млад, наивен и луд по нея.

Ръката на Еди се плъзна по облегалката на канапето зад раменете на Шенън и аз видях как очите им се срещнаха в дълъг, интимен поглед. Това беше един от онези погледи между двама души, които не са предназначени за никой друг, и аз хвърлих една цепеница в огъня, като я бутнах със сребърния си сандал, за да се разгори.

— Най-добре започвай — казах припряно.

Еди се изсмя; той знаеше какво си мисля.

— Ще ви разкажа историята така, както ми я разказа дядо ми — каза той с обработения си, дълбок актьорски глас, който сигурно приличаше на този на Нед. Това някак си съживи миналото пред очите ни.

„Трупата“ на Де Лаури играела в Ню Джърси, когато Джейкъб Де Лаури казал сърдито на Нед:

— Или остани при нас, или се махай! — рошавите му черни вежди били склучени над носа, когато се обърнал към него. — Как очакваш да поставя успешна пиеса при положение, че един от актьорите ми е направо побъркан от любов и не може да се съсредоточи върху онова, което прави? За бога, момко, не ти ли стигат жените в градовете, където играем?

Той можел да го уволни на място, ако публиката не го харесвала. Нед бил най-аплодираният актьор от всички, повече от самия него и Саша, и то не само заради вида си. Нед Шеридан имал талант.

Джейкъб приличал на шейсетгодишен старец в лицето. Той бил уморен от пътувания, но не виждал никакъв изход, след като трупата му затъвала от седмица на седмица от един финансов крах в друг. Честичко си мислел колко приятно би било да се пенсионира в някоя малка къщичка на брега на река Хъдзън, където знаел, че имат къщи много от звездите. Мястото се намирало недалеч от ярките светлини на Бродуей и той можел да стане член на различните клубове и да ходи по премиери със Саша под ръка, и двамата издокарани. Но как да го постигне? Това бил проблемът. В касичката нямало пари и не се очаквали постъпления.

Джейкъб седял пред оплутото огледало в студената стая на един евтин хотел в Ню Джърси и изучавал профила си, като се въртял ту наляво, ту надясно и отмятал глава назад, за да не увисва брадичката му върху високата яка.

— Остаряваш, Джейкъб — казала Саша от леглото, където се била излегнала сред пухкави сатенени възглавници, които я съпровождали във всичките ѝ пътувания. Както и Джейкъб, тя не изглеждала добре, но била хубава и, също като него, знаела как да го подчертае. Но това ставало все по-трудно с всяка година. Тя била по-млада от мъжа си, към края на четирийсетте, но и тя се замисляла с копнеж за уютна къщичка с рози край вратата и може би със сгушена пред камината котка. Те често говорили за оттегляне и неспирно измисляли начини да съберат достатъчно пари, но това винаги зависело от ангажиментите им през следващия месец, после от последващия, но всеки бил също толкова слаб, колкото и предишния.

Освен напоследък, след като взели в трупата младия Нед Шеридан, който карал хората да седят напрегнато и да внимават.

— Трябваше да дадеш на Нед по-голяма роля — внезапно каза Саша. — Остави го да играе главните роли.

Джейкъб се извърнал и я изгледал учудено. После заявил сърдито:

— Знаеш, че винаги аз играя главните роли, Саша. Публиката го очаква от мен.

— Вече не го очакват — Саша запалила цигара и издухала в хладния въздух идеално оформено колелце дим. Свила се по-удобно във възглавниците и каза жестоко: — Нека погледнем истината в очите, Джейкъб, публиката иска да види Нед в чорапогашник, а не тебе. Ако не си го забелязал, да знаеш, че в него има нещо, което привлича погледите им като магнит. — Тя потупала пухкавата си руса коса и се прозяла: — Става дума не само за теб, Джейкъб, а и за мене. Мъжете взеха да се заглеждат в Нед, вместо в моите цици. И знаеш ли какво означава това, Джейкъб? Означава, че той ще стане звезда.

Джейкъб решил да не обръща внимание на нейните дрънканици за това, че остарявал, и вместо върху тях да се съсредоточи върху новите идеи, които се зараждали в главата му. Той бил гледал всички звезди на сцената и познавал таланта от пръв поглед. Знаел, че са извадили късмет с Нед. Заплахата му, че ще го уволни, била блъф, защото знаел, че всеки мениджър, който имал очи и поне малко мозък в главата, веднага щял да вземе момчето.

Нямало съмнение, че Нед притежавал талант и изглеждал добре, но освен това бил наивен. Първият път, когато видяла наивната му, руса, хубава физиономия, и добрите му маниери, Саша го нарекла „дървенияк“. Той бил образован дървенияк, разбира се, но бил наивник в преценките си за хората. Нед все още бил заслепен от блясъка на театъра и не бил живял достатъчно в артистичните среди, за да се разочарова от реалността.

— Трябва му добро ръководство, за да стане звезда — каза Саша с прозявка, — но няма да го намери, докато работи с нас, Джейкъб, така че няма защо да се тревожиш, че ще избяга и ще ни зареже с пръст в устата, о Джейкъб се замислил над думите ѝ и изведнъж видял как пред тях се открива един нов, по-приятен свят. Свят, в който той нямало нужда да бъде застаряващ мениджър на

актьори, който да търси работа на нископлатените си клиенти. Ангажиментите на Нед Шеридан зависели от него. Нед вярвал на всяка негова дума, а Джейкъб щедро ръсел грандиозните си приказки за театри, в които никога не бил играл, и използвал имената на звезди и известни театрални мениджъри, които претендирал да познава. Нед Шеридан не познавал никой друг в света на театъра. Освен това той му вярвал.

На следващата вечер Джейкъб отменил своето участие и казал на Нед, че той трябва да го замести.

— Това ще ти се отрази добре, скъпо момче — казал той и приятелски прегърнал Нед през раменете. — Аз трябва да свърша малко работа в Ню Йорк. Имам няколко предложения... — той безгрижно размахал пурата си, създавайки впечатлението, че дузина театрални мениджъри от Ню Йорк чакат на опашка за него. После въздъхнал и казал: — Как ми се иска да съм пак на твоята възраст, Нед. Има толкова добри роли, които пасват чудесно на хубав младеж като тебе — Нед го погледнал нетърпеливо и Джейкъб замислено тръснал пепелта от пурата си марка „Корона“. — Естествено, човек има нужда от връзки, за да получи тези върховни роли. И аз, естествено, имам тези връзки след толкова години в бранша.

Той спокойно погледнал Нед. Пронизващите му тъмни очи били неспокойни и Нед се зачудил защо при тези „връзки“ Джейкъб още играе в театрите в загубените градчета. Но това била единствената му връзка със света на големите и той не можел да се откаже от нея.

— Наистина ли смятате, че имам шанс да играя в Ню Йорк, мистър Де Лаури? — попитал нетърпеливо той.

— Това би означавало да напуснеш „Трупата“, момчето ми. — Джейкъб се намръщил. — Не ти ли харесва да работиш при мен? Не съм ли ти добър приятел? Не те ли научих аз, Джейкъб Де Лаури, на всичко, което знаеш? — той протегнал ръце във въздуха и произнесъл драматично: — А сега искаш да ме изоставиш.

— О, не! Не, сър, не искам! — Нед бил готов да се моли на колене на Де Лаури да му помогне дори с най-незначителната си „връзка“. — Но нали самият вие казахте, че имало толкова хубави роли за мъже на моята възраст! А аз знам, че имам талант. Имам нужда само от помощ за следващата си стъпка.

— Ако подпомогна тази стъпка, аз, естествено, ще очаквам компенсация за загубите си — казал Джейкъб, като завъртал замислено пурата в пръстите си и се загледал в далечината. — Трябва да има някакъв начин, разбира се. Винаги има...

— Каквото поискате, сър — предложил Нед, когато му се сторило, че шансовете му се увеличават.

— В такъв случай аз имам отговора — бързо казал Джейкъб. — Ще ти стана мениджър. Ще се заема с кариерата ти, момчето ми, и с моите връзки и своя талант ще стигнеш далеч. Ще стигнеш до върха, не се съмнявам. И, повярвай ми, няма по-добро място от това — важно добавил той, като че ли знаел какво означава да си на върха на успеха. — Остава само въпросът за моя дял, разбира се. Чакай да помисля... — той отново завъртял пурата; знаел точно колко ще струва всичко това на Нед Шеридан и вече виждал мястото в провинцията с розите и котката, и премиерите. Нед Шеридан щял да му открие пътя към успеха за първи път през живота му. — Естествено, като твой мениджър бих могъл да поискам повече, но мисля, че петдесет процента ще бъдат достатъчни, като се има предвид приятелството ни.

— Готово! — Нед сграбчил Джейкъб за ръката и я разтърсил ентусиазирано. — Кога заминаваме за Ню Йорк?

— Ние не заминаваме, скъпо момче. Ти отиваш на сцената да играеш моята роля — главната роля — а аз отивам в Ню Йорк да видя какво могат да направят за тебе моите приятели.

Джейкъб заминал на следващата сутрин, издокаран с най-хубавите си дрехи — сиви раирани панталони и фино черно сако, което било позагубило цвета си от старост. На врата му била вързана вееща се копринена кърпа, освен това носел черна наметка и широкопола черна шапка, бил взел и бастуна със сребърния наконечник.

Той заклел Нед да пази тайна и не казал на Саша защо отива в Ню Йорк. Тя го гледала как се готви и се чудела какво е намислил, защото усещала, че хитротом старо копеле има нещо наум. Забелязала как младият Нед Шеридан също трепери от вълнение и била сигурна, че причината не е главната роля, която щял да играе вечерта вместо Джейкъб. Тя въздъхнала, докато се измъквала от възглавниците си, и започнала да се подготвя за представлението. Каквото и да бил

намислил Джейкъб, тя се надявала, че ще успее, защото вече била прекалено стара за този живот.

Същата вечер Нед вложил в ролята всичко, на което бил способен. Той играел френски граф, влюбен в умираща куртизанка. Това била версията на Джейкъб на „Дамата с камелиите“ и малобройната публика аплодирала и ги викала на „бис“.

Саша гледала смаяно публиката. Тя не била чувала „бис“ от години и с удоволствие слязла от сцената, за да не слуша ужасните лични обиди от постоянните си зрители. Нед гледал в светлините на рампата няколко дузини аплодиращи хора и усещал замайването, което може да донесе само успехът. Той си повтарял развълнувано, че с помощта на Джейкъб скоро ще играе под аплодисментите на стотици хора и не можел да го дочака да се върне с добрите новини.

„Връзките“ на Джейкъб в нюйоркския театрален свят наистина съществували: той чудесно ги познавал, но те не искали и да знаят за него. Но все пак благодарение на студийните портрети на Нед, които стискал в ръка, и на собственото си лустро той успял да си пробие път в офиса на известния продуцент Чарли Дилингъм, който тъкмо поставял нова пиеса, в която случайно имало роля за хубав младеж. Дилингъм казал на Джейкъб да изпрати Нед на прослушване.

— Надявам се, че е хубав като на снимката — казал той и предупредително потупал студийния портрет на Нед.

— В действителност е по-хубав — самонадеяно отговорил Джейкъб. — Моят клиент има талант, мистър Дилингъм. Талант, който привлича публиката. Нед Шеридан ще напълни салоните, мистър Дилингъм, сто на сто.

На следващия ден Нед и Джейкъб отишли заедно в Ню Йорк. Нед, гологлав, хубав и самоуверен, влязъл в офиса на Дилингъм, като у дома си. Той казал на Дилингъм, че е много добър актьор, и по-късно доказал думите си на прослушването в театъра на Пето авеню. Пренебрегнал настояванията на Джейкъб да повтори ролята си от предната вечер в „Камила на свещ“ (написана от Д. Де Лаури) и чел направо от текста, който му подал Дилингъм.

Пиесата била лековата; нямала скрит смисъл и дълбоки мисли. Предназначението ѝ било само да забавлява и Дилингъм усетил, че Нед е човекът, който му трябва за ролята на младежа. Жените щели да се влюбят в него заради вида му, а критиците нямало да могат да кажат

нищо лошо за него. Но той бил твърд човек и сключил сериозна сделка. Стоте долара на седмица били твърде далече от петстотинте, на които се надявал Джейкъб, и той разбрал, че ще трябва да почака, докато получи къщичката с розите. Все пак поискал в аванс едноседмична заплата и със замах подал петдесет долара на Нед.

— Не бързай да ги похарчиш, скъпо момче — предупредил го той. — Няма гаранция колко време ще се задържи пиесата на сцена. Може да не получиш повече от едноседмичната заплата.

Нед хич не го било грижа. Той се разхождал по Бродуей, улицата на мечтите, и собствените му мечти били на път да се сбъднат. Отишъл в първия бижутериен магазин и похарчил всичко за един хубав пръстен с аметист за Лили. Когато се върнел в Нантъкет, отново щял да я помоли да се омъжи за него, и този път щял да подсили предложението си с годежен пръстен.

Изкарал последните си две седмици с „Трупата“, като изпълнявал главните роли, защото Джейкъб казал, че това ще бъде добра практика за него. Но истинската причина била, че слухът за Нед се бил разнесъл и „Трупата“ за първи път играела при пълен салон, а Джейкъб се чудел с болка дали все пак не е сбъркал, като е изпратил протежето си в Ню Йорк.

— Той така или иначе щеше да стигне там — свила рамене Саша. — На актьора не му трябва много време, за да разбере, че го бива, защото обикновено прекарва твърде дълго на дъното. Не ти ли казах, че момчето има талант?

— Това е само началото — казал Джейкъб, като пушел доволно пурата си. — Нед Шеридан ще ни купи къщичката в провинцията и ще ни въведе в нийоркските театрални среди. Петдесет процента! — той се засмял. — И момчето нямаше нищо против.

Саша погледнала съжалително съпруга си:

— Скоро ще възрази, Джейкъб — обещала му тя, — съвсем скоро.

Две седмици по-късно Джейкъб и Саша изпратили Нед на железопътната гара с предупреждения, че големият град е пълен с крадци и мошеници. Те го посъветвали да си намери почтен хотел и да внимава колко харчи. Точно когато влакът тръгвал, Харисън Робинс изскочил на платформата с куфар в ръка. Влакът вече се движел и той затичал покрай него, метнал вътре първо куфара, а после се хвърлил

след него. Когато минавали покрай семейство Де Лаури, той се обърна да им помахва.

— Току-що напуснах, Джейкъб — извикал той и се ухилил право в изумените им физиономии. — В края на краищата не можех да изоставя зеления си приятел да отиде сам на Бродуей — обяснил той на Нед.

— Все едно да изпратя на заклание невинно агънце. — Той се облегнал назад, скръстил ръце и се ухилил на Нед. — До гуша ми дойдоха Де Лаури — казал той. — До гуша ми дойдоха второразредните пиеси и долнопробните театри. Аз съм актьор. Мога да пея и да танцувам. Мога да се правя на глупак или на съблазнител и реших да си опитам шансовете в Ню Йорк с теб, Нед. Освен това познавам една страхотна хазайка. В неделя сервира най-доброто печено, което двамата сме опитвали от доста време насам, и ще ни гледа и двамата като собствени синове. Повярвай ми, Нед, там ще ти хареса много повече от скапаните стаички, с които си свикнал. Имам триста и петдесет долара на свое име и ако не си намеря работа, преди да съм ги похарчил, заклевам се, че ще стана пътуващ търговец. Шанс печели, шанс губи, хлапе. Дотам стигааш, след като си бил актьор двайсет и пет от всичките си трийсет и две години и още не си пробил.

Нед се навел към него и му стиснал ръката. Той казал:

— Благодаря ти, че идваш с мен, Хари. И двамата сме на тоя хал: шанс печели, шанс губи. Ако се проваля, аз ще се върна в Нантъкет, за да въртя търговията на баща си и да се ожения за Лили.

— А ако успееш?

Нед се разсмял.

— Пак ще се ожения за Лили.

— Знаех си аз. Послушай гласа на опита, синко. Забрави я. Има стотици момичета, които умират от желание да се появят под ръка с хубавия млад изпълнител на главната роля в последната нашумяла пиеса на Бродуей „Утрешният човек“. Ти си утрешният човек, Нед. А Лили е минало. Забрави я.

— Ако я познаваше, никога нямаше да кажеш подобно нещо — упорито отвърнал Нед. — Който е видял Лили, не може да я забрави.

Хари запалил пура и се загледал през прозореца.

— Надявам се само да не си губиш времето с мечти — казал замислено той.

Хотелчето се намирало на Четиридесета западна улица и хазайката, Айлийн Мълоун, внимателно разгледала двамата младежи, които позвънили на вратата.

— Пак ли вие, мистър Робинс? — възкликнала тя. — Откога не съм ви виждала. А кой е вашият приятел?

— Приятелят ми е следващата голяма звезда, която ще изгрее на Бродуей — представил го Хари. — Той започва репетиции за главна роля, мисис Мълоун. Признавам си, че ролята му не е наистина най-голямата, той е прекалено млад за такава чест. Но ролята на наивник е добър старт, особено когато работиш със знаменития Чарли Дилингъм, и съм сигурен, че ще последват и по-големи роли.

Мисис Мълоун погледнала хубавия, нетърпелив рус младеж с изразителни светлосини очи и решила, че Хари сигурно е прав. Но тя така или иначе си падала по хубавите мъже. Показала им стаите, те предплатили и Хари извел Нед на закуска.

— Все още не можем да си позволим да вечеряме на това място — казал той, като го завел в кафенето на Бродуей от страната на Делмонико. — Обаче тук можеш да закусиш за невероятната сума от четирийсет цента с варени яйца, препечена филийка и кафе. Оставяш и десет цента за бакшиш и за половин долар можеш да седиш редом с най-великите представители на театъра и да четеш критиките в сутрешните вестници като тях. А когато вдигнат поглед, можеш да им кимнеш и да се усмихнеш, и след известно време ще си помислят, че те познават. — Той преувеличено изразително свил рамене и завъртял очи: — И тогава, скъпо момче, можеш да ги попиташ за работа.

— Става ли? — Нед нетърпеливо се огледал, за да открие известните физиономии зад вдигнатите „Ню Йорк Хералд“ и „Трибюн“.

— Надявам се да стане — казал Хари и поръчал варени яйца и препечени филийки за двамата. — Но дори нищо да не излезе, ще можеш да използваш имената им в разговор с други хора. Нали разбираш, нещо като: „Когато бях при Делмонико и закусах с А. Л. Ерлангър, споменах на Лили Лангтри и Дейвид Беласко, че Нед Шеридан ми изглежда подходящ за главната роля...“

Нед отметнал глава и силно се изсмял. Вестниците внезапно били смъкнати и десетина чифта очи се спрели на лицето му.

— Виждаш ли? — триумфално заявил Хари. — Вече върши работа.

Нед отново се разсмял, но Хари бързо забелязал, че някои от вестниците така и останали свалени, и читателите им ги гледали замислено. В края на краищата идеята му не се оказала толкова лоша. Нед Шеридан вече бил забелязан.

— Ти ще си много по-добре с мениджър като мен, отколкото с оная стара сланина Джейкъб — изкоментирал той, като си режел яйцето.

— Но той ми намери ролята — запротестира Нед. — Плащат ми по сто на седмица, а това е пет пъти повече, отколкото някога съм получавал.

— Само защото Де Лаури не ти плащаше достатъчно. Той не плащаше достатъчно на никой от актьорите си. Е, колко ти взима за услугата? Десет-дванайсет процента?

— Петдесет — когато смаяният поглед на Хари срещнал неговия, Нед добавил бързо: — Той ги заслужава. Без него нямаше да получа работата.

— Мръсният му скапаняк — бавно произнесъл Хари и зарязал яйцето си. — Нед, ама ти си като бебе. Десет процента са предостатъчни от такъв малък хонорар. Агенти, мениджъри — той свил рамене, — те взимат от десет до двайсет и пет и това е таванът, ако наистина са те направили звезда. — Той подозрително изгледал Нед. — Подписа ли договор с него? — Нед поклатил глава. — Добре. Тогава нищо не те задължава да му платиш дори и цент. Майната им на ролите! — внезапно заявил той и ударил с юмрук по масата. Вестниците отново били свалени и всички се обърнали към тях. — Аз ще ти стана мениджър, Нед Шеридан, защото ако не го направя, ти ще работиш до края на живота си за оня крадец Джейкъб де Лаури.

— Това е въпрос на чест — запънал се Нед. — Дадох му дума.

— Окей, тогава ще плащаш на Джейкъб по петдесет процента, докато се задържи пиесата. Но след това аз ще се грижа за теб. Навит ли си?

— Навит съм — казал Нед с облекчение, като си мислел, че още не е стъпил в театъра на Пето авеню, а вече има проблеми.

Репетициите започнали на следващата сутрин и, след като хапнали спокойно при Делмонико, около единайсет двамата с Хари

бавно се запътили към театъра. Мистър Дилингъм и останалите актьори вече се били събрали на сцената и Нед забързал към тях.

— Благодаря ви, че ни удостоявате с присъствието си, мистър Шеридан — казал саркастично мистър Дилингъм. — Карате звездите ми да ви чакат вече петнайсет минути. За в бъдеще или ще идвате навреме, или ще си потърся друг актьор за втората главна роля.

Нед притеснено започнал да мънка извинения и застанал на сцената. Той бил научил наизуст както собствените си реплики, така и тези на всички останали, и нямал нужда от текст, но го държал отворен, докато режисьорът ги разпределял по местата им на сцената. Репетицията била тежка и продължила целия ден, така преминали и всички останали дни до вечерта на премиерата.

— Билетите се разпродават на поразия — казал му Хари, като преглеждал вестниците по време на редовната им закуска при Делмонико в деня на премиерата. — Говори се, че пиесата не е лоша — не е и велика, но не е лоша. А виж тук, Нед: „Обърнете внимание на тайното оръжие на Дилингъм, един хубав млад актьор в ролята на Маркърс Джаред, «утрешният човек» според заглавието.“

Мустаците на Хари направо щръкнали от вълнение.

— Това е първото ти споменаване в статиите за Бродуей, синко, и няма да е последното.

Нед бил нервен. Той бил гримиран и облечен с костюма си часове по-рано и обикалял зад сцената, като си повтарял репликите и стискал в ръце малката кутия с пръстена, който бил купил за Лили.

Не бил казал нито на нея, нито на семейството си за големия си шанс от страх да не се провали и бил решил в такъв случай да се откаже; щял да се върне в Нантъкет и да се ожени за Лили. Това било може би най-доброто решение, защото всички реплики му били изхвърчали от главата.

Публиката вече заемала местата си и той ги чувал как се смеят и си бърбят, като че ли всичко е наред. Хари се приближил с усмивка към него.

— Дилингъм е поканил само знаменитости в оркестъра — казал той доволно. — Всички известни личности са тук. Ти успя, Нед. Само излез и им покажи на какво си способен. А, между другото, и Джейкъб дойде със Саша. Наредих да не го пускат в гримьорната до края на пиесата, нали така?

Нед кимнал отчаяно. Той се върнал в гримьорната и се свил пред огледалото, като си мислел как ще се изложи пред най-големите знаменитости на Ню Йорк и най-злобните критици на Бродуей. Знаел си, че е свършен.

Момчето извикало: „Пет минути!“ и той излязъл от гримьорната. Първата реплика била негова, но той не я помнел. Пригладил назад напомадената си руса коса и си оправил сакото. Завесата се вдигнала сред възпитани аплодисменти и той успял да излезе някак си на сцената. Вгледал се в светлините, потен от топлината и от паника, с празен ум. Изведнъж чул собствения си глас да произнася:

— Ама къде са останалите? Мислех, че трябва да се срещнем в три... — и се, оказало, че няма нужда да си припомня репликите, те сами му идвали на езика. Всичките му излизания и появявания и движението по сцената били станали втора природа за него.

Разнесли се ентусиазирани ръкопляскания, когато се появила звездата Марион Джейвитс, после други — за Максвел Дънлап, и изведнъж всичко тръгнало гладко, което показвало, че трупата я бива и актьорите са се сработили добре.

Публиката се смееела на онези места от репликите на Нед, където трябвало, и той ги гледал благодарно и изчакавал смехът да притихне, преди да продължи. После първото действие свършило и последвали нови аплодисменти. Силни, окуражителни аплодисменти.

Звездите се разотишли по гримьорните, той също влязъл в своята. Хари го чакал там.

— Добре върви, синко — ентусиазирано казал той. — Смеят се като клакьори. И те забелязаха, Нед.

Второто действие преминало като сън и когато завесата се спуснала, театърът се разтресъл от ръкопляскания. Марион Джейвитс елегантно свила рамене.

— Това са тия с безплатните билети. Най-важна е реакцията на балкона. И най-вече утрешната публика с платените билети.

Тя излязла да се поклони сама. Същото направил и Максвел. После неколцина излезли заедно. После повикали на сцената Нед и Хари му кимнал окуражително. Нед се поклонил, като се вслушвал в ръкоплясканията за собственото си изпълнение.

Вдигнал очи и се усмихнал с благодарност на невидимата си публика.

След като завесата се спуснала, последвало парти при Делмонико, но за първи път сервитьорите му се усмихвали почтително и казвали:

— Поздравления, мистър Шеридан, сър. Носи се слух, че пиесата ви има успех.

Джейкъб размахвал пурата си и се правел на важен, както само той умее, а Саша, облечена с разголена черна рокля, му лепнала голяма влажна целувка и му прошепнала на ухото:

— Беше великолепен, но това изобщо не ме изненадва.

Безброй красиви жени го целували по бузата, а театралните знаменитости, чиито имена само бил чувал да се споменават със страхопочитание преди тази вечер, го гледали одобрително и го поздравявали за доброто изпълнение.

— Това не беше изпълнение — казал той объркано на Хари. — Аз наистина бях Маркърс Джаред тази вечер на сцената.

Хари знаел какво има предвид и със съжаление си мислел, че за своите трийсет години като актьор той никога не е изпитвал подобно нещо. Той знаел, че Нед има голям талант, че заслужава най-доброто, и нямал намерение да остави Де Лаури да го съсипе.

Притиснал Джейкъб в ъгъла до бара и кимнал на сервитьора да им донесе още пиене.

— Още шампанско, Джейкъб? — попитал с престорена усмивка.

Де Лаури го изгледал подозрително.

— Какво правиш тук? — попитал той. — Мислех, че няма да посмееш да се мернеш, след като ме зараза по такъв начин.

— Като стана дума за договори — хванал го по-натясно Хари, подпрял се на стената и го притиснал в ъгъла. — Нед ми каза, че не е подписвал договор с тебе.

— Не, но ще го направи. Донесъл съм го да го подпише тази вечер. Това е само формалност.

Той потупал джоба си и Хари го хванал за ръката.

— Не си прави труда да ми го показваш — казал той. — Нед разбра как си се опитал да го минеш. Той е по-почтен от мене, така че се съгласи да спази уговорката ви и да ти плаща петдесет процента от заплатата си, докато се задържи пиесата. После отношенията ви приключват.

— Глупости — избухнал Джейкъб. — Естествено, че ще подпише. Нали аз му намерих работата?

Хари се навел и го хванал за реверите.

— Разбира се, Джейкъб. И после си му казал, че това ще му струва половината му пари. Не десет или петнайсет, или дори двайсет и пет процента. Ти си алчен, Джейкъб.

Той приближил лице и казал заплашително:

— Знаеш, че си само един долен стар крадец. Хващам се на бас, че „простото малко договорче“ в джоба ти, което Нед трябва да подпише, го обвързва да плаща петдесет или дори шейсет процента на господин Де Лаури до края на живота си.

Той се ухилил, почервенялото лице на Джейкъб му подсказало, че е прав.

— Зарежи тая работа, Джейкъб — казал той и го пуснал. — Доста време си живял на гърба на актьорите. Стой настрана от Нед или ще те пратя в затвора за хилядите ти прегрешения из цялата страна. Ще ти пращам петдесет процента от хонорарите по пощата, докато се задържи пиесата. Няма нужда да пращаш разписки и да ни се обаждаш, ние ще те намерим.

Той му хвърлил един прощален заплашителен поглед и отишъл да измъкне Нед от заобиколилите го млади жени.

Доволният Дилингъм донесъл ранните сутрешни вестници.

— Харесали са я — извикал той в настъпилото нервно мълчание и всички се развеселили.

Критиците пишели:

„Ако забавна ви се стори слаба дума, бихте могли да наречете пиесата възхитителна.“ Следващият казал: „Играта говори по-добре от думите. Особено новото лице на сцената на Бродуей, Нед Шеридан, колкото хубав, толкова и способен да ви разчувства, факт, който бързо беше забелязан от женската част от публиката. Това не означава, че мистър Шеридан не е добър актьор. Точно напротив. Дори с малката си роля той успя да се открие сред добрите участници в пиесата. Неговата кариера не трябва да се изпуска от поглед.“

Хари го прегърнал, мистър Дилингъм също. Марион Джейвитс го целунала нацупено — за него пишело повече, отколкото за нея — но партньорът ѝ Максвел бил по-сърдечен.

— Изпълнението ти си го биваше — казал той. — Постарай се да се възползваш от възможностите, които ти дава, защото пиесата няма да се задържи повече от месец, повярвай ми.

Той се оказал прав. Пиесата наистина се задържала само месец, но Дилингъм сформирал пътуваща трупа и този път името на Нед било написано със също толкова големи букви като тези на двете звезди. Той писал на Лили от всеки град, който посещавали през седмицата, но знаел, че не може да очаква отговор, защото нямал постоянен адрес, и пръстенът останал в джоба му, докато театрите не били затворени поради лятната горещина в края на юни и той можел пак да се върне къщи.

Изкупил всичките лилии в цветарските магазини на Бродуей и побързал да хване корабчето за Фол ривър. Половината нощ се разхождал по палубата и не можел да спи от мисли за нея. Слязъл на Фол ривър и обикалял ветровития перон на железопътната гара, докато не дошъл влакът за Мирикс, после крачил неуморно по гарата, докато чакал влака за Ню Бедфорд. Когато най-после се качил на ферибота за Нантъкет, бил вцепенен от умора, а букетът от лилии бил увехнал, но знаел, че е съвсем близо до къщи.

Той вдишвал хладния солен морски вятър и светът на театъра, умората и напрежението от изминалите месеци сякаш оставали далеч зад гърба му. Чувствал се нов човек, докато се изкачвал от пристанището към Мейн стрийт, за да види най-после Лили.

Майка му и сестрите му изтичали на вратата да го посрещнат, но спрели когато видели лилиите в ръката му. Някъде в къщата плачело бебе и той погледнал разтревожено мрачните им лица. Помислил си най-лошото и сърцето му се свило.

— Лили е мъртва — казал той и ги изгледал една след друга.

— Не, сине. О, не, не е мъртва — казала майка му. — Но тя си отиде, Нед. Избяга след раждането на сина си. Помоли ни да се грижим за него. И можеш да си сигурен, че никога вече няма да се върне.

Нед захвърлил букета на пода. Той влязъл в кухнята и погледнал ревящото новородено бебе в сламената кошница. След малко казал

утешительно:

— Не се безпокой, сине. Ние ще я намерим. Обещавам ти. И когато я открием, никога няма да я пуснем да си отиде.

ГЛАВА 28

МОДИ

Арднаварна

Бриджид ме наблюдава неотстъпно, но днес се чувствам по-добре, въпреки че снощи си легнах късно. Когато бях малка, мама казваше, че изразходвам енергията си за цялата седмица наведнъж и после увяхвам като цвете, а тя трябваше да ме държи по цял ден на легло, за да се съвзема. Трябва да опитате някой ден. Да прекарате някой дълъг мързелив ден без телефон и телевизор и без вестници, само да дремете и да си хапвате нещичко, например шоколад или студено пиле, или пресен хляб с масло. Дори една хубава каша върши работа, макар че ще ви трябва Бриджид, за да я приготви. Мога да ви кажа, скъпи мои, че ако прекарате един мързелив ден в леглото, като си угаждате, ще ви се отрази по-добре от цяла седмица в онези скъпи санаториуми.

Веднъж ходих в такъв санаториум с приятелката си Моли Арундел. Беше ужасно. Първо на първо, там имаше само жени. Моряха ни от глад и ни караха да ядем марули и нещо, на което му викаха подсилващ бульон, но аз казах на Моли, то само е минало покрай пилешката супа. Избутваха ни в кални бани и в сауни, така че нямахме сили да се завлечем до селската кръчма и да обърнем по един джин с тоник, да хапнем сандвичи с шунка и да оплакнем погледа с мъжете наоколо. А и ония ми ти яки шведки ни мачкаха жестоко на масите за масаж.

„Моди и Моли, ужасните близначки“, така ни кръстиха, защото все им създавахме проблеми, оплаквахме се и се измъквахме в селото по халати. Знаете ли, че там ти взимат дрехите като в затвора? А мога да ви кажа, че веднага се издавате откъде сте, като се появите в местната кръчма по синя хавлия.

Липсва ми старата Моли. Тя ми беше много добра приятелка, нали разбирате. Израснахме заедно и все сменяхме заедно училищата, защото никоя от нас не беше „лепка“, както казваше майка ми, като

имаше предвид, че не се привързвахме към нещо за повече от няколко седмици. Включително и към мъжете, разбира се, особено що се отнася за Моли. Всъщност нея я уби един мъж.

За разлика от мен, навремето Моли беше красавица с тъмна коса и зелени очи. Тя яздеше като мъж, пушеше като комин и псуваше като войник и все пак беше най-женствената жена, която съм виждала. Освен мама, разбира се, защото мама с интересното си гаменско лице притежаваше неизчерпаема женственост.

Та Моли се беше женила три пъти и трите пъти беше овдовявала, освен това обичаше „да си развява байрака“, както се изразяваше самата тя, така че макар и да беше поостаряла, когато срещна онзи мъж, и въпреки че си падаше по джина и тоника с маслинка, още бе в добра форма и хубавица. На всяко слепоочие имаше по един сребърен кичур.

— Само да покажа на мъжете, че не съм толкова млада, колкото изглеждам — казваше ми тя. Освен това си беше правила пластични операции на лицето и лифтинг на циците, защото по онова време живееше в Палм Бийч, а нали знаете какви са хората по тия места.

И там го беше срещнала. На един от ония благотворителни балове, дето май ги правят всяка вечер, та да има къде да си облекат модните дрехи. Естествено, Моли имаше не по-малко пари от другите, може би дори повече. Баща ѝ търгуваше със стомана, обаче трябва да ви кажа, че се справи по-добре от майка ми. Мама загуби всичките си пари в германската стомана през войната, ако си спомняте, а пък бащата на Моли просто направи пари от оръжието. За да бъде точна, ще ви кажа, че правеше танкове, но по-късно премина на по-големи, по-хубави и по-модерни оръжия, така че Моли имаше достатъчно, за да прави каквото си иска. И тя го правеше.

Но ето че пак се отклоних. Тя беше към шейсет и пет, а той беше на трийсет, рус и хубав, като слязъл от реклама на Ралф Лорен. Зализана назад коса, яка челюст, слаб и с рогови очила, за да има вид на „интелектуалец“. Всъщност без тях физиономията му беше малко постна, та често съм се чудила къде ли ги държи по време на... нали знаете на кое. Така и не попитах Моли, за да не си помисли, че му се подигравам, защото беше луда по него. То си личеше. И слепец би го разбрал. Той се преместил при нея и тя му купувала всички дрехи,

които искал, докато започнал да изглежда като излязъл от каталог. Той ходел навсякъде с нея — на всички обеда, вечери и танци.

Тя се обади в Арднаварна и ми каза:

— Моди, на всяка цена трябва да се запознаеш с него. Той е направо чудесен.

Така че аз отлетях за Америка и отидох при тях на вилата й край морето. Тя беше от онези разкошни американски къщи в съвременен стил със средиземноморски елементи и нещо тропическо, с блестящи басейни, разположени сред невероятно зелени поляни, имаше и ужасна климатична инсталация.

— За бога, Моли, изключи това чудо — казвах аз дори когато температурата навън беше трийсет градуса. — Няма нищо лошо в това да се поизпотиш. Потенето е полезно за порите.

Но доколкото виждах, те двамата прекарваха повечето си време в леглото. Когато нямаше партита и вечери. Почти не ги виждах насаме. Попитах я как мога да го преценя що за човек е, като почти не го виждам.

— Не си тук, за да го преценяваш скъпа Моди — каза тя учудено, — трябва да му се възхищаваш.

Беше страшно щастлива, че на шейсет и пет години успява да възбуди този готин младок в леглото. Но всъщност това и я уби. Били в леглото, когато получила сърдечен удар и свършила.

— Какъв по-добър начин да си отидеш, скъпа Моли — казах на ковчегата й на погребението. О, моята Моли обичаше живота и му се наслаждаваше до самия си край, нали така?

Е, да си дойдем на думата. На следващата сутрин след мързеливия ден в леглото станах съвсем свежа, подбрах Шенън, конете и кучетата и отидохме на дълга езда в планината. Божке, ама колко добре ми беше! Чувствах се нова жена. Дъждът беше измил всичко и въздухът миришеше на чисто, като изпран.

— Как вървят нещата с Еди? — попитах Шенън, когато спряхме, за да напоим конете на един леден планински поток.

— Добре — отговори тя предпазливо. Видях, че ме поглежда и се ухилих. — Сега, като започнах да го опознавам, ми се струва наистина мил — каза тя и се изчерви срамежливо.

Е, на мен ми харесват жените, дето се изчервяват. Много са чаровни.

Същата вечер след вечеря пак се събрахме пред камината. Аз бях облечена с изумруденозелена рокля от тафта, дълга и официална, купена през 1974 година за бала в Палм Бийч, на който бях ходила със скъпата стара Моли. Абе кой я беше направил? А, да. Бил Блас. Американските дизайнери имат чувство за стил, като стане дума за важни събития.

Шенън беше с черни копринени панталони и с бяла копринена блуза, много проста и обикновена, но с тази младост и с това хубаво тяло тя можеше да извърши безнаказано и убийство. О, боже, това май не трябваше да го казвам, нали? Еди беше с дънки, но имаше също и вратовръзка, и сако и бе невероятно хубав, както винаги. Не мога да повярвам, че имам шанса да се любувам на двама толкова красиви младежи всяка вечер.

Размърдах си мозъка, за да реша откъде да започна. Реших да продължа с Лили.

Бостън

Палещото юлско слънце печало над Норт Енд. Окъсаните деца си играели на мръсните улици, докато майките им седели отпуснато пред вратите и ги гледали. Вътре в колибите им било дори по-горещо, отколкото навън, освен това знаели, че подобно време носи вируси, така че държали децата навън с надеждата, че „чистият“ въздух ще ги предпази от епидемиите, които ги нападали всяко лято.

Лили усещала враждебните им погледи върху себе си. Те попивали всяка подробност от копринената ѝ пола и бялата памучна блуза, която сутринта била чиста и твърда, а сега прилепвала към тялото ѝ като втора кожа. Тя стиснала зъби и продължила здраво държейки кошница в ръка, като се оглеждала от страх да не я нападнат. Във въздуха се усещала миризмата на канализацията, от която ѝ се гадело, и тя ускорила крачка, за да се отдалечи от пристанището и от невероятната нищета.

Лицето ѝ се изкривило в мрачна усмивка, когато се замислила за това. Тя била дори по-бедна от тях. В джоба си имала точно двайсет и пет цента и нямала представа какво може да купи с тях, но със сигурност знаела, че то няма да е много. Спешно ѝ трябвали пари и търсела заложна къща, за да заложи сребърните си четки за коса.

Гърлото ѝ било пресъхнало, слънцето нагривало главата ѝ и с всяка стъпка тя се чувствала все по-зле.

Спряла и уморено се подпряла на една стена. Една млада жена, която седяла на стълбите, казала:

— Да не сте болна, мис?

Лили я погледнала. Тя била млада и изглеждала също толкова изтощена, колкото се чувствала и Лили. Децата ѝ дотичали и се скупчили около краката ѝ, после се втренчили в богатата на вид непозната.

Лили се отпуснала на стъпалото до нея.

— Просто съм уморена — въздъхнала тя. — Имате ли нещо против да поседя при вас за минутка?

— Както обичате — казала жената, — но ако ви е зле, най-добре идете в църквата „Сейнт Стивън“, там ще ви помогнат.

Лили поклатила глава.

— Не ми трябва църква, а зложна къща. Имам само двацет и пет цента.

Жената свила рамене.

— Значи имате повече от нас.

Лили погледнала първо нея, после многобройните ѝ деца.

— А къде е съпругът ти?

— Излезе да търси работа. Има още стотици като него, които търсят работа.

Жената говорела спокойно. В гласа ѝ нямало чувство, нямало дори горчивина.

— На Хъдзън стрийт има една зложна къща — предложила тя. — Може да ви свърши работа.

Лили ѝ благодарила и казала, че ще тръгва. Тя направила няколко крачки, замислена колко ли ще получи за скъпите си сребърни четки за коса — двацет, може би дори трийсет долара, — после бързо се обърнала и напъхала своите двацет и пет цента в ръката на жената.

— На теб ти трябва повече, отколкото на мен — казала тя и си тръгнала, без да изслуша многобройните ѝ благодарности.

Собственикът на зложната къща я изгледал над малката си месингова преградка. Красивите сребърни четки, орнаментираното

огледало в комплект с тях и гребенът били невероятни. Той пак погледнал момичето. Лицето ѝ било бледо като блузата и тя имала онзи отчаян вид, който бил виждал много пъти преди, защото в магазина му идвали само отчаяни хора. Наричали го с горчивина „последното пристанище“. Но това момиче било различно. А четките стрували цяло състояние.

Лили се отпуснала на дървения стол до гишетото и стиснала главата си с ръце, докато чакала решението му. Ако не ѝ дадял пари, не знаела какво да прави.

Той я изгледал със съмнение, като се надявал, че не е болна. Само някоя болна му липсвала в магазина. Бързо ѝ донесъл чаша вода и я наблюдавал, докато я пиела. Трябвало да я разкара, преди да е припаднала.

— Виж к'во ще ти кажа — бързо казал той. — Ще ти дам пет долара веднага за всичкото. И запомни, трябва да ги откупиш за шест седмици.

Той знаел, че тя никога няма да се върне, и познавал един прекупвач на крадени вещи, който направо щял да му ги грабне от ръцете за трийсет-четирийсет долара.

— Благодаря ви, ще ги взема — казала Лили с благодарност. Тя го погледнала с надежда, докато отброявал парите в протегнатата ѝ ръка. — Трябва ми работа — казала нетърпеливо тя. — Да знаете къде мога да намеря?

Той пхнал сребърните четки под тезгяха и я погледнал безразлично.

— Там, където ходят всички като теб — казал пренебрежително той. — В агенцията за наемане на ирландски прислужници на „Тремонт“.

Сърцето на Лили се свило пред тази перспектива, но петте долара били много по-малко, отколкото очаквала да получи за четките, и тя знаела, че няма да изкара дълго с тях.

Самата мисис Ричардсън от агенцията за наемане на ирландски прислужници също била работила като гувернантка, докато не открила, че продаването на бедните ирландки на богатите бостънци е много по-доходна работа. От ирландките излизали добри слугини: те били чисти, спретнати, честни и добродетелни. Работели много, гордеели се с работата си и я вършели добре, защото майките им ги

били научили да готвят, да перат и да чистят. Освен това всички те имали по десетина братя и сестри, така че знаели как се гледат деца. Неотоплените тавани, където ги изпращали да живеят, били по-добри от жилищата в Норт Енд, и те работели по седем дни седмично за по пет долара на месец и молели да ги пуснат само на неделната меса в църквата.

Мисис Ричардсън знаела от собствен опит изпитанията на слугинския живот в богатите домакинства, освен това усещала класата от пръв поглед. Тя огледала Лили от глава до пети и момичето отвърнало на погледа ѝ без да трепне. Тя ѝ казала остро:

— Първото нещо, което трябва да научиш, е че слугинята не гледа господарката си в очите като равна. Тя навежда глава и казва: „Да, мадам, благодаря ви, мадам“, и никога не забравя как трябва да се държи.

— Да, мадам — казала Лили и бързо навела очи.

Ирландските момичета на мисис Ричардсън имали задебели червени ръце и силен ирландски акцент, но младата жена от другата страна на бюрото ѝ не притежавала нито една от тези характеристики.

— Не изглеждаш много силна — казала тя критично.

— О, но аз съм силна — притеснено отговорила Лили, като се изпънала и успяла да се усмихне заинтересовано. — Това е заради дългото вървене в жегата. Обаче не съм по-слаба от другите.

Мисис Ричардсън се облегнала на бюрото си с кръстосани ръце.

— Мога ли да попитам откъде точно произхождаш, скъпа? — попитала тя по-съчувствено.

Обаче Лили само тръснала глава и отговорила твърдо:

— Също като другите изоставих дома си в Ирландия, за да намеря нов живот. Съпругът ми умря по време на пътуването. Аз съм съвсем сама.

— Имаш ли деца?

— Не. О, не. Нямам деца — отговорила отрицателно Лили.

— Имам едно място в доста хубава къща на Бийкън хил. На Честнът стрийт — тя погледнала в списъка си. — Трябва им обща прислужница, и то бързо. Мислех да изпратя някоя друга, но домакинството е изискано и ще ти допадне. Заплатата е пет долара на месец, освен това осигуряват униформа, стая и храна. Естествено, първата месечна заплата получавам аз като комисионна.

Тя подаде на Лили една картичка, на която бил написан адресът, и ѝ каза да търси мисис Янсен, икономката.

— И още нещо — каза тя и отново изгледа Лили от главата до петите, — по-добре се преоблечи. Слугините не носят коприни и мисис Янсен ще си помисли, че си нахално момиче, което не става за нищо. — Лицето на Лили пламнало от неудобство и мисис Ричардсън добавила меко: — Не казвам, че това е вярно, скъпа. Личи си, че си видяла и по-добри времена, но ако искаш да работиш като прислужница, трябва да изглеждаш като такава. В края на Корт стрийт има един магазин за дрехи на старо. Те купуват и продават. Предлагам ти да отидеш там, преди да кандидатстваш за работата.

Лили стиснала в ръка картичката, която щяла да ѝ отвори пътя към бъдещето, уморено слязла обратно по стълбите и продължила по Тремонт. Магазинът с дрехите на старо бил далече. Гърбът ѝ болял, краката и главата също ѝ болели, но жената в магазина се държала любезно с нея.

Щом видяла бледото лице на Лили, тя бързо изнесла стол.

— Седни, мила — любезно каза тя, — и си поemi дъх. Човек не знае кое е по-добро в Бостън, дали лятната жегата или зимният студ. — Тя дала на Лили чаша лимонада и каза: — С какво мога да ти помогна?

Кимнала, когато Лили ѝ изложила проблема си.

— Какво друго имаш за продаване? — попитала тя. — Освен дрехите на гърба си.

Лили трескаво затършувала в кошницата си и извадила поръбената с кожи наметка, малкото си кожено сако, две други кадифени сака, кафеникавата си вълнена пола и кожения си маншон. Тя каза настойчиво:

— Всичките са с чудесно качество.

Жената кимнала:

— Виждам, скъпа. Ще взема това и тези — тя взела кадифените сака, кожите и маншона. — Но по-добре си запази наметалото и тази хубава вълнена пола. Ще ти свършат работа, когато дойде януари, повярвай ми — тя погледнала замислено малката купчинка хубави дрехи, разбирайки, че би могла да ги продаде на доста добра цена, особено кожите. — Мога да ти предложа два-сет долара за всичко,

скъпа. Освен това ще ти продам евтино дрехите за интервюто за работа.

Лили едва не припаднала от възторг. Цели дваайсет долара плюс пет за четките. А сутринта била опряла до последните си дваайсет и пет цента. Продавачката донесла сива памучна рокля с дълги ръкави и висока яка и въвела Лили вътре, за да я пробва. Лили била прекалено слаба и роклята висяла на нея, но продавачката ѝ казала весело:

— В онези къщи на хълма си хапват добре, така че сигурно ще напълнееш. Освен това роклята е евтина. Собственичката ѝ почина, така че почти не е обличана.

Кожата на Лили настръхнала при мисълта, че е облечена с роклята на мъртва жена. Искало ѝ се да я смъкне от гърба си, но знаела, че не може да го направи. Потръпнала при спомена за това, как двете с мамчето пазарували при мисис Симс в Дъблин и как приятно галели кожата хладните меки сатенени и копринени платове. Сега била облечена с дрехата на една мъртва жена и тя засрамено навела глава, като си представила какво би казала майка ѝ, ако можела да я види.

— Ще ти трябват и по-стабилни обувки от тези на краката ти — казала ѝ продавачката и донесла чифт обувки от твърда черна кожа. — И шал за студовете.

Лили завързала обувките, макар че изобщо не ѝ харесвали. Увила шала на раменете си и тъжно се погледнала в огледалото. Изглеждаше също като младата жена с празния поглед, която била срещнала на улицата същата сутрин. Без шикозните си дрехи тя приличала на бедна ирландска селянка, като всички останали.

— Всичкото струва три долара — бързо казала продавачката. Лили ѝ дала парите и тя ѝ пожелала всичко хубаво, а Лили се запътила бавно по Корт стрийт като нова жена.

Тя уморено заизкачвала стръмните, хубави улици на Бийкън хил. Къщите били големи и добре поддържани, на улиците имало дървета и газени лампи, лъхало на добро качество и сигурност, които говорили за много пари и култура, нямаща нищо общо с бордеите на Норт Енд. Когато изкачила стълбите пред къщата на Честнът стрийт и натиснала звънеца на входната врата, Лили уморено си казала, че поне къщата си я бива.

Вратата отворил прислужник с бяло ленено сако. Щом я огледал от горе до долу, на лицето му се изписал ужас и тя се изчервила.

Вирнала брадичка и произнесла:

— Бихте ли предали на мисис Янсен, че Лили Молино би искала да я види.

Той грубо я хванал за яката и я смъкнал надолу по стълбите.

— Абе ти за коя се мислиш, та ми звъниш на предната врата и търсиш икономката? Ако те види господарката, мисис Янсен ще си загуби работата, а и аз също — той ядосано я блъснал към стръмното стълбище към мазето: — Там ти е мястото, моето момиче, и не го забравяй. И повече да не съм ти видял физиономията на предната си врата.

Лили слязла по стълбите към мазето до входа за прислугата. Тя се обърнала да го погледне. Той бил извадил кърпичка и си бършел ръката с израз на отвращение, сякаш бил докоснал нещо мръсно. Гневът я задушил и ѝ се приискало да се върне и да му обясни коя е точно, но тогава си спомнила, че вече не е същата. Тя била такава, за каквато я смятал той. Слугиня, нищожество.

На почукването ѝ се отзовало весело младо ирландско момиче. Черната му коса била отчасти скрита под малка шапчица и било облечено със синя раирана памучна рокля и голяма чиста бяла престилка.

— Идвам при мисис Янсен за работата — казала Лили, а бузите ѝ още пламтели от срам и гняв.

Момичето се усмихнало.

— Ти сигур си новата обща прислужница, дето чакаме. Аз съм Катлийн. А ти коя си?

— Лили — тя нервно погледнала момичето. — Никога досега не съм била слугиня. Какво трябва да правя?

— Ами не е толкова зле. Имаш покрив над главата и се тъпчеш с добра храна. Мисис Янсен е стара тиранка, но казват, че всички икономки си придавали важност. Пък и тя не е от нашата страна. Шведка е и се мисли за по-добра от нас. И е права, щото тя е шефката и ние всички работим за нея.

Тя завела Лили през един тъмен коридор в слугинската стая ѝ казала:

— Господарката на къщата е толкоз горда и важна, че човек не смее да я погледне. Ако не ѝ се пречкаш и се спогаждаш с мисис Янсен, ще си бъдеш добре. Тук сме четири — добавила тя. — Аз съм

кухненската прислужница, има една за гостната и една за втория етаж, тяхната работа е най-лека. А ти ще бъдеш „обща прислужница“, което значи че ще трябва да вършиш мръсната работа на всички, да миеш съдовете, подовете и стълбището и да помагаш с прането. Работата е тежка — допълнила тя със съчувствена въздишка.

Сърцето на Лили се свило, докато наблюдавала как Катлийн търси мисис Янсен. Тя си представяла, че ще сервира чай, ще бърше праха и може би ще подрежда цветя, но не и че ще чисти стълбището. Катлийн се върнала:

— Ей сега ще те приеме — казала тя и я повела към дневната на икономката.

Мисис Янсен имала бяла коса и червендалесто лице и Лили усетила по пронизващия ѝ поглед, че тя не я харесва.

— Какво си мисли, че прави онази жена от агенцията, та ми е изпратила такова крехко момиче — извикала тя отчаяно. — В Бостън има толкова ирландци, че сигурно е могла да избере нещо по-добро! — Лили потръпнала от сърдития ѝ поглед. Тя не отвърнала и мисис Янсен казала мрачно: — Ако не ни трябваше толкова спешно, щях да те върна право при нея, но най-добре започвай веднага. Тази вечер ще дойдат на вечеря трийсет човека и готвачката има нужда от помощ. И се постарай да се справиш, момиче, че иначе ще те изхвърля от тук за ухото.

Лили си припомнила предупреждението на мисис Ричардсън и промърморила с покорно сведен поглед:

— Да, мадам. Благодаря ви, мадам.

След това последвала Катлийн обратно по коридора и по безкрайното дървено стълбище към таванските помещения в мансардата.

Макар че капандурите били широко отворени, на тавана било толкова горещо, че те едва не се задушили и стиснали гърлата си с ръце.

— Нощем не е по-добре — казала Катлийн, като си веела с ръка. — Стаята се нагрява през деня и не изстива. А през зимата можеш да умреш от студ. Можеш да чуеш как парното работи долу, обаче изобщо не стига до тук — тя въздъхнала и си изтрила челото.

— Все е зле за нас — казала тя примирително.

На мансардата имало пет набързо преградени спални за слугите и тази на Лили не се отличавала особено от спалните на останалите: с грапав дървен под, черно желязно легло и дървен шкаф с евтин леген и кана, над който било закачено квадратно огледало без рамка. Освен това имало стар шкаф и месингова закачалка на стената.

— Поне има дюшек — казала Катлийн, като забелязала мрачния израз на Лили, — макар че понякога ми се струва, че е натъпкан с чакъл, толкова е твърд. Но така или иначе не ни остава много време за спане. Но по-добре побързай, че готвачката ще ти изкара закъснението през носа.

Лили бързо захвърлила кошницата си на леглото. Тя пригладила сивата рокля на мъртвата жена на тялото си и стегнала панделката, с която била завързана косата ѝ. Катлийн ѝ се усмихнала окуражително:

— Всичко ще бъде наред, като свикнеш — казала тя и бързо я повела обратно по стълбите към кухнята.

Готвачката стояла край дървената маса, заета да разбърква нещо в голяма купа. Тя била едра, с тъмна коса, яки рамене, дебели бузи и намусено лице.

— Къде ходиш? — попитала тя Катлийн и грубо блъснала младото момиче, което стояло край масата и белело картофи. То продължило да ги бели, но по бузите му потекли сълзи от болка. Момичето било на не повече от тринайсет години и Лили си помислила, че изглежда толкова изплашено, та дори не смее да вдигне очи от работата си.

— А ти коя си? — попитала готвачката и също като мисис Янсен отчаяно вдигнала очи към небето, когато Лили ѝ казала, че е новата „обща прислужница“. — Господи, какво ли ще ни изпратят следващия път? Сигурно някоя бабичка, дето съвсем за нищо да не става. Добре, момиче, сложи си престилката, ей там те чака цяла мивка мръсни съдове. А ти, Катлийн, можеш да намажеш с масло чиниите за суфлето, обаче побързай.

Следобедът преминал във вечер, докато готвачката затрупвала с работа Лили, Катлийн и малкото момиче, което се казвало Тереза. Слугинята за гостната и онази за втория етаж притичвали, издокарани с черни „следобедни“ рокли, престилки с къдрички и шапчици, за да донесат или да вземат чашки чай и да поклюкарстват. По-късно

изпратили Лили да изтича на горния етаж и да занесе поднос с чай на бавачката на децата.

Когато се върнала в кухнята, ѝ наредили да бели зеленчуци. Тя работела, замаяна от изтощение, а когато вечерята най-накрая била сервирана, готвачката казала с въздишка:

— Слава богу, и тази вечер се справихме.

После тя се запътила към стаята си, като ги оставила да почистят.

Те седнали на кухненската маса и изгълтали студения пай с месо, филиите хляб с масло и големите чаши какао като изгладнели животни. Измили съдовете, избърсали масата и измели пода. След това, в един и половина, когато всичко отново било чисто и подредено, а готвачката отдавна хъркала в стаята си, те уморено се изкачили по задното стълбище до задушния малък таван.

Лили потънала в непробуден сън от пълното изтощение, без да усеща горещината, болките в гърба и проблемите си. Но на следващата сутрин я събудили на зазоряване и ѝ казали да побърза. Дали ѝ синя рокля и огромна престилка и след бърза закуска с чай и хляб я изпратили навън да почисти предното стълбище. Докато носела тежката метална кофа с вода и големите четки по стълбите от мазето и през улицата към предната врата, тя навеждала лице от срам. Сълзите ѝ капели в сапунената вода, когато коленичила и се захванала с миене. Сърцето ѝ се изпълнило с омраза и отвращение. Започвала да осъзнава, че Всемогъщият Бог имал и други начини да наложи наказание на пропадналите жени, освен леката смърт.

Въпреки добродушното приятелско отношение на Катлийн, Лили била самотна. Тя била различна и другите момичета го усещали: говорела тихо и възпитано и нямала техния акцент; бельото ѝ било от фин лен, те го виждали на простора до своето собствено; освен това тя не била свикнала на тежка работа — дори слепецът би го забелязал. Но все пак Лили много се стараела; тя не забравяла, че трябва да свежда поглед и „да си знае мястото“. В неделя, когато останалите отивали на месата в църквата, тя се разхождала сама и се чувствала по-самотна от всякога. А нощем лежала в твърдото си желязно легло, без да може да заспи от горещината, и копнеела за дома. Но се опитвала изобщо да не мисли за бебето си и за Дермот Хатъуей. Отчаяно се опитвала да се освободи от мисълта за тях заради онова, което ѝ били сторили.

Дните ѝ минавали в чистене, метене, лъскане и белене. Ръцете ѝ станали червени и напукани като тези на Катлийн и Тереза, а животът ѝ изглеждал установен и запълнен с безкрайна неприятна работа.

Една неделна сутрин, няколко седмици по-късно, мисис Янсен повикала Лили в кабинета си. От кухнята се разнасяла силна миризма на печено, докато Лили си прибирала косата ѝ нервно се запътвала към стаята на икономката, като се чудела какво ли ще поиска от нея. Тя застанала с ръце на гърба, навела очи и зачакала.

Мисис Янсен я изгледала строго.

— Казаха ми, че в неделя не ходиш на месата заедно с останалите прислужници — казала тя студено.

— Не, мадам, не ходя — отговорила Лили.

Очите на мисис Янсен заблестели от гняв.

— Знаеш, че момичетата се освобождават само, за да отидат на църква. И след като не искаш да ходиш, ще бъдеш лишена от тази привилегия. От сега нататък ще работиш цялата неделя.

Лили се опулила при тази несправедливост.

— О, но... — започнала тя.

— Но какво? — яростно я погледнала мисис Янсен. — Да не би да искаш да спориш с мен, момиче?

Лили вирнала брадичка и я погледнала ядосано в очите.

— Божке, мадам, да! — извикала тя и тропнала с крак. — Това е свободното ми време и вие много добре знаете, че то е недостатъчно.

Червеното лице на икономката станало виолетово от яд и от учудване, че някой се осмелява да ѝ отговаря.

— Малка ирландска уличница — извикала тя и ударила с юмрук по масата. — Никой през живота ми не ми е държал такъв език! Веднага си събери багажа и се омитай от тук. Няма да получиш никакви пари. Не се мяркай повече насам или ще извикам полицията.

Това била празна заплаха, но Лили не знаела това и изплашено изхвърчала от стаята. Старото ѝ нахалство ѝ струвало службата, а освен това сега над главата ѝ е надвиснала и заплахата от полицията.

Тя изтичала по задното стълбище на тавана и нахвърляла нещата си в сламената кошница, уплашена, че ако не побърза, мисис Янсен ще извика полицията. Катлийн изтичала след нея.

— Тая бабичка се е побъркала — казала тя съчувствено. — Виж, Лили, миналата седмица срещнах прислужницата на мистър Адамс на

месата и тя ми каза, че търсят момиче. Къщата е хубава и се намира на Маунт Върнън. Защо не опиташ там. Може да ти излезе късметът.

Лили ѝ благодарила. Тя изтичала по стръмната вита стълба, като прескачала през едно стъпало, и хукнала с всички сили по Честнът стрийт. Агенцията била взела първата ѝ месечна заплата, а мисис Янсен била задържала втората. Тя била чистила и мила два месеца без почивни дни, по осемнайсет часа на ден, без да получи нищо.

Къщата на семейство Адамс била една от най-големите и най-старите на Маунт Върнън. Все още задъхана от бягството си, този път Лили се досетила да слезе по стълбите към входа за прислугата. Друга малка ирландска прислужница ѝ отворила и я завела при икономката мисис Хулихън. Тя набързо я огледала от глава до пети и казала равнодушно:

— Ставаш за работата. Можеш да започнеш веднага.

Лили благодарно побързала да се измъкне от стаята, доволна, че не са я питали къде е работила дотогава. Отново щяло да се наложи да лъже, а животът ѝ и без това бил пълен с лъжи. Понякога ѝ се струвало, че лъжите са взели връх и са се превърнали в истина.

Малката прислужница, Емер, кротко завела Лили да ѝ покаже стаята ѝ.

— Тук сме само шест — казала Емер. — Аз съм общата, а ти ще си кухненската прислужница. Мисис Хулихън и мисис Бенет, готвачката, са кралиците на домакинството — горчиво допълнила тя. — Те си имат собствени гостни стаи и почти не работят. Мистър Адамс е ерген. Той е възрастен джентълмен и често пътува в чужбина. До октомври ще бъде във Франция, така че няма много работа и никой не си дава много зор. Такива като нас с тебе вършат всичко. Обаче има достатъчно храна и малко пари, а аз се надявам един ден да стана готвачка или може би детегледачка. — Тя отново въздъхнала: — Къщата е спокойна.

Лили се стараела да държи погледа си наведен и да проявява уважение. Тя била научила урока си и искала да запази работата си, защото трябвало да върне на мисис Шеридан петте долара, които била взела от нея, а освен това трябвало да изпраща пари за разходите на бебето. За щастие икономката не ѝ обръщала много внимание и двете с готвачката били приятелки, така че прекарвали цялото си време затворени в дневната на мисис Хулихън. Прислужницата за гостната и

тази за втория етаж си придавали важност и я гледали отвисоко, а клюките на малката Емет ѝ лазели по нервите.

Една безсънна нощ тя лежала в леглото си и си мислела с отчаяние за миналото и за срама, който била навлякла на семейството си. Заляло я чувство на срам за собственото ѝ падение. За хиляден път си пожелала да не е срещала Дермот и проклела собствената си безразсъдна глупост. Тъжно се замислила дали Сиел някога се сееща за нея и решила да ѝ пише. Не знаела дали писмото изобщо ще стигне до нея, но Сиел обичала да взема пощата и имало някакъв шанс.

Тя прекарала половината нощ в писане и на следващия ден помолила мисис Хулихън да я освободи за десет минути. Когато подавала писмото в пощата, си помислила, че то е като въжето, с което спасили моряците от потъващия кораб. Само сестра ѝ можела да я спаси от самотата.

ГЛАВА 29

МОДИ

Арднаварна

Историята на Лили ме връща назад към собственото ми детство в Голямата къща. Нали помните, казах ви, че живях там до дванайсетгодишната си възраст. Мястото беше доста мрачно, когато живеехме само тримата и обикаляхме къщата като мухи без глави. Но както знаете, по времето на Лили то е било дворец, в който непрекъснато са идвали посетители и гости, роднини и приятели да ловуват и да ловят риба, да празнуват Коледа и да танцуват.

Когато дойде моят ред, много от приятелите и съвременниците на семейство Молино бяха загубили синовете си във войната. Освен това по мое време мнозина бяха обеднели, а някои бяха загубили и големите си къщи. Онези, които ги бяха запазили, ги оставиха да се превърнат в порутени стари имения, където едва не умираха от студ през зимата, елегантните джорджийски тапета бяха поели влагата, а по стаите бяха разхвърляни буркани, в които се събираше дъждът, който течеше през пробития покрив.

Спомням си студентите дневни стаи, в които ни канеха, когато ходехме на гости. Домакинята обикновено седеше с кожено палто и сервираше уиски с ръкавици, докато съпругът ѝ напразно се мъчеше да засили торфения огън, като разравяше въглените с огромен железен ръжен. Вятърът свиреше в широкия комин и течението вдигаше въгълчетата на килимчетата и вееше тежките стари завеси от брокат.

— Но защо са живеели там? — попита Шенън.

— Много просто. Нямаха къде другаде да отидат. Големите къщи често бяха ипотекирани по два-три пъти, макар че банките им се мъчеха да ограничат разходите на семейството. Но дори самата дума „ограничавам“ е чужда на ирландската природа, а и те не бяха научени да живеят по този начин, така че караха, както си знаеха. В конюшната винаги имаше по някой и друг добър кон, в шкафа — бутилки джин, уиски и шери; ловяха прясна съомга и пъстърва в реката, фазани,

бекаси и зайци в гората и полето, така че никога не гладуваха. Слугите никога не си искаха заплатите, а местните продавачи им даваха на кредит, както винаги, само че сега кредитът се проточваше с години, макар че им представяха сметките всеки месец. От време на време даваха на търговците по един-два паунда и те бяха доволни, а животът си течеше както обикновено, с партита и балове.

Може би обедняването им беше божие наказание на земевладелците за лошото им отношение към селяните. Въздъхнах. В Ирландия винаги е имало бедност и бедни. А също и проблеми с англичаните, бих казала.

Обаче аз пък се отклоних, а имах намерението само да ви кажа, че Голямата къща бе мрачно място, когато бях момиченце, макар че не ни липсваха пари. Просто готическият каменен коридор приличаше на катедрала и тънкото ми детско гласче ечеше в него, освен това имаше стотици места за криене, когато си играех с гостенчетата си. Понякога се чудя дали наистина сме намерили всички скрити в играта на криеница и онези, които са се затваряли в огромните шкаfoве. Кой знае? Може някой ден да отворим някоя врата и да намерим двойка деца, напълно запазени с официалните си роклички.

Но макар че беше дяволски студена, старата къща бе пълна с живот и веселие, и колкото и да пътувахме, винаги с радост се връщахме в къщи.

Но както казах на Шенън и Еди, след заминаването на Лили вече нищо не било както преди. Но първо сигурно ще искате да научите с какво бях облечена тази вечер за разказа си след вечеря. Мисля, че видът на жената в много важен. Наречете го суета, ако искате, но трябва да знаете, че моята страст са роклите, и бях облякла една от Шанел от 1952 година, дълга, морскосиня, от копринено жарсе, което прилепва толкова плътно, че не можеш да сложиш бельо. Но това е друга история. А ако все пак се чудите, да, онази вечер носех бельо, едни от онези невероятни американски гащички. Но през 1952 година нямаше такива.

И така, ето какво разказах онази нощ на Шенън и Еди.

Арднаварна

Когато десетгодишната Сиел Молино наблюдавала как откарват Лили от Арднаварна с каретата, теглена от черни коне като на погребение, тя разбрала без никакво съмнение, че собственият ѝ живот се променя към по-лошо.

Баща ѝ се заключил в стаята си, а майка ѝ останала на легло. Уилям бил в Оксфорд и никой не си направил труда да намери нова гувернантка на Сиел. Останала съвсем сама, тя обикаляла имението с понито си, а кучетата на Лили тичали по петите ѝ. По лицето ѝ непрестанно се стичали сълзи, защото тя тъгувала за сестра си, която сякаш била мъртва. Дори по-лошо, защото ако била мъртва, Лили щяла да бъде погребана с любов в Арднаварна.

Няколко седмици по-късно, когато баща ѝ най-после излязъл от уединението си, тя се изплашила от бледността му и от празния му поглед, от посивялата му коса и приведени рамене. За няколко седмици гордият ѝ, силен баща се превърнал в старец. Сиел тъжно вървяла след него по къщата, както кучетата на Лили вървели след нея, но той почти не проговарял. А когато тя се опитвала да го заговори, извърщал лице, сякаш не можел да понесе дори да я погледне.

Тя тичала при майка си за утеха и лейди Нора се опитвала да излезе от летаргията си и да обърне внимание на по-малката си дъщеря. На единствената си дъщеря, горчиво си напомняла тя. Съпругът ѝ се струвал непознат, той никога не се усмихвал; бил мълчалив и изпадал в гняв от всяка дреболия; или кафето му се струвало недостатъчно горещо на закуска, или виното не било добре дестилирано, или къщата била прекалено топла, или прекалено студена, или слугите не могли да му угодят. Колкото и да се стараела да поддържа къщата, като че ли всичко било наред, тя все не правела това, което той искал. Сиел гледала как баща ѝ си изкарва яда на невинната ѝ майка и не знаела какво да прави.

Когато чули ужасната новина за потъването на „Хиберния“ и разбрали, че името на Лили не е в списъка на оцелелите, татко ѝ веднага заминал за Лондон. Той прекарвал времето си в клуба, вместо в къщата им, като играел карти и ходел да гледа конните надбягвания с приятелите си. Не носел траур и забранил да провеждат служба за упокой. Всички го смятали за коравосърдечен, но Сиел била сигурна, че зад студеното му държание се крие болка, не по-малка от нейната и от тази на майка ѝ.

Лейди Нора отново легнала на легло, тя вече била съсипана жена, а Сиел взела понито си и хукнала по пътеката. Тя гледала разбиващите се зелени вълни, представяла си как сестра ѝ се дави и високо плачела от мъка. Това не може да е вярно, викала тя. Всеки момент Лили щяла да се зададе с коня си по пътеката, а кучетата щели да ѝ се радват като обезумели. А Фин О'Кийфи щял да язди до нея както обикновено.

Майка ѝ била на легло, а баща ѝ в Лондон и като че ли никой вече не го било грижа за нея. На Сиел ѝ се искало майка ѝ да назначи нова гувернантка, та поне да има с кого да си говори, но лейди Нора не излизала от затъмнената си стая. Докторът идвал и слугите шепнели приглушено, докато Сиел обикаляла от стая в стая или яздела понито си в блатата, като понякога се връщала чак по тъмно. Но никой не я питал сърдито къде е ходила толкова късно и защо им е изкарала акъла от страх.

Никой не се интересувал, че косата ѝ е сплъстена, а дрехите ѝ са мръсни, и че яде вечерята си съвсем сама в огромната стая на масата, която побирала трийсет човека.

Преди лягане тя надничала с копнеж в стаята на майка си и виждала, че спи от успокоителните, които ѝ бил дал докторът. После жадно поглеждала към уютната кухня, където слугините вечеряли и клюкарствали помежду си. След това ходела в библиотеката, където баща ѝ винаги пушел пура след вечеря. Тя била студена и празна като живота ѝ след смъртта на Лили.

Майка ѝ изведнъж се разболяла от артрит. Тя с въздишка казвала, че влажният климат е засегнал чак костите ѝ и съвсем се залежала. Вече не се грижела за домакинството и всичко потънало в прах. И когато брат ѝ най-после се върнал от Оксфорд за ваканцията, Сиел го посрещнала с плач.

Уилям прегърнал силно разплаканата си сестра и изтрил замъглените си очила, като преглъщал собствените си сълзи.

— Бяхме щастливи — плачела Сиел, — а виж сега татко и мама. Виж ни и кажи ще се променят ли някога нещата?

Месеците се влачели бавно. Баща ѝ така и не се върнал вкъщи, Уилям пак заминал за Оксфорд и единственото удоволствие на Сиел било да язди сама по горите и мрачните планини. За по-малко от

година щастливото палаво момиченце се превърнало в тъжно, самотно дете.

Купчината писма стояли на сребърния поднос върху махагоновата масичка по средата на хола по цели месеци, като събирали прах както всичко в Голямата къща, и чакали завръщането на Лили Молино. Една сутрин Сиел минавала през хола, следвана от кучетата, както обикновено, когато по пода претичала мишка. Кучетата се втурнали след нея, съборили масата и писмата се разпилели по пода. Сиел сърдито ги дръпнала за нашийниците. Мишката се скрила зад дъбовата ламперия и тя с въздишка си помислила, че няма смисъл да казва на майка си, защото тя сякаш не се интересувала от нищо друго, освен от следващата доза обезболяващо, която щял да ѝ даде докторът.

Тя вдигнала писмата, като ги разглеждала безцелно, и се спряла на кремавия плик с името си. Едрият решителен почерк на Лили ѝ бил познат до болка. Сърцето ѝ се качило в гърлото. Тя грабнала писмото с две ръце и го притиснала до гърдите си, сякаш виждала сестра си. Разтреперана от радост, тя осъзнала какво означавало това скъпоценно писмо: Лили била жива.

Тя хукнала по стълбите, като прескачала през едно стъпало, и изтичала по коридора в стаята си. Заклучила вратата и се покатирила на леглото на Лили, а кучетата се настанили около нея. Отворила плика. Ръцете ѝ треперели, когато изгладила сгънатите листа и зачала:

„Скъпа Сиел,

Ако някога получиш това писмо, аз ще бъда най-щастливото момиче в Бостън. Непрекъснато си мисля за тебе, скъпа малка сестричке. Толкова ми липсваш, а също и скъпото ми мамче, макар че не ми се мисли за татко, какъвто го видях последния път. О, Сиел, как може да постъпи толкова жестоко? Как може да си помисли, че скъпата му дъщеря е виновна за случилото се? Наистина ли съм пропаднала, Сиел, та хвърлих вината върху Фин? Мисля за това, което направих, и не мога да разбера. Не мислех за последствията, просто реших, че татко няма да ме принуди да се омъжа за него, макар че господ знае, това

би било по-поносимо, отколкото да съм омъжена за ужасния Д. Х.

О, Сиел, можеш ли да си представиш? Фин и Даниел бяха на «Хиберния» като огняри. Сиел, той толкова ме мрази, че едва не ме уби. И щеше да ми е все едно, ако го беше направил. Вместо това ми взе огърлицата и парите — и каза, че му ги дължа. Мисля, че беше прав.“

Тя разказвала за корабокрушението, за Шериданови и за бебето. Казвала, че дори не е могла да го погледне и го е изоставила на грижите на Шериданови. Пишела, че работи в Бостън при един професор от Харвард...

„... като прислужница, скъпа Сиел. О, как е изменчива световната слава! Сега гледам живота от другата му страна. Ако някога получиш това писмо, макар да не съм сигурна в това, искам само да помниш, че непрекъснато си мисля за тебе. О, Сиел, колко ми липсваш, а също и Арднаварна. Аз съм прогонена от рая и няма надежда за прошка. Ако можех само да върна часовника назад, само ако... скъпа малка Сиел...”

Сиел препрочитала писмото стотици пъти, поднасяла го към устните си и го целувала, давала го на кучетата на Лили, за да подушат миризмата ѝ и те весело лаели и въртели опашки.

Тя скочила от леглото и хукнала по коридора да съобщи радостната вест на майка си, но когато стигнала до вратата, се поколебала. Спомнила си как тъжната тиха стая била пълна с цветя и светлина и миришела на пудра и парфюм, вместо на лекарства и болести. Замаяна от морфина, който я спасявал от болката, майка ѝ едва ли би успяла да разбере, че Лили е жива. Напоследък понякога тя дори бъркала Сиел с Лили, мислела, че е още дете, и ѝ се карала, че се е пързала по стълбите върху подносите за чай и че е играла боулинг в дългия коридор. Бедната ѝ майка живеела в полумрака на миналото,

така че Сиел скрила скъпоценното писмо в джоба си и тъжно целунала спящата си майка.

Тя се свила на един стол до леглото ѝ, а верните кучета насядали около нея и кротко задрямали. Тя си мислела за писмото, което щяла да напише на Лили същия следобед.

Но нямала време да пише на Лили този следобед и дълго след това, защото майка ѝ внезапно отворила очи. Тя погледнала объркано Сиел.

— Лили, скъпа — казала тя уморено, — толкова ме боли главата. Можеш ли да отидеш при шкафчето с лекарствата и да ми донесеш онези хапчета? — тя притиснала ръце към слепоочията си и изстенала.

— Побързай, детето ми, много ме боли.

Сиел я погледнала загрижено. Тя знаела, че докторът е дал на майка ѝ морфин, за да успокои болката и я е предупредил да не пие други лекарства. Внезапно лейди Нора се изправила в леглото. Гърбът ѝ се извил и тя се хвърлила със стон на леглото. После паднала на възглавниците и притихнала.

Сиел изплашено я извикала по име. Очите на майка ѝ били широко отворени, а хубавото ѝ лице — сгърчено в ужасна гримаса. Сиел извикала отново и побягнала, стресната, за да търси помощ.

Икономката и слугините я последвали нагоре по стълбите. Те се струпали край голямото легло, погледнали лейди Нора със затаен дъх и заклатили глави, когато видели изкривеното ѝ лице.

— Страхувам се, че е получила пристъп — казала съчувствено икономката на Сиел. — Веднага ще изпратя да повикат доктора.

Икономката останала при Сиел, докато другите слуги слезли долу. Те застанали притеснено в хола, като шепнели и се молели за възстановяването на господарката си, макар че нямало надежда да оздравее.

— Ще бъде щастливо избавление, ако си отиде — говорели те, — защото тя вече не е същата жена, откакто изгониха пропадналата Лили.

Докторът дошъл и поклатил глава.

— Страхувам се, че трябва да се подготвим за най-лошото, скъпо момиче — казал той на Сиел и я потупал по рамото. Веднага изпратили съобщения на лорд Молино и на Уилям. Сиел седнала на малкото столче, тапицирано с розово кадифе, край леглото на майка си, и зачакала завръщането им, като плачела заради изкривеното, плашещо

лице на майка си. Далматинците тихо лежали в краката ѝ с глави на лапите и нервно изправени уши, сякаш усещали приближаването на смъртта.

Лорд Молино пристигнал и този път сълзите се стичали по лицето му и всеки можел да ги види. Той бдял предано до леглото на жена си и спял на една желязна кушетка. Никой не знаел какво ѝ говорел през тези дълги дни и нощи на очакване, но чували тихото му мърморене, когато минавали покрай вратата. Сиел и Уилям се чудели дали не се самообвинява за смъртта ѝ. Те знаели, че ако не бил прогонил така безсърдечно Лили, лейди Нора нямало да се разболе. Сега тя нямала за какво да живее и затова умира.

След няколко дни на зазоряване лорд Молино погледнал жена си и решил, че е станало чудо. Изкривеното ѝ лице било отново гладко както преди. Тя сякаш дори леко се усмихвала.

— Нора! — радостно извикал той и стиснал ръката ѝ. Но по студенината на кожата ѝ разбрал, че си е отишла. Била напуснала живота също така тихо и дискретно, както живяла.

Махагоновият ковчег със сребърни дръжки на лейди Нора бил поставен на открита каруца върху мъх и цветя, подредени от селяните. Същите украсени с черни пера коне, които били откарали дъщеря ѝ в изгнание, сега я возели към последния ѝ дом под ръмвящия дъжд. Сиел и Уилям вървели след ковчега заедно с баща си. Те били в траурни дрехи и носели любимите лилии на майка си, набрани от главния градинар в парника.

Татко ѝ вървял бавно. Той се облягал на бастуна си и селяните клатели глави, докато се нареждали в редица след него. Приятелите на семейството били пристигнали, за да отдадат последна почит на мъртвата, и малката семейна гробница била препълнена, а селяните стояли отвън и слушали службата, като се кръстели и се молели.

Когато ковчегът бил закаран в семейната гробница, където били погребани няколко поколения Молино, и скърцащата каменна врата била затворена и заключена, Сиел се хвърлила с плач на земята. Тя ритала с крака и удряла с юмруци, докато си разкървавила ръцете, като плачела за майка си. Лорд Молино я гледал безпомощно и Уилям побързал да я вдигне. Той я изтупал и ѝ помогнал да се върне по криволичещата пътека под капещите дървета в празната им къща.

Лорд Молино останал в Арднаварна, но той вече не бил същият човек. Походката му била несигурна и той се подпирал на бастун, който един от селяните издялал специално за него от лешниково дърво. Той придобил навика да скита по селото и околните ферми, да наднича в къщите на селяните и да ги пита нуждаят ли се от нещо. Изведнъж се настроил бащински и станал филантроп, давал на всички по едно прасе и една крава като подаръци за Великден. Наредил да се поправят покривите на всички къщи за зимата и да се боядисат в ярки, весели цветове: червено, яркосиньо, лимоново и зелено.

Всички, освен къщата на Падрег О'Кийфи. Тя стояла като рана сред внезапно оцветения пейзаж и той идвал да я гледа, а после наредил да я сринат камък по камък. После заповядал да хвърлят камъните в морето, за да не ги види никой повече. Земята, на която била къщата, била разорана и засята с тръни и бодливи храсти, за да не стъпва никой по нея, да не се обработва и да не построи някой друга къща. Той изхвърлил рода О'Кийфи от своя свят, като го набедил за всичките си нещастия, но селяните не харесвали това.

Лорд Молино горчиво се вгледал в лицето на единствената си дъщеря и за първи път от много месеци наистина я видял. Рошавата ѝ червена коса висяла по раменете ѝ, роклята ѝ изглеждала, като че ли не била сменяна цяла седмица, ноктите ѝ били мръсни, краката — боси. Той навел глава от срам, че детето му е изпаднало в такова положение, и наредил веднага да я изпратят в едно училище в Париж, където се грижели за буйни деца и където се надявал да поемат грижата за Сиел и да я превърнат в лейди.

Сиел плакала през целия път до Лондон, а също и на ферибота до Шербург. И на влака до Париж. Но когато стигнала в красивия град, било пролет, и тя изтрила очи и се огледала. Небето било синьо, кестените цъфтели, улиците били пълни с хора и във въздуха се носела музика.

Тя предпазливо разгледала училището. То представлявало красива бяла сграда на една тиха улица край Люксембургската градина. Коридорите миришели на восък, а в спалнята имало тесни бели легла, на които били поставени кукли. Учителите били мили и усмихнати и тя изведнъж изпитала облекчение. За първи път през живота си се зарадвала, че е далеч от Арднаварна.

Изяла си вечерята от супа и филия с масло и изпила какаото си от широката плоска чаша, после се сгушила в тясното бяло легло, доволна че край нея има други деца. Преди да заспи, отново прочела измачканото от препрочитане писмо на Лили. Обещала си, че на следващия ден ще напише на сестра си писмо, в което ще ѝ разкаже за всичките ужасни събития, които се случили след заминаването ѝ. И че Арднаварна вече никога нямало да бъде същата.

ГЛАВА 30

Бостън

Къщата на Джон Портър Адамс била дори по-голяма от онази, която Лили току-що напуснала. Проектирана от един прочут архитект, Чарлс Булфинч, красивата градска къща заемала централно място на Маунт Върнън стрийт. Многобройните ѝ стаи били пълни с най-различни съкровища не само защото господарят произхождал от едно от най-богатите семейства в Бостън, но и понеже бил професор по европейска литература в Харвард и запален колекционер. Той пътувал през повечето време от годината и винаги се връщал с картини, книги и редки ръкописи, порцеланови фигурки и древни статуетки и дърворезби. А къщата и без това вече била пълна със семейни скъпоценности.

Когато Лили започнала работа, той бил на продължително пътуване по Европа, но отпуснатата прислужница за гостната ѝ казала, че мистър Адамс е ерген и „джентълмен“, и че е толкова зает с книгите си, че почти не ги забелязва.

— Работата не е трудна — казала тя и мързеливо прокарала пръст по прашната маса в хола, когато развеждала Лили по къщата. — Трябва само да се поизчисти набързо, преди да се е върнал, той не обръща внимание на тези неща.

Стаята на Лили била също като предишната, пак на тавана, а и работата ѝ била същата — чистене, метене, миене. Тя неохотно си вършела работата, но другите като че ли нямали какво да правят. Икономката набързо си обличала палтото и си нахлупвала шапката всяка сутрин в единайсет. Набързо давала нареждания на Лили и Емер, заявявала, че отива на меса и изчезвала за по няколко часа.

— Тя не ходи в църквата, а в кръчмата — казвала Емер и Лили ѝ вярвала, защото мисис Хулихън се завръщала следобед със зачервено лице и агресивни маниери, стиснала кафява хартиена кесия.

— Джин — промърморвала Емер и се изкикотвала, докато икономката се прибирала в стаята си и трясвала вратата. Вечер тя

често се събирала с готвачката и се разнасяло тракане на чаши и приглушен смях, после готвачката запявала високо.

Емер си запушвала ушите.

— Като се напие, все пее. И все химни — казвала тя на Лили.

И тъй като нямало кой да ги спре, те се измъквали и отивали при приятелите си, а Лили оставала сама в голямата къща.

Първият път тя седнала в кухнята и започнала да наблюдава как стенният часовник отброява минута след минута. Тишината и самотата я потискали. Когато ѝ втръснало, тя изтичала в предната зала и се огледала. Отляво имало огромна стая с маса и полилеи, а отдясно била библиотеката. Красива вита стълба водела в огромната гостна на втория етаж, а зад нея имало музикална стая с красиво голямо пиано марка „Стейнуей“. Емер ѝ била казала, че работодателят им често свирел меланхоличните етюди на Шопен късно нощем.

Но Лили харесала най-много библиотеката. Високите прозорци с пердета от дамаска били обърнати към градината. Тя решила сама да почисти занемарената къща. Прислужницата ѝ се присмяла:

— Защо си губиш времето? — попитала тя безгрижно. — Когато шефът го няма, мишките танцуват.

Икономката решила да си спести парите от безполезните прислужници и да накара Лили да върши и тяхната работа.

Прислужниците от горния етаж били изгонени същия ден и Лили била повишена на тяхното място.

— Ще ти увеличим заплатата с два долара — важно казала мисис Хулихън, — и ще получиш хубава униформа. Имаш късмет да получиш тази работа, защото си още млада. И помни, че очаквам да работиш по-добре от ония мърли.

— Да, мисис Хулихън — казала Лили с наведени очи, но вътрешно се смеела, защото сега можела да се разхожда по цялата къща. Можела да чете книгите и да свири на пианото. Къщата била на нейно разположение.

Но икономката не назначила никого на нейното място и двете с Емер трябвало да вършат всичко. Пак със синята си рокля и престилката, Лили чистела и миела и двата етажа, а мисис Хулихън си прибирала заплатите на двете слугини.

— Харчи ги за джин — казала Емер, докато гледали празните шишета на шкафа в коридора. — Готвачката също краде. Разбрала се е

с бакалина и месаря. Те ѝ дават фалшиви бележки за неща, които не е купила и тя си прибира парите — тя въздъхнала, като погледнала напуканите си ръце. — Ако не ми трябваше толкова много тази работа, щях да си опитам късмета другаде — казала тя тъжно.

— Аз също — казала Лили. Но тя знаела, че няма да си намери работа като прислужница в гостната на друго място. С всеки изминал ден тя си повтаряла, че не е родена за прислужница. Била дама и един ден пак щяла да стане такава. Пак щяла да носи коприни и нямало да стъпва в кухнята. Не знаела как щяла да го постигне, но това щяло да стане. И тя стискала зъби и търпяла.

Един ден бършела праха в хола, когато на вратата позвънили. Тя бързо изтрила ръцете си с престилката и изтичала да отвори. С изненада изгледала високия брадат човек на прага и слугата, който разтоварвал багажа му на тротоара.

— Добър ден — казал човекът и минал покрай нея в хола.

— Добър ден, мистър Адамс, сър — подвикнала Лили, като се досетила кой е. Тя се съмнявала, че той я е забелязал, и хукнала в мазето да предупреди останалите. После бързо изтичала по стълбите и се преоблякла с черната рокля, шапката и престилката.

Тихата къща изведнъж се оживила. Били запалени всички лампи. Благодарение на Лили стаите светели от чистота. Мисис Хулихън изтрезняла, а готвачката си отишла в кухнята. Мистър Адамс бил вкъщи.

Джон Портър Адамс не бил „светски“ човек. Той мразел партитата и особено досадните вечери, където все го слагали да седне до някоя млада жена, която „хващала окото“. Той бил на четирийсет и девет години и досега никоя жена не го била заинтересувала. Знаел, че една жена само ще обърка чудесно подредения му живот — изкуство, книги и срещи с приятели. Имал чудесна изба и свободата да прави каквото си иска. Предпочитал да говори с начетени мъже, отколкото да флиртува с жени, освен това една жена би нарушила графика му.

Той бил влюбен в работата си и лекциите му за английската литература от седемнайсети век били най-важното събитие в живота му. Той имал диплом по класическа литература от Оксфорд, освен това бил лингвист и говорел свободно френски, италиански, испански и немски, а също древногръцки и латински.

Семейството му било старо и богато и като единствен наследник Джон бил получил по-голямата част от богатството си едва двајсет и три годишен. Той изглеждал добре, бил висок и леко прегърбен, с тъмни очи и коса, която побеляла още преди двајсет и шестия му рожден ден. Не бил претенциозен — обличал се добре, но бил небрежен. Обувал различни чорапи и неподходящи сака и панталони. Слагал си шала, но си забравял палтото дори през зимата. Все си губел копчетата за ръкавели или не можел да си завърже връзката. Знаел, че трябва да наеме камериер, но камериерът щял да организира живота му вместо него, а той мразел всякаква организираност.

Отказвал да си купи карета и ходел навсякъде пеша, а понякога забравял да си смени обувките, докато не се разпаднали на краката му. А в края на деня обичал да хапне нещо просто и да седне край отворения прозорец лете или край огъня през зимата и да се зачете, отпивайки от хубавото порто на масичката до себе си. Когато бил в настроение, се качвал на горния етаж и свиреп на пианото в тъмнината. Звукът му бил хубав и той потъвал в самотата си под съпровода на любимите си сонати и етюди. Бил чудесен компаньон на самия себе си и нямал нужда от никого. Бил разсеян, ерудиран, любезен и малко отвечан.

Той не забелязвал прислужниците, с изключение на икономката, и Лили се научила да не очаква поздрава му, когато минавал край нея, докато чистела. Той изобщо не я забелязвал. За него била част от обстановката и много по-безинтересна от някоя книга или картина.

Следващата събота в къщата щяло да има забава по случай завръщането на мистър Адамс. Той бил поканил шестима от колегите си в Харвард и готвачката била затънала в работа. Мисис Хулихън обикаляла наоколо с черната си копринена рокля и през две минути наглеждала Лили, която подреждала масата.

— Знам къде да сложа чашите, мисис Хулихън — нетърпеливо казала Лили, когато икономката ги местела за трети път и оставяла по тях следи от пръстите си и въздъхнала, защото пак трябвало да ги лъсне.

— Откъде знаеш, като си само кухненска прислужница?

Мисис Хулихън била раздразнителна като всеки път, когато си пийнела, и Лили я успокоила:

— В Ирландия работех в една голяма къща. Икономът ме научи.

— Така ли? — попитала жената впечатлена и отишла да нагледа готвачката.

Мистър Адамс предпочитал простата храна.

— Нищо прекалено изискано — били неговите инструкции и готвачката приготвяла омар, печен език, фазан и шоколадов пудинг. Мистър Адамс лично бил проверил вината и сега нетърпеливо викал някого да му намери копчетата за ръкавели и да му завърже връзката.

— Той не знае, че вече нямаме прислужница за горния етаж, а само тя можеше да му завърже връзката — уморено казала Емер.

— Аз ще отида — казала самоуверено Лили. Тя била завързвала връзката на баща си и знаела как се прави това.

Тя изтичала, замислена за хилядите неща, които трябвало да се свършат, като се надявала, че Емер ще се сети да разбута огъня и ще запали свещите. Къщата миришела приятно на цветята, който била купила. Мисис Хулихън се намръщила, че е похарчила толкова пари.

— Господарят не е свикнал да има цветя — казала тя. — Пък и не го е грижа.

Лили изтичала в тоалетната стая на мистър Адамс и взела копчетата за ръкавели от шкафа.

— Ето, сър — казала тя. — Дайте да ви помогна.

Той стоял като малко момче, като си тананикал и гледал над главата ѝ, докато слагала позлатените ониксови копчета на ризата му.

— Сега ръкавите, сър — казала тя и той протегнал послушно ръце. — А сега връзката, сър. Ако седнете пред огледалото, ще ми бъде по-лесно.

Той чак сега я забелязал.

— Ти не си същата — казал учудено.

— Не, сър, не съм. Аз съм новата, Лили. — Тя застанала зад него да го погледне в огледалото. — Мисля, че е добре, сър.

Той хвърлил поглед и казал:

— Да, добре. Благодаря — и излязъл, като си тананикал.

От кухнята се чула песента на готвачката и Лили побързала натам. Готвачката била надвесена над печката, а до нея имало полупразна бутилка джин. Емер направила гримаса.

— От един час се налива — казала тя само с устни.

Лили била довольна, че готвачката все пак като че ли още съзнавала какво прави: супата била готова, езикът бил приготвен за

фурната, а фазаните вече се печали. Зеленчуците били обелени, а купичките с пудинг вече били подредени на сребърен поднос.

Лили почукала на дърво: с малко късмет можели да изкарат вечерята.

Звънецът на входната врата иззвънял и Лили се втурнала да отвори. Тя си пригладила престилката, оправила си косата и де усмихнала на двамата джентълмени на стълбите.

— Добър вечер, господа — казала тя и взела палтата и шапките им. Скоро дошли и останалите и тя ги посрещнала и им предложила шампанско, като се стараела да не ги гледа в очите, но слушала с интерес разказа на господаря си за пътуването му в Италия.

Тя обявила, че вечерята е сервирана и тихо застанала отстрани, докато ядели супата от омар, като се молела рибата да стане готова навреме. Събрала чиниите и въздъхнала с облекчение, когато рибата дошла навреме.

Тя знаела как се сервира и безмълвно минавала край гостите. Те не ѝ обръщали внимание, погълнати от разговора си. Слушала академичния им разговор, клюките за пътувания и изкуство. Всичко това ѝ приличало на вечерите в къщи и обзета от носталгия, тя се просълзила. Тайно изтрила очите си, но никой не я забелязал.

Събрала чиниите и ги подала за кухнята, но този път дошла само гарнитурата. Фазанът липсвал. Тя подръпнала въжето към кухнята, за да им напомни, но не последвал отговор.

След няколко минути мистър Адамс я погледнал въпросително и тя изпаднала в паника. Дръпнала въжето, но пак не станало нищо.

В хола се разнесли тежки стъпки и се появила готвачката с пламнало лице и подноса с фазана в ръце. Емер ситнела уплашено до нея. Лили се подготвила за най-лошото.

Готвачката се отправила внимателно с песен на уста към масата. Господарят ѝ я погледнал с лека изненада.

— Реших сама да го поднеса, сър — заявила тя и го тръснала пред него.

Дъхът ѝ го замаял, подносът се наклонил и Лили с ужас наблюдавала как фазанът се плъзнал към скута на мистър Адамс. Тя го подхванала точно навреме, а гостите смаяно изгледали готвачката.

Тя се заклатила вън от стаята, а мистър Адамс казал меко:

— Извинете, господа. Надявам се, че този пропуск на готвачката не се е отразил на качеството на храната.

Разговорът се подновил и Лили сервирала и прибирала съдовете внимателно, но отвътре кипяла. Пиянството на икономката и готвачката сигурно щяло да ѝ струва работата. Тя не го заслужавала. Сърдито се отправила към кухнята.

— Божке, Емер — извикала тя, — готвачката е стара пияница. Утре ще ни изхвърлят всички.

Емер измила чиниите и оставила Лили сама. Разговорът на гостите долитал през отворената врата и тя някак си не се чувствала толкова самотна.

На следващата сутрин тя почукала на кабинета на мистър Адамс и го помолила за разговор. Погледнала го в очите и той се досетил, че предната вечер му е вързала вратовръзката.

За миг Лили загубила ума и дума. Сигурно щял да я уволни за това, което се готвела да каже. Нямала какво да губи и набързо му разказала всичко за икономката и готвачката.

— Сам видяхте в какво състояние беше готвачката, сър.

Джон Адамс отметнал глава и се разсмял.

— Само благодарение на тебе фазанът не падна в скута ми — казал той. — Ти си ирландка, но нямаш акцент — попитал той учудено.

— Аз съм образована, сър — излъгала Лили и се изчервила. — Загубих семейството си при пътуването. Корабът потъна край Нантъкет.

Той бил шокиран.

— Аз ще уволня икономката и готвачката. Лили, назначена си за икономка с петдесет долара месечна заплата. Ти ще назначиш нови прислужници. Мога да разчитам на теб, нали, Лили?

— Да, сър — казала тя триумфално.

Върнала се в стаята си, замаяна от мисълта за петдесетте долара. Щяла да изпраща по двацет и пет за бебето. Щяла да носи прилични дрехи. Нямало да мие стълбите. А пък и мистър Адамс бил ерген. Тя отишла в кухнята, където тъкмо внасяли пощата. Най-отгоре имало писмо за нея. Дебело писмо от Сиел.

ГЛАВА 31

Работодателят на Дан, Мик Кориган, беше ерген, но както често му казваше, щом бизнесът не вървеше и той се отдаваше на спомени, това не значи, че никога не е имал любима.

— Грешката ми беше, че я оставих в Корк и дойдох тук сам, за да се боря за по-добър живот — каза той с тъжна въздишка. — Ох, тя беше млада, Даниел, момчето ми — само на осемнайсет. И красива като залеза над залива Бантри. Аз издържах пътуването на един от първите кораби плаващи за Америка, докато всички останали измираха от тиф. А моята нещастна любима остана у дома и умря от същата тази болест.

Мик беше около шейсетгодишен. Той имаше сива коса, влажни очи и бледност, дошла от четиридесетте години живот по лоши квартири. Дан си мислеше, че възрастта му не е съвсем подходяща за младежка страст, но Мик все още палеше свещ в памет на изгубената си любов всеки ден в Свети Стефан. И разказваше историята си на всеки, който го слушаше.

Мик поклати глава тъжно, мерейки брашно в малки кафяви хартиени торбички, като ги сгъваше между пръстите си, за да ги запечати.

— И иронията е, че аз, гладуваният ирландец, направих добър бизнес, продавайки храна на други гладувачи ирландци. — Очите му се замрежиха от сълзи. — Понякога, Даниел, се питам, ще свърши ли някога това?

— И затова, когато виждах гладкото ти лице пред магазина всеки ден, нещо в теб ми напомни за самия мен. И ме накара да преживея всичко отново — каза печално той. Като сложи шапката си, той грабна бастуна и тръгна към вратата. — Ще се върна в два — извика той, тръгвайки както всяка сутрин по това време към кръчмата на Хегърти на ъгъла на улица Норт, където се виждаше със старите си приятели и си спомняха безкрайно за „доброто старо време“ пред чаша бира.

Дан взе едно парче плат и започна да лъска чамовия тезгях. Допълни буретата със захар, чай и картофи. Нареди блокчетата миризлив сапун, преброи свещите и оправи подпалките. Почисти щайгите със зеле, моркови и лук на витрината и между другото обслужи няколко клиента, записвайки кредита им в прочутия тефтер на Мик, защото, щом дойдеше петък, тези, които не бяха върнали кредита си веднага биваха отписвани докато не бъде уредена сметката.

И през цялото време си мислеше, че трябва да прави това за себе си. Объркан, той изгледа мъжа, който влезе в магазина с чанта на гръб.

— Не купуваме от пътници — каза той хладно, докато мъжът пусна чантата си на земята и се облегна уморено на тезгяха.

— Имам нужда само от чаша вода — отвърна той. Извади червена носна кърпа и изтри потното си чело. — Цяла нощ вървя и почти съм свършен. Изхарчих си и последното пени за една „сделка“. Сега нямам дори за едно ядене.

Дан му донесе чаша юда и каза любопитно:

— И каква беше тази сделка, която те докара до просешка тояга?

Човекът се наведе и отвори чантата си. Извади един стоманен джобен часовник и го постави на тезгяха между тях. — Купих двеста такива — каза той опечалено. — От митницата. Продават конфискувани стоки на смешно ниски цени и аз реших, че това ми е шанса. Платих по петдесет цента на бройка, сто долара за всичките. Мислех си, че ще ги продам за по няколко долара на магазините, но криво си направих сметката. Никой не иска да купува. Вложих парите си и парите на брата на жена ми, а сега дори не мога да се прибера от страх да не ме убие, че съм загубил всичко.

Той погледна Дан с надежда.

— Няма ли да си купиш един, а?

Дан го гледаше замислено. Доларовите знаци подскачаха в главата му.

— Ще направя нещо повече от това. Ще те освободя от всичките за петдесет долара.

— Петдесет долара? — мъжът го изгледа раздразнено. — Нали ти казах, че съм платил сто за тях?

Дан сви рамене безразлично. Обърна се и започна да бърше прахта от лавиците.

— Ти решавааш — каза той. — Поне би могъл да пресмяташ загубите с жена си, вместо да умираш от глад по улиците на Порт Енд.

Човекът протегна ръка:

— Съгласен съм — каза той.

Дан се поколеба.

— Ще трябва да почакаш до вечерта за парите, но за да заковем сделката, ето ти четири долара. — Мъжът прибра четирите долара и хързулна чантата през тезгяха. Каза на Дан, че ще се върне в седем за парите, излезе доволно и се насочи към най-близкия бар, за да си вземе голяма бира и овнешко задушено с картофи и лук.

Забелязвайки доволството му, Дан се зачуди разтревожено дали не го мамят. Вдигна часовника от тезгяха и го допря до ухото си. Тиктакаше весело и той въздъхна с облекчение. Той отвори задния му капак с една монета и погледна малките колелца и лостчета, които се въртяха напред-назад, и този път се усмихна. Усети сделка, която си струваше.

Измисли плана си, докато чакаше завръщането на Мик Кориган. Самият той имаше петдесет долара на свое име, колкото и първия срещнат в Норт Енд, но реши, че знае къде може да ги намери. Когато Кориган се върна точно в два, той му каза че се е случило нещо спешно и се нуждае от един час. След като свали бялата си престилка, той облече самото си и пригладни червените си къдрици с малко вода. Сетне нарами чантата и бързо тръгна по посока на улица Принс.

Бе ирония на съдбата, че човекът, който щеше да види на улица Принс също беше бакалин. Томас Кийни бе ирландският „шеф“ в Норт Енд и сила в местната политика. Беше отворил бакалницата си преди двайсет и пет години и тя се бе разраснала до най-голямата в района. Една малка стая в задната част на магазина беше неговият политически щаб, където емигрантите знаеха, че можеха да отидат по всяко време, за да се възползват от съвета му. Той бе едър мъж с тъмна вълниста коса и мустаци, и ирландците му доверяваха тайните си. Споделяха му проблемите си, знаейки, че могат да разчитат на помощта му, а в замяна той искаше единствено тяхната лоялност и гласовете им в местните избори.

Дан почука на вратата му. Поканиха го да влезе. Кийни бе зает с двама други мъже. Дан пусна тежката си чанта на пода и зачака

търпеливо да свършат разговора си. Кийни се здрависа с мъжете и насочи вниманието си към Даниел.

— Как мога да ти помогна, момко? — попита той ведро.

Дан извади един часовник от чантата си и ентусиазирано започна да разказва историята за шанса си да ги купи евтино.

— Това си е кражба — каза той триумфално. — Само петдесет долара. А той е платил сто за тях.

Кийни седеше мълчаливо зад бюрото и го гледаше.

— Една сделка е сделка, само когато можеш да си позволиш да платиш за нея — отбеляза той.

— Така е — съгласи се Дан смирено. — Но аз съм беден човек и затова съм дошъл при вас за помощ.

— Разкажи ми за себе си — предложи Кийни и се облегна на стола си, за да слуша. И Дан му разказа историята за корабокрушението и борбата им за оцеляване. Обясни му какво смята да прави с часовниците.

— Ще стана търговски пътник, ще пътувам от град на град с чанта на рамо и ще продавам часовниците с печалба, и ще пестя, та да събера достатъчно, за да мога да купя магазина на Кориган от него — каза той.

— А Кориган иска ли да продава?

Дан се усмихна доволно.

— Още не, засега. Но ще иска. Веднъж, след като го убедя и му покажа цвета на парите си.

— Дори и ако продаваш с добра печалба, няма да направиш достатъчно пари, за да платиш за магазина на Кориган — отбеляза Кийни.

— Тогава ще дойда да ви поискам заем — каза Дан триумфално.

Кийни се засмя. Планът на момчето имаше толкова дупки, колкото чорапите на бедна жена, но той хареса ентусиазма и увереността му.

— Аз ще ти дам на заем петдесетте — каза той и посегна към джоба си, — защото си самоуверен. И ако успееш, можеш да дойдеш при мен. Ще ти дам друг заем, за да купиш магазина на Кориган. Ако Кориган иска да продава. — Той се засмя отново и тупна с юмрука си по бюрото. — Ех, момко, защо такъв предприемчив и сладкодумен

човек като теб иска да става бакалин. Ти трябва да влезеш в политиката.

Дан прибра петдесетачката и раздруса ръката на Кийни.

— Не аз, сър — каза той. — Брат ми Фин има красноречието, което се изисква за тази игра. Но аз няма да бъда собственик на магазин за дълго. Ще започна с този, после с друг, после с друг. Ще има цяла верига, в Бостън и Филадельфия, Питсбърг, Чикаго... — Сините му очи се вгледаха в бъдещето, сякаш можеше да види веригата от магазини, разраснала се през Америка, и Кийни поклати глава, очарован.

— Ти си човек с мечти и аз ти желая успех. Междувременно по-добре е да започнеш да продаваш тези часовници, за да можеш да ми върнеш моите петдесет долара.

— Да, сър! — Дан вдигна чантата си и отиде до вратата. Поколеба се, после се обърна и се върна. Извади един часовник и го постави на бюрото пред Кийни... — Това е за вас, сър — каза той благодарно. — Подаръкът. И аз ви обещавам, че един ден Дан О'Кийфи ще ви подари часовник от чисто злато.

Отново прекоси стаята и излезе, затваряйки вратата след себе си. Той се спря и отново я отвори. — И ще бъде надписан — добави той. — На Томас Кийни. С благодарност. Даниел О'Кийфи. — Кимвайки си, сякаш това вече е свършен факт, той потупа петдесетте долара в джоба си, нарами чантата и се върна при Кориган, за да го предупреди, че напуска. Утре щеше да бъде първият О'Кийфи, станал търговски пътник.

Фин гледаше как брат му уверено излиза на другата сутрин, шапката му беше кацнала весело на червените къдрици, дългите му крака се местеха бързо. Той си помисли разтревожено, че зимата почти беше дошла и времето не бе подходящо брат му да сменя професията си и да става търговски пътник. Прохладното време не беше добро и за Рори. Той кашляше ужасно и през някои дни едва можеше да се движи.

Въпреки това успяваше да работи. Фин и Рори поддържаха каретите на Джеймс лъснати и конете в добра форма. Когато Фин сложеше сивото си палто и сивата шапка с периферия, за да закара господин Джеймс до офиса му, или до гарата да хване влака за Ню Йорк, той знаеше, че няма по-хубава карета в целия Бостън.

С всяка изминала седмица Рори ставаше все по-болен. Фин настояваше да си остане в леглото, но у дома беше дори по-студено отколкото в конюшните. Освен това Рори се боеше да не изгуби работата си. Затова Фин го оставяше пред огъня в стаята за конските такъми да се занимава с тях, докато той вършеше работата на Рори заедно със своята. Идваше на работа по-рано и си тръгваше по-късно всеки ден, но свършваше всичко. Грижеше се господин Джеймс да няма повод за оплакване от Рори.

Коледа дойде без вести от Дан, но Фин вече всеки ден го очакваше да се появи с издути от печалбите джобове. На Коледа с Рори бяха поканени в къщата; сетне им дадоха храна и премия от по пет долара в брой. С преливащо от благодарност заради щедростта на господарите сърце, Фин зяпаше окичения с гирлянди хол, в който живееше един богат мъж, и сърцето му се изпълни с амбиция. Внезапно усети, че не е доволен да бъде само най-добрият кочияш в Бостън. Прииска му се къща точно като тази. Да бъде богат, дори ако трябва да умре, за да го постигне. Сред атмосферата на покой и добра воля сърцето му изгаряше от желание за отмъщение към семейство Молино.

Междувременно, всичко, което имаше освен мечтите си, оставаше работата му и един коптор два на три метра в Норт Енд, не кой знае колко различен от копторите, в които бяха живели предците му.

По Коледа се разрази снежна вихрушка, която покри града за една нощ. На следващата сутрин Фин и Рори вървяха до колене през пъртините, покрай сгради, които не можеха да се различат. Рори кашляше, лицето му силно се зачервяваше и те спираха на няколко пъти, за да може да си поеме дъх. Той се тресеше от студ и се потеше от треска. Фин го уви в един конски чул и го остави пред огъня. Забърза при Кук за чаша горещо какао и убеди Рори да го изпие, след това се съблече и се зае да върши работата на Рори заедно със своята.

С всяка седмица Рори отслабваше и линееше, треперейки непрекъснато, въпреки топлото палто, което Фин му даде. Отчаяно Фин му предложи половината си надница, ако се съгласи да си остане у дома и да се оправи, но Рори гордо отказа:

— Не мога да приема парите ти, освен това ме е страх, че ще загубя работата си и после няма да мога да си я върна.

Най-накрая дойде денят, когато Рори не можа да извърви дългия път до площад Луисбърг. Той легна на сламения дюшек, сестрите и братята му се струпаха мълчаливо около него, а майка му се бе вкопчила в ръката му и плачеше. Фин отиде на работа разтревожен, но не можеше да го забрави и вечерта летеше по стълбите, уплашен, че може да е закъснял. Очите на Рори блестяха като две звезди, когато рече усмихнато на Фин:

— Не се тревожи, ако господин Джеймс има нужда от нов коняр, Фин. Просто ще трябва да си потърся друга работа, когато се оправя. През пролетта.

Фин остана с него през нощта. Рори не кашляше и не се въртеше както обикновено. Помисли с надежда, че това може да е добър знак. Малко преди изгрев Рори се събуди и посегна към него:

— Ти си добър приятел — прошепна той.

И това бяха последните му думи.

Фин плака за приятеля си, но отиде навреме на работа, защото се страхуваше да не я загуби. Вече чакаше с каретата, когато господин Джеймс слезе по предните стълби, както винаги точно в осем часа.

— Добро утро, О'Кийфи — каза господин Джеймс, качвайки се в каретата си. Обърна се и го изгледа, забелязвайки зачервените очи и уморения му вид. — Станало ли е нещо? — попита той.

Фин наведе глава, за да скрие мъката си, докато разказваше за Рори, и попита дали може да отсъства час-два за погребението. Господин Джеймс кимна:

— Можеш да кажеш на семейството му, че аз ще поема разходите за погребението — каза той. — А сега карай, защото ще закъснея.

Погребението на Рори беше тъжна история, но благодарение на щедростта на господин Джеймс, той имаше приличен боров ковчег и венец за гроба. Фин и петима други приятели вдигнаха ковчега и го занесоха в Света Стефан за службата. После той последва катафалката по грозните замръзнали улици до гробището, чудейки се горчиво защо приятелят му трябваше да умира. Помоли се за него, а сетне за себе си.

— Господи — замоли се той. — Трябва да се измъкна от Норт Енд, или той ще погуби и мен. *Трябва.* Трябва да има някакъв начин, моля те помогни ми, Господи. Моля те. Никога няма да ти поискам отново нещо друго.

Корнелиус Джеймс беше наблюдателен човек. Той беше забелязал през последните няколко месеца, че Рори рядко е навън, и че Фин работи все по-дълго и по-дълго, и сега знаеше причината. Обсъди с жена си и те решиха, че момчето заслужава шанса за нещо по-добро.

— Наречи го социален експеримент — беше казал Корнелиус на жена си. — Ако спечели или загуби си е за него, но и в двата случая би било интересно. — Той извика Фин в кабинета си и момчето застана пред нето, като нервно въртеше шапката в ръцете си, надявайки се, че няма да го уволнят.

— Наблюдавах те, О'Кийфи — каза господин Джеймс спокойно. — И забелязах, че следваш притчата за добрия съсед. Това, което вършеше за приятеля си бе благородно. Беше направено от добро сърце. — Направи пауза и Фин разтревожено срещна погледа му, зачуден какво ще последва. — Човек като теб заслужава награда — добави господин Джеймс.

Фин засия. Той бе обещал на госпожа О'Донован, че ще се грижи за тях, и малко допълнителни пари щяха да му свършат добра работа.

Господин Джеймс се разходи из кабинета с ръце зад гърба.

— Ти си интелигентен мъж — каза той, като го гледаше замислено, и надеждите на Фин нараснаха, усетил, че наградата става по-голяма. — Но мъж на когото липсва образование — продължи той, а надеждите на Фин отново разцъфнаха. — Въпреки това ми се вижда, че имаш инстинкт, проникателност, които могат да бъдат превърнати в нещо по-добро от това да се грижиш за конете. Анализирал съм качествата ти, О'Кийфи, и те намирам за почтен, упорит, работлив и способен на истинско приятелство. Госпожа Джеймс и аз обсъдихме предложението подробно. Реших да ти дам възможност да преуспееш. Ако желаеш да приемеш, аз ти предлагам работа в Ню Йоркските ми офиси, и възможност да успееш във финансовия бизнес.

— Финансовият бизнес? — каза Фин, в главата му още гърмяха вълшебните думи. — Ню Йорк.

— Бог ни е казал да помагаме на братята си — каза господин Джеймс. — И ти изпълняваше желанията му. Сега аз съм готов да ти помогна, Фин О'Кийфи, да станеш нещо по-добро от коняр и кочияш. Приемаш ли?

Приемам ли? Изненадан, Фин си помисли за горещата молитва на погребението на Рори. Спомни си за Коледа, когато си даде дума, че

един ден ще има къща точно като тази. Помисли за отмъщението си към Молино, представяйки си лицето на Лили, ако тя някога видеше важната личност, в която беше на път да се превърне.

— Приемам — каза той, сияейки.

ГЛАВА 32

Фин никога не беше имал нещо ново и естествено никога не беше имал нови дрехи. С петдесетдоларовия аванс на мистър Джеймс, парещ джоба му, той отиде до местния магазин за мъжка мода и каза на продавача, че иска всичко, „от нови долни гащи до нови ботуши“.

Избра това, което си представяше, че би подхождало за добре поставен млад мъж в Ню Йорк. Две бели ризи с четири целулоидни яки. Черен костюм и сива вратовръзка. Купи си черни ботуши, лъснати като огледало, и — екстравагантност на която не можеше да устои — перлени копчета за ръкавели и съответна игла за връзката. Друго, от което се нуждаеше, беше шапка — всъщност щеше да си вземе две! Една дерби шапка с подвита периферия за зимата и една сламена за лятото.

Той погледна удовлетворено новия О'Кийфи в огледалото. Цялото облекло беше струвало огромната сума от двайсет и пет долара, и това, че ги плати го изненада. Беше си цяло състояние, но обещаната заплата от двайсет долара на седмица, го правеше нищожно. Той хвърли парите небрежно на тезгяха. Служителят опакова останалите му неща и Фин уверено тръгна по улица Хановер към Мик Кориган.

Единственият проблем беше, че Дан още не бе се върнал от пътуванията си. А обеща да се върне до два месеца. „С печалбата в джоба ми“, бе казал той. Но бяха изминали шест месеца и Фин беше разтревожен.

Докато вървеше по алеите на Норт Енд, всички глави се извиваха, за да видят елегантния ирландец, който изглеждаше сякаш е спечелил милион. Група малки момчета се завтече след него, пускайки груби забележки, но той просто се усмихна и добродушно им раздаде шепа монети, спомняйки си как не толкова отдавна също би им се зарадвал.

Мик Кориган го огледа с изумление.

— Може ли това да си ти, Фин О'Кийфи? — попита той. — Но сега виждам, че наистина си ти. И облечен като политик. Да не би брат ти да е забогатял, както говореше?

Фин поклати глава, разказвайки за собствения си късмет.

— Ще ви изпратя адреса си, така че щом Дан се върне да знае къде да ме намери.

— Когато Дан се върне! — Кориган поклати глава и въздъхна. — Не трябваше да зарязва работата си и да става търговец — каза той. — Съмнявам се дали ще го видиш още дълго време.

Още по-разтревожен за Дан, Фин отиде да се сбoguва с майката на Рори. Даде ѝ малко пари и ѝ каза, че винаги ще се грижи за нея. Тя му пожела успех и той се запъти към гарата, за да вземе влака за Ню Йорк.

Времето в Ню Йорк беше необикновено топло за сезона, небето бе безоблачно синьо, слънцето напичаше. Фин излезе на Четиридесет и трета улица пред гарата, хванал пакета с бельото и чорапите си, яките и другата си риза. Чувстваше се скован в тежкия си костюм, но стъпката му беше лека, когато пое в търсене на стая под наем. Самата идея за негова прилична стая беше невероятна и той се усмихваше докато разглеждаше къща след къща, с надписи „СТАЯ ПОД НАЕМ“ на прозорците. Избра една скромна на вид сграда и позвъни. Жената, която отвори го изгледа, докато той казваше уверено:

— Добър ден, мадам. Искам да наема стая.

Тя отстъпи малко и посочи с обвиняващ пръст към знака на прозореца.

— Не можеш ли да четеш, неграмотнико — извика тя сърдито и затръшна вратата под носа му.

Фин погледна табелата. На нея пишеше „СТАИ ПОД НАЕМ“, а отдолу „НЯМА ЗА АКТЬОРИ, КУЧЕТА И ИРЛАНДЦИ“.

Тръгна надолу по улицата, после по следващата и по последващата, но навсякъде виждаше същата табела. С репутацията им на пияници и побойници, никой не искаше ирландци, и ги считаха за по-долни и от кучетата. Потърси утеха в една кръчма на Бродуей с успокояващото име „При Мърфи“.

— Ще се оправиш наоколо, приятел — каза му Мърфи, когато обясни проблема на чаша силна тъмна бира. — Тук приемат всякакви, ирландци, италианци, евреи, германци или американци — стига да могат да си плащат наема авансово. Опитай при Айлин Малоун на 40-та Западна, близо до парка Бриант.

Айлин Малоун изглежда симпатичния млад ирландец, застанал на стълбите чист и сгорещен в тежкия си черен костюм и шапка дерби. Тя го изглежда бавно от горе на долу и обратно. И изведнъж започна да се смее.

Фин пристъпваше от неудобство от крак на крак.

— Ще ми кажете ли какво е толкова смешно? — попита той, почервениял от горещина и смущение. Отвътре вреше, но не искаше да сваля сакото си и да разваля имиджа си на професионалист.

— Виж само този костюм — изписка Айлин. — Няма да ми кажеш, че с този вид си актьор, нали? Освен ако си се дегизирал за ролята на ирландец.

Фин се начумери. Той се обърна и заслиза по стълбите.

— Няма да стигнеш доникъде в този град, ако не носиш майтап — извика тя след него. — Освен това, аз съм единствената ирландска собственица на тази улица.

Той се върна неохотно и тръгна по коридора след нея и нагоре по стълбите до третия етаж.

— Поддържам къщата чиста — отбеляза Айлин. — И очаквам същото от наемателите си. Макар че виждам с теб, че за това няма да имам проблеми — добави бързо тя, когато Фин отново я изгледа.

Той огледа стаята. Имаше прозорец с изглед към дърветата в парка.

— Леглото има дюшек от конски косми — каза Айлин гордо. — Тук няма слама, млади човече. При Айлин Малоун получаваш само най-доброто.

Той внимателно опипа леглото. Провери чекмеджетата на скрина и погледна собственото си учудено лице в огледалото. Забеляза месинговите закачалки на стената и дървения стол с тапицерия от плюш. Беше твърд, но приличен стол, на който можеше да седи.

— Има газова лампа — каза Айлин. — Има тоалетна и баня надолу по коридора, които се ползват съвместно с шест други

наематели. — Тя го погледна замислено. Откакто беше влязъл не беше проронил и дума, а лицето му изглеждаше сякаш е намерил рая.

— Ще я взема — каза Фин ентусиазирано и тя въздъхна. Още като видя костюма му бе разбрала, че е новак.

— Точно като истински ирландец. Само че първо трябваше да ме попиташ за цената.

Той извади дваисет долара от джоба си.

— Колко? — попита той, въртейки парите между пръстите си.

— Късметлия си, че съм почтена жена — каза му тя строго. — Всяка друга собственица на Бродуей просто щеше да удвои цената. Пет долара на седмица. Плаща се авансово всеки петък.

Той отброи парите в протегнатата ѝ ръка.

— За още два долара на седмица осигурявам вечеря. А съм добра готвачка — каза тя, потупвайки едрите си бедра за доказателство. Той бързо ѝ даде двата долара допълнително и тя ги прибра, тръгвайки към вратата. — Вечерята е точно в шест и половина — извика тя. — Повечето от моите наематели са актьори и трябва да са в театъра към седем и половина. Тези, които работят.

Тя затвори вратата след себе си и Фин гордо се огледа из стаята. Свали сакото си и го закачи на стола, спирайки, за да огледа с око на собственик. Дръпна пердето и погледна към парка. Като свали ботушите си, той ги постави до леглото, после окачи шапката си на месинговата закачалка. Разопакова хартиения вързоп и нареди новите си вещи в чекмеджетата на шкафа. В банята си изми ръцете и лицето и се подсуши с чиста кърпа. Огледа душа, голямата бяла вана и тоалетната. Върна се в стаята си, съблече се, запали газовата лампа и легна внимателно на леглото. Меката възглавница обгърна главата му, а чистите бели памучни чаршафи излъчваха хладина към тялото му. Лежа неподвижно няколко минути, наслаждавайки се на всичко, а после започна да се смее.

Беше като дете в магазин за играчки. Никога не бе имал собствена стая преди. Никога не беше имал прозорец, да не говорим за изглед. Никога не беше имал истинско легло или дрешник, дори и месингова закачалка на стената. И разбира се, не беше имал баня преди и чиста кърпа, за да се подсуши. Най-сетне бе оставил назад стария свят със сламените дюшеци върху голия под, с дървена щайга вместо маса и свещ, за да вижда — чувстваше се като крал.

— Дан, стари приятелю — каза той през смях. — Ако можеше да видиш брат си сега, никога нямаше да повярваш. А ще има и сготвена вечеря точно в шест и половина. — Все още се усмихваше, когато заспа.

Айлин Малоун беше прочута сред членовете на актьорската професия. Те знаеха, че къщата ѝ е чиста, храната ѝ обикновена, но добра, и че се сервираше щедро.

— Никога няма да оставя някой да умре от глад — казваше често тя, докато раздаваше щедри порции с варени картофи и зеле и котлети, а в неделите — специалното ѝ говеждо печено. — Не и след като моето собствено семейство и сънародници са умирали от това — добавяше тя, гледайки как доволните ѝ наематели омитат чиниите си.

Седем години след като се бяха оженили, когато съпругът ѝ почина, Айлин се оказа в странното положение на бездетна ирландска вдовица, без синове, които да се грижат за нея, когато остарее. Тя разбра, че трябва сама да си организира живота. Продаде малката си къща и със спестените пари и заем от банката купи по-голяма, по-близо до Бродуей, където знаеше, че винаги ще може да напълни дузината си стаи.

Животът не беше без тежки моменти; да се искат пари от актьори не беше лесно, затова повечето собственички не ги приемаха. Но Айлин имаше слабост към добре изглеждащи мъже, освен това те я забавляваха с историите си. Тя знаеше всички последни клюки на Бродуей и те я караха да се чувства част от техния свят. Беше четиридесетгодишна, добре надарена и майчински настроена.

Тя си мислеше, че я беше привлякла невинността на Фин О'Кийфи, както и добрият му вид, защото дори и в този костюм той беше много приятен млад мъж. Но в него имаше нещо, някаква амбиция, глад не само за храна, а за живот, което я порази.

— Аз имам инстинкт за таланти — обявяваше често тя, гледайки насядалите около масата наематели. — Не предрекох ли успеха на моя наемател Нед Шеридан? И не бях ли права? Не е ли сега той на турне с успешна пиеса? Повярвайте ми, това е само началото. Този млад човек е обречен на голям успех. И когато се завърне, ще дойде отново да отседне при госпожа Малоун. Никъде другаде.

Наемателите ѝ я гледаха, надявайки се, че погледът ѝ ще им предрече успех, както беше станало с Нед, но само Фин предизвикваше същото чувство. Не Мария Вентури, младата актриса от третия етаж, която закъсняваше три седмици с наема си и щеше да бъде на улицата ако не платеше следващия петък. И не сестрите Марканд, които бяха францужойки — флиртуваха и играеха в ревюта, размахвайки крака и показвайки повече отколкото трябва. Но поне си плащаха наема навреме. И не някой от другите кандидат-драматурзи и актьори, които живеяха постоянно на ръба на „успеха“, като пълнеха мениджърските офиси през деня и баровете на Бродуей през нощта и харчеха пестеливо парите си винаги с надеждата за щастливия удар.

— Господин О'Кийфи е различен — каза тя на своите наематели, представяйки го, когато той се появи точно в шест и половина за вечеря. — Господин О'Кийфи ще влиза в паричния бизнес. — Те погледнаха заинтересувани при магическата дума пари и тя даде на Фин почетното място от дясно до себе си, достатъчно далеч от френските момичета, които автоматически флиртуваха с всеки мъж, независимо колко е стар или непривлекателен.

— Но не флиртуват ли всички? — беше попитала невинно Корин Марканд, когато Айлин я предупреди за това. Русата, хубава Корин сега не сваляше очи от Фин и Айлин бе нащрек, докато малката прислужница поставяше димяща купа супа пред всеки от наемателите.

— Какво точно значи това, финансовия бизнес? — попита Корин с чаровна усмивка към Фин. — Звучи толкова мъжки.

— Занимава се с ценни книжа и акции — обясни Фин, връщайки усмивката ѝ. — Аз ще работя за „Джеймс и компания“, брокерската къща.

Всички бяха чували за нея и те го погледнаха почтително, чудейки се колко ще печели.

— И какво ще правите вие там, О'Кийфи? — попита Айлин.

— Аз ще се уча на бизнес, мадам. Господин Джеймс ще прекарва повече време в Ню Йорк и самият той ще ме учи. — Дори Айлин беше впечатлена и той реши, че е по-добре да не им казва, че е просто един издигнал се коняр и кочияш, и че поради добротата си, господин Джеймс му даваше възможността да се издигне. И по-добре да не се проваля, каза си той тъжно. Това беше неговият шанс и той знаеше от горчивия си опит, че такива възможности не идваха два пъти.

След вечеря той се върна в стаята си. Съблече и внимателно окачи дрехите си на месинговите закачалки и угаси газовата лампа. С глава на пухената възглавница и завит с чистите памучни чаршафи, той заспа толкова лесно, сякаш е отишъл в рая. И не сънува Ню Йорк или Айлин Малоун, или Корин Марканд, дори не и господин Джеймс и брокерската къща, където щеше да започне новия си живот на следващата сутрин. Той сънуваше Лили.

Стана в зори и в шест и половина изяде закуската си, сготвена от малката прислужница Пеги. Никой друг не беше слязъл, дори и госпожа Малоун, и когато Пеги постави голямата чиния с месо пред него, той си изяде всичко и я попита къде са другите.

— Актьорите имат друг режим, не като нас — информира го тя. — Те работят през нощта — когато работят, разбира се.

Тя му наля още кафе и се облегна на шкафа, като го гледаше. Пеги беше червенокосо, луничаво ирландско момиче, дъщеря на емигранти. Тя бе болезнено слаба и с кожа прозрачна като мляко. Айлин Малоун бе обещала на семейството ѝ, че ще я храни, както и ще ѝ плаща по пет долара на месец, плюс стаята, която всъщност не беше стая, а коридорче, разделено с най-евтината стая в къщата, в която живееше госпожица Вентури.

Но, макар че беше бедно дете, градският живот бе ясен на Пеги: тя знаеше работните навици на актьори и актриси, имената на последните постановки и музикални шоуа и кой играеше в тях, както цените на местата и адресите на всички театри.

— Един ден бих искала да стана актриса — каза му тя, допълвайки чашата му.

— Добре, желай ти успех, Пеги — каза Фин, ставайки доволен от масата. Кортът му беше пълен и го очакваше велик ден. — Можеш ли да ме упътиш как да стигна до Уолстрийт? — попита той.

Тя го погледна с недоверие.

— Да не сте решили да ходите пеша? Ужасно далече е.

— Няма значение — сви рамене Фин. Не беше ли си купил хубавите ботуши, за да ходи с тях? Освен това, имаше намерение да пести всеки цент, който можеше. Тя му обясни пътя и като взе бастуна си от поставката в коридора, той затанцува по стълбището към улицата.

Слънцето беше силно, а същевременно бе и твърде влажно и Уолстрийт се оказа по-далеч отколкото си мислеше. Когато стигна до величествените врати от стъкло и махагон на „Джеймс и компания“, той беше зачервен, изпотен от горещината, новите му ботуши бяха прашни и се беше изнервил, защото се бе изгубил и закъсняваше с десет минути.

Портиерът с висока шапка го изглежда подозрително. Но се оказа ирландец и когато Фин му обясни кой е, той го покани и му пожела успех.

Стаята беше просторна и с мраморен под. Горе светеха полилеи, въпреки че навън беше светло, и слънцето минаваше през армираните прозорци. По дължината на стаите бяха подредени лъскави бюра. На всяко имаше абажур, и зад него седеше по един млад човек.

Главният чиновник на голямото бюро отпред имаше коса, намазана с брилянтин, очила, строг черен костюм и снежнобели ръце. Изглеждаше така, сякаш никога не беше виждал светлина и цял живот е бил заровен в офиса.

— Недобро начало — каза главният чиновник, поглеждайки към големия кръгъл часовник на стената, който показваше осем без петнайсет. — В бъдеще ще бъдете на бюрото си в седем и половина.

Той въведе Фин в офиса на мистър Джеймс. Изненадан и очарован той гледаше ориенталските килими, тапицираните с дъб стени на които висяха портретите на строго втречени мъже.

— Добре дошъл, момчето ми. Добре дошъл. — Господин Джеймс топло се здрависа с него. — О'Кийфи е личното ми протеже — каза той на главния чиновник. — Дай му бюро пред вратата ми, до това на секретарката ми. Представи го на целия персонал и им кажи, че очаквам да сътрудничат, за да помогнем на господин О'Кийфи да научи всичко за нашия бизнес.

— Всичко, което трябва да правиш през първите няколко седмици е да наблюдаваш — каза господин Джеймс на Фин. — Разхождайки се наоколо, виж всичко. Бъди любознателен, задавай въпроси. И ако има нещо, което да не разбираш, тогава ела при мен.

Фин седна на бюрото са в очакване някой да му каже какво да прави, но главният чиновник бе изчезнал, а всички други бяха навели глави над масивни папки.

Спомняйки си инструкциите на господин Джеймс, той стана и се заразхожда между бюрата, но никой не го поглеждаше. Поне докато минаваше край тях, а иначе той бе сигурен, че го наблюдават. Можеше да усети очите им на гърба си. После чу шепот и приглушено хихикане.

Той се завъртя и ги огледа питащо, но всяка една от главите беше наведена усърдно над папките и той се обърна смутен. Продължи бавно напред и отново чу кикота.

Ирландският му нрав кипна. Ядосан и пъхнал ръце в джобовете си, той сви рамене и тръгна заплашително между бюрата. Още едно изхилване и щеше да ги удря по носа, всеки от тях. Ще им даде да се разберат... — *Исусе, момко* — предупреди се той, *спомни си, че ти си над тези жалки чиновници. Ти си протеже на господин Джеймс и това, което си бил преди няма значение. Това е големият ти шанс! Дръж си юмруците в джобовете и веднъж използвай главата си.*

Той се обърна към тях.

— Ще ви разгоня фамилията, бледолики малки копеленца — каза той с нисък, заплашителен шепот. — Аз съм тук по личната покана на господин Джеймс, а вие не сте. — Главите им се изправиха и те го погледнаха с изумление. Подсвирвайки си весело, той отиде до най-близкото бюро и каза на чиновника да му обясни какво точно прави.

Секретарката предаде инцидента на господин Джеймс, а господин Джеймс го предаде на жена си същата вечер.

— Момчето дойде облечено с погребален костюм, притискайки дербито си към гърдите си и имаше вид на ирландски селянин — каза той, усмихвайки се. — И аз го хвърлих така, както си беше, в бърлогата на лъвовете. „Успей или се провали“, помислих си. Те го посрещнаха високомерно, и първото нещо, което той направи, беше да им даде да разберат, че новак или не, той ги превъзхожда, защото е мое протеже. Ето на това му викам хитро, Беатрис. Помни думите ми, той е много умен младеж и ние ще направим от него джентълмен, както и banker.

От тогава нататък Фин хващаше тролея до Уолстрийт и всяка сутрин беше на бюрото си преди седем. Той разбираше, че всичко което има, е способността да чете и пише и собствената му интелигентност, и че неговите колеги бяха образовани. Но за негова изненада докато мина първата седмица и после втората и третата, той

осъзна, че в света на парите неговите качества бяха всичко от което се нуждаеше. Както и подходящият покровител, разбира се.

— Парите са важни — каза господин Джеймс, лично връчвайки му чека за заплатата за първия изтощителен месец. — Очевидно, парите, които ти сега получи могат да бъдат заменени за стоки на същата стойност. Но, и аз подчертавам това но, О'Кийфи, както видя през тези няколко седмици, парите също могат да правят пари. Всеки долар, който печелиш, може да печели пари за теб. Няма нужда да произвеждаш нищо. Няма нужда да създаваш нищо. И колкото повече пари натрупваш, толкова повече пари печелиш. Аз отворих сметка за теб в банката на „Джеймс и компания“ и те съветвам да влагаш в нея колкото може повече от заплатата си, за да може да се олихвяват парите, а после ще помислим къде да ги инвестираме.

Фин си мислеше, че философията на господин Джеймс за правенето на пари беше дори по-проста от тази на брат му Даниел за магазина, но той имаше други планове за парите си. Той бързо бе научил, че ако щеше да играе тяхната игра, трябваше да изглежда като играчите — само че по-добре. Отиде при най-добрите шивачи в Манхатън и смело им каза, че е лично протеже на Корнелиус Джеймс и че иска да му вземат мерки за два хубави костюма.

— Оставям се във ваши ръце — каза той тежко, потъвайки във фотьойла, докато раболепните служители се тълпяха около него, показвайки му платове и ризи, копринени вратовръзки и кърпички, копринени чорапи и хубави кожени ботуши, палта и модни шапки. Те му взеха мярка за всичко и той им каза, че единият костюм и шест ризи трябва да бъдат готови до седмица — не може да чака повече. Той им заяви авторитетно, че ще плати четиридесет долара веднага, а останалите на кредит, те му казаха, че за тях е чест той да е техен клиент. И той излезе от магазина чувствайки се милионер.

Отиде на бръснар на Бродуей, където му направиха прилична прическа, обръснаха го и го намазаха с афтършейв, а след това, с гладка кожа и безупречни мустаци, пристигна в Делмонико, където си поръча празнично питие. Накрая се прибра у дома при Айлин.

— Един джентълмен ви чака в салона — каза му Пеги важно. — Не бях сигурна, че трябва да го пусна, защото прилича на скитник, но той каза, че ви е брат.

Даниел стоеше в коридора, изпълвайки го с туловището си, и очите на Фин едва не изскочиха от шока. Пред него стоеше дивак: дългата къдрава коса на Дан се смесваше с брадата, която покриваше лицето му. Ризата му беше без копчета, а палтото му имаше дупки на лактите. Изпокъсаните му гащи се придържаха с нови червени презрамки, а около врата му беше вързана кърпа. Но сините греещи очи под гъстите вежди си бяха определено на Дан.

— Я се погледни само — каза Дан, оглеждайки брат си отгоре до долу. — Станал си истински градски джентълмен. — Те се прегърнаха бурно.

— Успял си — каза Дан гордо. — По костюма познавам.

— Тоя не струва — отвърна Фин. — Току-що бях при най-добрите шивачи в Ню Йорк, за да си поръчам два нови. *Направени по мярка* — добави той гордо. — Тревожех се за теб, Дан.

Дан само се изсмя.

Потупвайки издутите си джобове, той каза:

— Не ти ли казах, че ще се прибера с печалбата в джобовете. Е, те са тук, Фин. — Оглеждайки се през рамо, той закри уста и прошепна. — Седемстотин двайсет и три долара и шейсет и пет цента, братко. Толкова имам в джобовете си. Харчил съм само за храна и за подслон, но имам да връщам петдесет на Кийни. О, признавам, че продаването на часовници из страната беше трудна работа, но извадих късмет. Бях в Южна Каролина и попаднах на панаир, където спрях и извадих един от часовниците. Започнах да приказвам за моя часовник, колко е добър, колко прецизно работи и колко време, пести. Събра се тълпа и между тях имаше един млад човечец, който ми се видя по-заинтересуван от останалите. Подрънкваше парите си в джобовете и по очите му видях, че копнее за този часовник. И затова реших да продавам на него. Казах, че този часовник никога няма да се развали, защото е произведен в Швейцария. — Той погледна замечтано Фин. — Не знам, може би „произведен в Швейцария“ го продаде, както и това, че го отворих и им показах вътрешността му. Тълпата беше нараснала и те си го предаваха от ръка на ръка, дивейки се на лостчетата и колелцата. Вътре има скъпоценни камъни казах им важно. Рубини и диаманти. Посочих им малките червени и бели точки, които едва се виждаха. „Не трябва да пропуснете да си купите такъв“ казах им аз, „давам ги по три долара и петдесет цента“.

Червените къдрици на Дан трепереха от вълнение, той хвана рамото на Фин и каза:

— Младокът каза, че ще вземе един и подаде парите. И после още един, и още един, и преди да се усетя те се блъскаха. Продадох седемдесет часовника за петнайсет минути. И, Фин, разбрах, че съм разкрил тайната: насочи рекламата си към този, който изглежда навит и успехът ти е сигурен. Щом той купи, другите съжаляват, че не са побързали. И тогава им казваш, че случайно имаш още няколко, но ги пазиш за следващия панаир. И тогава им се приисква още повече.

— Ходех от панаир на панаир и продадох всичките си часовници. Бях направил триста и петдесет долара, но знаех, че това не е достатъчно и че трябва да продам още нещо. Спях в една купа сено както обикновено, когато чух странно пропукване. Беше тъмно и облаците бягаха пред луната. Братко, казвам ти, уплаших се. Помислих си, че сигурно някой ме е проследил, някой, който знае че имам пари в джобовете си, и сега идваха, за да ми ги откраднат.

Той поклати глава засрамено:

— Трябва да ся призная, Фин, че ме обзе страшен гняв. Червено перде се спусна пред очите ми, когато си помислих какво ми беше коствало да се влача в дъжд и сняг, да спя неспокойно и да ям колкото мога по-малко, за да спестя всеки цент, и си казах „Исусе, проклет да съм, ако се оставя да ми вземат парите“.

— Излезте мръсни копелета — извиках аз и грабнах тоягата си. — Покажете си лицата и Дан О'Кийфи ще ви даде да се разберете.

На лицето му изведнъж грейна усмивка:

— И какво мислиш пропълзя изпод сламата? Най-дребното човече, което си виждал, ето какво. Облечено в черно елече, със сива брада и яркочервен нос, стиснал в едната си ръка бутилка с пиене, а в другата стара търговска чанта. Трепереше от страх и от алкохола, и вдигна ръце, разсипвайки част от бутилката, и каза „Не ме застрелвайте, господин О'Кийфи. Аз съм само един амбулантен търговец и търся подслон в сламата като вас“. И разбира се, аз се разсмях, здрависахме се, той подели бутилката си с мен и си зараказвахме истории. Каза ми, че идвал от Русия, бил на седемдесет години, целият му живот преминал като търговец и вече бил уморен от работата.

— Осигурил съм си прилично съществуване — каза той, — и не дължа на никого нищо. Точно тази вечер реших да прекъсна и да се върна при семейството си в Чикаго. Но първо трябва да продам триста чифта червени презрамки, които, за мое голямо съжаление, купих евтино, по двацет и пет цента от един евреин в Ню Йорк. А това може и да ми струва останалата част от живота, защото те не вървят, момко. Просто не вървят.

— Дръпнахме още малко от бутилката — каза Дан — и стана така, както с часовниците. Представих си всичките тези хора на панаирите, стоящи около мен, и всеки от тях с пръсти пъхнати в презрамките. Пийнахме още и търговецът ми показва червените презрамки. Те бяха по-широки от обикновените, токите им блестяха като злато на лунната светлина, и аз си ги представих на мъжете по панаирите пъхнали палци в тях и отново доларите заподскачаха в главата ми. „Ще ти ги взема за цената, която ти си платил за тях“, казах аз начаса. „И утре ще можеш да се върнеш при семейството си. Не мога да си представя стар човек като теб да замръква по сеното, щом имаш легло и жена, при които да се върнеш“.

— Съгласен — каза той дори по-бързо и от мене. Стиснахме си ръцете и аз му платих седемдесет и пот долара за всичките. Довършихме бутилката и на другата сутрин си пожелахме късмет, и всеки тръгна по своя път.

Той се ухили на Фин, закачил палци на собствените си алени презрамки.

— И няма ли сега двеста деветдесет и девет юнака в Америка пременени с най-хубавите червени презрамки със златни токи, екстра качество? И не са ли в джоба ми техните по деветдесет и девет цента на чифт, точно в тази минута? — Смахът му отекна из къщата и слизащите за вечеря наематели се спряха, за да огледат големия червенокос мъж с червени презрамки, разговарящ с Фин О'Кийфи.

— Господин О'Кийфи — възкликна Айлин Малоун, бързаща да се освободи от мърлявия непознат, запълващ коридора ѝ.

— Т'ва съм аз, мадам — каза Дан, завъртайки се с любезен поклон. Той отстъпи малко, като притисна нервно ръка към сърцето си и каза вежливо.

— Съжалявам за мърлявия си вид, мадам, но бях по пътищата цели седем месеца. Тук съм от Бостън, за да посетя моя брат, Фин.

Айлин изглежда Фин и той каза с новите си маниери:

— Може ли да ви представя брат ми, госпожо Малоун. Даниел О'Кийфи. Ще му е нужна стая за нощта, както и баня, ако смятате, че можете да го уредите.

Айлин се разтопи пред усмивката на Фин. Тя забеляза прическата и оформените мустаци, и отново си помисли колко добре изглежда той, и че може би под цялата тази червена коса, брат му всъщност не е лош човек.

— Само за една нощ ли ще бъде? — запита тя.

— Разбира се, мадам, госпожо Малоун — отговори Дан. — Връщам се утре в Бостън, за да си купя магазин. — Той потупа джобовете си уверено, поглеждайки към наемателите, които стояха наоколо и слушаха. — Ще черпя всички ви по едно питие след вечеря, за да отпразнуваме — каза той високо сред отекващите овации.

Айлин го изпрати, за да измие ръцете си преди вечеря, и той направи каквото му беше казано като засрамен ученик. На вечерята тя го настани на второто по важност място от лявата си страна, с Фин отдясно, а след това дори си позволи да ги придружи до кръчмата на О'Хейгън, за да отпразнуват успеха на братята О'Кийфи.

Издание:

Елизабет Адлър. Наследство от тайни. Книга 1

Английска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 1994

Редактор: Малина Томова

Коректор: Калина Павлова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.